

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rita Mae Brown

YAKUT ORMAN

YAKUT ORMAN

RITA MAE
BROWN

Rita Mae Brown *Rubyfruit Jungle, Sneaky Pie Brown* serisi, *Sister Jane* serisi, *A Nose for Justice and Murder Unleashed, In Her Day, Six of One* gibi birçok romanın çok satar yazarı. Emmy'ye aday gösterilmiş bir senarist ve şair olan Brown Virginia, Amerika'da yaşıyor.

Dılşa Ritsa Eşli 1996'da Adana'da doğdu. Üniversite eğitimini Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim bölümünde tamamladı. *Yakut Orman* ilk roman çevirisidir.

Umami Kitap – 1

Yakut Orman
Rita Mae Brown

Rubyfruit Jungle
Rita Mae Brown
© 1973, Rita Mae Brown
© Umami Kitap, 2021

Bu ecrin Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
American Artists Inc.'dan alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

İlk olarak 1973'te Daughters Publishing Company tarafından Amerika
Birleşik Devletleri'nde yayımlandı. 1977'de Penguin Random House
LLC'nin kuruluşu Random House'un sahip olduğu Bantam Books
tarafından yayımlandı. Kitabın çevirisinde 2015 Bantam Books baskısı
kaynak alınmıştır.

ISBN: 978-605-74080-0-6
İngilizce Aslından Çeviren: Dışa Ritsa Eşli
Yayıma Hazırlayan: Seçil Epik, Bike Su Öner, Büşra Mutlu
Son Okuma: Sena Adalı
Sayfa Düzeni: Volkan Şenozan
Kapak Tasarımı: Şafak Şule Kemancı

1. Baskı, Eylül 2021, İstanbul
Sertifika no. 52188

Baskı ve cilt: Ana Basın Yayın
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 20699

Umami Kitap
Nejat Eczacıbaşı Binası Sadi Konuralp Caddesi
Şişhane Sk. No:5 Kat:2, 34433 Beyoğlu
www.umamikitap.com – info@umamikitap.com

YAKUT ORMAN

RITA MAE
BROWN

Roman

İngilizce aslından çeviren
Dılşa Ritsa Eşli

Önsöz

Zaman nereye uçup gidiyor? Cevabını bulursanız bana da söyleyin, gidip birazını geri getireyim.

Yakut Orman'ı yazalı kırk yıldan uzun zaman olmuş. İngilizce olan sevgim konuşmayı öğrendiğim gün başladı, bu dilde yazmayı ise daha da çok sevdim. Yıllar içerisinde gittikçe derinleşti bu sevgi, gerçi İngilizcenin katedralinde yaşamayı kim istemez ki?

Eğer *Yakut Orman* yalnız olmadığınızı hissettirdiyse, iyi iş çıkarmışım, sizi güldürmeyi başardıysam daha da iyi.

Bu roman bir lezbiyen romanı olarak etiketleniyor, bu yüzden de edebiyatın gettolarına sıkıştırılıyor. Bir iş ya da insan ne zaman kategorize edilse, bu istisnasız bir hakaret içerir. Aslında verilen mesaj "Bu sizin gibi insanlarla ilgili değil. Beğenebilirsiniz. ama günün sonunda konu edildiği 'alt tabakalar'"dır.

Alt tabaka diye bir şey yok. Lezbiyenler, translar, boşluğu neyle doldurursanız işte, yok. Sadece insanlar var, karmakarışık bir enerji bütünüyüz, farklı kabiliyetlerimiz var, siyahın en koyu tonundan beyazın en açık tonuna her renkteyiz. Her şeyi ve herkesi barındırıyoruz benliğimizde. Erkek ve kadın olmaya bile inanmıyorum, bir uçtan diğer uca gidip gelen bir spektrumdayız ve ikili kültürün içinde boğuluyoruz: erkek-kadın, siyah-beyaz, hetero-gey, zengin-fakir ve böyle devam ediyor. Halbuki tonlarımız sonsuz ve en aptalca yanlışımız da insanları maddiyatına göre tanımlamak. Daha da fenasıysa insanların kendini para ile tanımlaması.

1971'de *Yakut Orman*'ı yazdığım da (yazdığım sene, yayımlandığı sene değil), insanın içinde bulunduğu durumu anlamlandırmasının tek yolu birilerinin sana verdiği, bazıları yüzyıllar hatta belki de bin yıl önce ortaya çıkmış bir etiketi alıp bunun sonucunda gördüğün baskının ne kadar kalıplaşmış olduğunu anlamaktı. İşin bu kısmı bitti.

Düşünsenize, başkalarının sizin için ortaya attığı bir tanımı kabullendiğiniz anda ezilen tarafsınız. Ezilenleri kol kola girmek, gördükleri ortak baskıyı haykırmak, kendilerine ait bir kültür (tabii ki her zaman oldukça gösterişli) yaratmak güçlendirir. Fakat yine de ezilensinizdir.

Kendi basit tarzıyla *Yakut Orman*, kurgu dışı propagandasının tuzağına düşmeden buna değiniyor. Kurgu dışı yazını kötülemek istemem. Edward Gibbon'un *Roma İmparatorluğu'nun Gerileyiş ve Çöküş Tarihi* kitabına tapıyorum. Gerçi o da propaganda sayılmaz.

Yetenekli herhangi bir insanın yapıtını okumaya, görmeye ve kucaklamaya hazır olmadığımız müddetçe geri kalmaya mahkumuz. Bir de sanatla ilgisi olmayan bir açıdan bakalım. Musa Yahudileri Mısır'dan kurtardı, peki Yahudileri kendi içlerindeki Mısır'dan kurtarabildi mi? Ancak o zaman özgür olabilirlerdi. Gücü sizi ezenlerin elinden alın. Birçok insan bunu yapamıyor, birçok sanatçı da. Kariyerini dezavantajlı bir kategoriden gelmek üzerine inşa eden bir sürü insan var (gerçekten de ekonomik ve politik olarak dezavantajlılar.) Sadece içinde bulundukları koşullara öfke duyanlar değil aynı zamanda geri kalanımız için savunuculuk yapanlar, kendi kendilerini sözcü ilan etmiş olanlar da bunu yapıyor. Bir bakıma zulmün sattığını söyleyebiliriz.

Yapabileceğiniz en devrimci şey kendiniz olmak, kendi gerçeğinizi söylemek, hayata kollarınızı açmak, acıya bile. Tutkularınızı keşfedin.

Benimkiler İngilizce, atlar, köpekler ve tiyatro. Sizin için de dileğim ufkunuzu genişletecek, bütün canlılara saygı duymayı öğretecek ve insanlarla bağınızı geliştirecek bir tutku.

Eğer *Yakut Orman* özgür olma yolunda ilerlemenize yardımcı olduysa bir şeyleri doğru yapmışım demektir.

Daima ileri,

RITA MAE BROWN

6 Şubat 2015

Alexis Smith'e

Oyuncu, deha, aşçı, iyi kalpli, politikanın pervasız bir gözlemcisi ve daha birçok şey. Sizlere onun olağanüstü özelliklerini sıralamaya kalksam sevgili okur, daha ilk sayfaya ulaşmadan nefesiniz tükenirdi. Bu yüzden özetle size sadece bahsettiğimiz bu kadının zaman ayırıp beni daktiloma doğru nazikçe ittirdiğini söyleyeceğim. Tabii bu kitabı okuduktan sonra beni daktilodan daha hızlı hareket eden bir şeyin önüne itmiş olmasını dileyebilirsiniz.

Teşekkürler

Charlotte Bunch'a Washington D.C.'de Politika Araştırmaları Enstitüsü'nde bir yıllık öğretim elemanlığı işini almamdaki yardımları için teşekkürü borç bilirim. Bu iş sayesinde bu kitabı yazacak zamanı bulabildim. Frances Chapman ve Onka Dekkers'a noktalamadan yoksun karmakarışık bir metni okuyarak düğümlerini çözdükleri için teşekkür ederim. Son olarak da Tasha Burd, yalnız olduğumda sonuna kadar yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Kimse hayatının başlangıcını hatırlamaz. Anneler ve teyzeler geçmişte onlara muhtaç olduğumuz zamanları unutmayalım diye bize bebekliğimizden, çocukluğumuzdan bahseder. Böylece gizliden gizliye, büyüdüğümüzde de onları hayatımızda tutmaya devam edeceğimizi umarlar.

Yedi yaşına gelene kadar ben de hayatımın nasıl başladığını bilmiyordum. O zamanlar Pensilvanya eyaletinde, York'un hemen dışında küçücük bir kasabada, Coffee Hollow'da yaşıyorduk. Sümüklü çocuklarla dolu derme çatma evler birbirine toprak bir yolla bağlanırdı ve kasabaya ismini veren küçük kahve dükkânı yüzünden havada her zaman ağır bir yeni çekilmiş kahve kokusu olurdu.

Brockhurst Detwiler ya da kısaca Brokoli de o sümüklü çocuklardan biriydi. Onun sayesinde piç olduğumu öğrendim. Brokoli piç olduğumu bilmiyordu ama birlikte çevirdiğimiz işler cehaletime mal oldu.

Serin bir eylül günü Brokoli ve ben Violet Hill İlkokulu'ndan çıkmış, eve dönüyorduk.

“Hey Molly işlemem lazım. Görmek ister misin?”

“Olur.”

Brokoli çalılarının arkasına geçip gösterişli hareketlerle fermuarını indirdi.

“Brokoli, çükünün etrafından sallanan o deri ne?”

“Annem daha kestirmediğimi söylüyor.”

“Kestirmek ne demek be?”

“Bazı insanlar kestiriyormuş işte o deriyi, İsa'yla ilgili bir şeymiş. Annem öyle dedi.”

“Neyse, kimsenin beni kesmeyecek olmasına sevindim.”

“Hah, sen öyle san. Louise Teyzem memesini kestirdi.”

“Benim memem yok ki.”

“Olacak ama. Anneminkiler gibi kocaman sarkık memelerin olacak. Göbeğine kadar sarkıyorlar ve yürüdüğü zaman sağa sola sallanıyorlar.”

“Yok ya, ben öyle olmayacağım.”

“Olacaksın, bütün kızlarıinki öyle olur.”

“Brokoli Detwiler, kes sesini yoksa dilini koparıp yutururum sana.”

“Sana şeyimi gösterdiğimi kimseye söylemezsen susarım.”

“Aman söylenecek neyin var ki? Hepi topu şeyinin etrafında sallanan bir deri tomarı. Çirkin bir şey.”

“Çirkin değil.”

“Hah! İğrenç görünüyor. Kendi şeyin olduğu için çirkin olmadığını düşünüyorsun. Kimsenin çüku böyle değil. Kuzenim Leroy'un, Ted'in, kimsenin... Eminim dünyada bir tek seninki böyledir. Bundan para kazanmalıyız.”

“Para mı? Nasıl para kazanacaktınız çükümden?”

“Okuldan sonra çocukları buraya toplarız sen de gösterirsin. Kişi başı beş sent alırız.”

“Olmaz, eğer güleceklerse şeyimi kimseye göstermem.”

“Broc bak, para paradır. Gülerlerse gülsünler, sana ne ki? Para kazanacaksın ve son gülen sen olacaksın. Yarı yarıya bölüşürüz.”

Sonraki gün teneffüste haberi yaydım. Brokoli sesini çıkarmıyordu, korkup vazgeçmesinden endişeleniyordum ama kaçmadı. Okuldan sonra yaklaşık on bir çocuk koşarak okulla kahve dükkânı arasındaki ormanlığa gittik. Broc pantolonunu indirdi ve büyük ilgi gördü. Kızların çoğu daha önce normal penis bile görmemişti ve Brokoli'ninki o kadar iğrençti ki hepsi zevkle çığlık attılar. Broc biraz solgun görünüyordu ama herkes şöyle iyice bakana kadar dayandı, her şey bittiğinde elli beş sent daha zengindik.

Haber diğer sınıflara da yayıldı ve bir hafta kadar Brokoli'yle gittikçe büyüyen bir işimiz vardı. Kırmızı çubuk şekerlerden aldım ve bütün arkadaşlarıma dağıttım. Para güç demekti. Ne kadar çok şekerin varsa o kadar çok arkadaşın vardı. Kuzenim Leroy da kendininkini çıkarıp işimize ortak olmaya çalıştı ama derisi olmadığı için pek başarılı olamadı. Ben de kendini daha iyi hissetsin diye her gün ona kazandığımız paradan on beş sent verdim.

Nancy Cahill, “dünyanın en garip penisi”yle nam salan Brokoli'ye bakmak için okuldan sonra her gün geliyordu. Bir keresinde herkesin gitmesini bekledi. Nancy'nin bütün olayı çilleri ve elinden düşürmediği haçlı tesbihiydi. Brokoli'yi her gördüğünde kıkırdardı ve o gün herkes gittiğinde dokunabilir miyim diye sordu. Brokoli budalasız olur dedi. Nancy tuttuğu gibi ciyaktı.

“Nancy, tamam tamam, bu kadar yeter. Brokoli'yi yoracaksın, tatmin etmemiz gereken başka müşterilerimiz de var.” Nancy'nin hevesi böylece kırıldı ve eve gitti. “Brokoli n'oluyoruz? Nancy'nin sana bedavaya dokunmasına

izin vermek de nereden çıktı? O yaptığı en az on sent ederdi. Dokunma bundan sonra on sent olmalı ve istiyorsan Nancy herkes eve gittikten sonra bedavaya oynayabilir.”

“Anlaştık.”

Şovumuzdaki bu yenilik okulun yarısını ormanlığa getirdi. Earl Stambach bizi öğretmenimiz Miss Martin’e ispiyonlayana kadar her şey yolundaydı. Miss Martin Carrie’yle ve Brokoli’nin annesiyle konuştu ve her şey bir anda sona erdi.

O gece eve varıp da Carrie “Molly, hemen buraya gel,” diye bağırdığında daha kapıdan bile girmemiştim.

“Geliyorum anne.”

Sesinin tonundan kemerin hazır bir şekilde beni beklediğini anlamıştım.

“Sen Brockhurst Detwiler’in çüküyle mü oynuyorsun? Yalan söyleme bana sakın, Earl öğretmeninize her akşam ormanlıkta olduğunuzu söylemiş.”

“Ben değil anne, ben hiç oynamadım!” Ki bu doğrudu.

“Yalan söyleme bana, çokbilmiş şımarık velet. Ormanlıkta o salağa otuz bir çektiğini biliyorum. Hem de kasabadaki tüm çocukların önünde.”

“Anne hayır, yemin ederim ki yapmadım.” Anneme gerçekte ne yaptığımı anlatmanın bir anlamı yoktu. Bana inanmazdı. Carrie tüm çocukların yalan söylediğini varsayardı.

“Bütün komşulara rezil ettin beni, seni atmak lazım bu evden. Kendini beğenmiş seni! Ne o öyle kafana estiği zaman eve gelip gitmeler, kitap okuyup havalara girmeler... Kibrinden geçilmiyor! Çokbilmiş hanımefendi ormanlıklarda oğlanın çüküyle oynuyor. Peki, sana haberlerim var götü boklu küçük hanım, kendini çok akıllı sanıyorsun ya... Ne sandığın kadar akıllısın ne de gerçekten benim çocuğumsun. Senin ne mal olduğunu artık bildiğime göre istemiyorum seni. Kim olduğunu bilmek ister misin ukala dümbeleği? Sen Ruby Drollinger orospusunun çocuğu-

sun—piçsin. Şimdi görelim bakalım eskisi kadar burnu havada gezebiliyor musun etrafta.”

“Ruby Drollinger kim?”

“Öz annenin ta kendisi! Bir de orospu, duydun mu beni Molly Hanım? Köpek kuyruğunu sallasa onunla bile yatacak kadar düşük ve alelade bir orospuydu.”

“Bana ne? Nereden geldiğim ne fark eder, sonuçta buradayım ya!”

“O kadar çok şey fark eder ki. Kutsal evlilik kurumu içinde doğan çocuklar Tanrı tarafından kutsanır, gayrimeşru çocuklarsa piçlikle lanetlenir. Nasıl fark etmezmiş şimdi?”

“Umurumda değil.”

“Umurunda olsa iyi olur, geri zekâlı seni. Görelim bakalım insanlar piç olduğunu öğrendiğinde o sevimli oyunların ve kitapların seni nereye kadar götürecektir. Zaten ancak bir piç böyle davranır. Armut dibine düşermiş belli! Ruby gibi dik kafalıydın—ormanlıkta Detwiler aptalına otuz bir çekiyormuş! Piç!”

Carrie'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu ve boynundaki damarlar patlamak üzereydi. Tek kişilik bir korku filmi gibiydi, aynı anda hem beni hem de masayı yumrukluyordu. Omuzlarımdan tutup beni köpeklerin oyuncaklarını ağzında silkelediği gibi silkeledi. “Sümüklü piç kurusu, benim çatımın altında yaşayıp benim yemeğimi yiyor! Ben seni yanıma alıp beslemeseydim o yetimhanede geberip gitmiştin! Gel burada karnını doyur, arkasını toplat, sonra da beni elâleme rezil et. Kendine çeki düzen versen iyi olur kızım yoksa seni geldiğin bataklığa geri atarım!”

“Çek ellerini üstümden. Madem annem değilsin, lanet ellerini çek üstümden!” Koşarak kapıdan çıktım ve ormanlığa uzanan buğday tarlalarını yarıp geçtim. Güneş batmış, geriye sadece bir tutam kızılık kalmıştı gökyüzünde.

Ee piçsem ne olmuş? Umurumda değil. Korkutmaya çalışıyor beni, hep bir korku salmaya çalışıyor içime. Cehenneme kadar yolu var, hem onun hem de nereden gel-

diğimi önemseyecek olan herkesin. Geri zekâlı Brokoli Detwiler'a da çirkin penisine de lanet olsun. Beni bu işe o bulaştırdı, tam da para kazanmaya başlamışken böyle bir şey olmalıydı zaten. Hayatımda yapacağım son şey de olsa o Earl Stambach'ı bulup kafasını boka sokacağım. Tabii annem de sonra beni öldürür. Acaba başka kim biliyor piç olduğumu? Kesin Boşboğaz biliyordur ve megafon ağız Florence biliyorsa tüm dünya biliyordur. Kesin hepsi kuluçkaya yatmış bekliyordur şimdi. Madem öyle ben de o eve geri dönmüyorum. Neden döneyim ki? Bana gülsünler, ucubenin tekiymişim gibi baksınlar diye mi? Burada ormanda kalacağım ve Earl'ü geberteceğim. Acaba bizim Broc da azarı yedi mi? Benim onu kafaladığımı söyleyip işin içinden çıkar. Korkak. Çükü öyle olan biri ancak ödlelek olur zaten. Acaba çocuklardan kimse biliyor mu? Boşboğaz ve annemle yüzleşebilirim ama bizimkiler olmaz. Hah, eğer onlar için de nereden geldiğim bir şeyi değiştiriyorsa onların da cehenneme kadar yolu var. Neden bu kadar büyük mesele olduğunu anlayamıyorum. Nasıl, nereden geldiğin kimin umurunda ki? Benim umurumda değil, hem de hiç değil. Doğmayı başarmışım ya önemli olan bu. Buradayım işte. Yalnız var ya, annem cidden kükrüyordu. Delirmiş gibiydi, asla o eve geri dönmem. Bunun bir mevzu olduğu, annemin sürekli bunu yüzüme vuracağı o yere dönmeyeceğim. Beş yaşındayken babaannemin bacağına attığım tekmeyle sürekli yüzüme vurduğu düşünülürse... Bu ormanlıkta kalıyorum. Yemiş ve böğürtlen yiyerek hayatta kalabilirim. Gerçi böğürtlen sevmiyorum, üstlerinde kene oluyor. O zaman sadece yemiş yerim. Ya da tavşan öldürürüm. Ama Ted tavşanların karnının kurtlarla dolu olduğunu söylemişti. Iyy, kurt! Kurt falan yemeyeceğim. Ormanlıkta kalıp açlıktan ölürüm ben de, ne yapayım. O zaman annem bana bağırdığına da nasıl doğduğuma takıldığına da pişman olur. Öz anneme orospu dediğine de... Acaba gerçek annem neye benziyor. Belki benim de benzediğim biri vardır. Evimizdeki kimseye benzemiyorum,

ne Boltlara ne de Wiegenliedlere. Hepsi bembeyaz ve gri gözleri var. Almanlar, hepsi Alman. Carrie de bununla övünmüyor mu! Ona göre İtalyanlar, Yahudiler—Alman olmayan kimse işe yaramaz. Benden de bu yüzden nefret ediyor. Eminim annem Alman değildi. Annem beni Carrie'ye bıraktığına göre çok da umurunda değilim demek ki. Acaba o zamanlar kötü bir şey mi yaptım? Neden beni bıraktı? Şimdi olsa belki Brokoli'nin çükünü okuldakilere gösterdim diye bırakabilirdi ama bebekken ne yapmış olabilirim ki? Keşke bunların hiçbirini öğrenmeseydim. Keşke Carrie Bolt geberse. Evet, tam olarak istediğim bu. O eve geri dönmüyorum.

Ormanlığa gece çöktü ve görünmeyen küçük hayvanlar karanlıkla beraber yuvalarına çekildi. Ay yoktu, karanlık burun deliklerime kadar dolmuş; etrafımı ne olduğunu bilmediğim küçük, garip sesler kaplamıştı. Çam ağaçlarının oradaki göletten bir serinlik yayılıyordu. Yemiş de bulamamıştım, çok karanlıktı. Tek bulabildiğim bir örümcek yuvası oldu. Örümcek yuvası bardağı taşıran son damlaydı. Eve geri dönmeye karar verdim ama sadece iş bulabilecek yaşa gelene kadar; o zaman bu çöplükten kurtulabilirdim. Sendeleterek evin yolunu buldum ve yırtık sinekliği açıp eve girdim. Kimse beni beklemiyordu. Herkes uyumuştı.

2

Leroy patates tarlasının ortasında oturmuş göbeğindeki keneyi çıkarmaya çalışıyordu. Bu haliyle çizgi roman karakteri Baby Huey'e¹ benziyordu, en az onun kadar da salaktı. Ama Leroy kuzenimdi ve bir şekilde onu seviyordum. Patates böceklerini toplamak için bizi tarlaya göndermişlerdi ama güneş tepemizdeydi ve ikimiz de işlerden bıkmıştık. Kadınlar evdeydi, erkeklerse işte. 1956 yılının

1 Baby Huey, 1950 yılında Amerikan televizyonunda yayınlanmaya başlayan bir çizgi film karakteri. Altına bez bağlı sarı bir ördek yavrusu olarak çizilen Baby Huey, diğer yavrulardan dev cüssesiyle ayrılır. Baby Huey çizgi film serisinde diğer yavrulara uyum sağlayamaz ve alımlıkları sonucunda başını sürekli belaya sokar. (ç.n.)

yazıydı, durumumuz o kadar kötüydü ki Shiloh kasabasında Denınanlarla aynı evde yaşamak zorundaydık. Ben durumumuzun kötü olduğunu farkında değildim, hem Leroy, Ted ve hayvanlarla birlikte bu evde olmaktan memnundum.

Leroy benim gibi on bir yaşındaydı. Aynı boydaydık ama Leroy şişkoydu, bense sıskaydım. Leroy'un abisi Ted on üç yaşındaydı ve sesi değişmeye başlamıştı. Ted benzincide çalıştığından patates böcekleri Leroy ve bana kalmıştı.

“Molly ben daha fazla böcek toplamak istemiyorum, baksana iki kavanoz dolusu topladık zaten. Hadi Mrs. Hershener'in dükkânına gidip gazoz alalım.”

“Olur ama dere yatağının oradan gidelim, Ted'in traktörü haşat ettiği yerden. Yoksa annem bizi görüp tarlaya geri gönderir.” Dere yatağından sürünerek geçtik, paslanmış traktörü geride bırakıp atık su borusunun içinden toprak yolun diğer tarafına çıktık. Mrs. Hershener'in küçük dükkânına koştuk, üstünde termometre olan soluk Nehi gazozu tabelası asılı kapıdan girdik.

“Bak sen, Leroy ve Molly, annelerinize yardım ediyordunuz değil mi?”

Leroy “Evet, Mrs. Hershener. Bütün günü patatesler düzgün yetişsin diye böcek toplayarak geçirdik,” diye homurdandı.

“Ne kadar tatlı çocuklarsınız. Alın bakalım, birer tane çikolatalı bisküvi.”

İkimiz de aynı anda “Teşekkür ederiz Mrs. Hershener,” dedik.

“Beş sente tek top ahududulu dondurma alabilir miyim?” Dondurmamı alıp dışarıya, haziran güneşinin altına çıktım. Leroy da elinde karamelli dondurmasıyla süzülerek geldi. Verandanın aşınmış tahta zeminine oturduk. Yerde duran boş kuru üzüm kutusuna baktım. Neredeyse dokunulmamış gibiydi, sadece üstü yırtılmıştı, oracıkta yerde duruyordu.

“Ne yapacaksın onunla?”

“Bir planım var, bekle ve gör.”

“Hadi Moll, söylersen yardım ederim.”

“Şimdi söyleyemem Barbara Spangenthau geliyor, huyunu bilirsin.”

“Ha anladım, sır.”

“Selam Barbara n’apıyorsun?”

Barbara ekmek almakla ilgili bir şey geveleyip içeri girdi. Barbara Yahudiydi ve Carrie bize hep ondan uzak durmamızı söylerdi. Bunu söylemesine gerek yoktu gerçi, kimse Barbara Spangenthau’nun yanına yaklaşmak istemiyordu çünkü hep eli donunda, kendiyile oynayarak gezerdi, dahası leş gibi kokuyordu. On beş yaşına kadar Yahudi olmanın eli donunda gezmek anlamına geldiğini sandım.

Barbara alışverişini yapıp sallanarak dükkândan çıktı, Leroy’dan bile daha şişkoydu, elinde dilimlenmiş ekmek, hanımeli kaplı patıkaya yöneldi.

“Barbara baksana! Bugün Earl Stambach’ı hiç gördün mü?”

“Göletin oradaydı, neden?”

“Ona bir hediyem var da ondan, görürsen onu aradığımı söyle, tamam mı?”

Kendine verilen görevin önemiyle omuzları dikleşen Barbara hızlı adımlarla yoluna devam etti. Stambachlara yakın yaşıyordu, büyük ihtimalle mesajımı iletecekti.

“Ne diye Earl Stambach’a hediye vermek istiyorsun ki? Hani ondan iliklerine kadar nefret ediyordun?”

“Doğru, nefret ediyorum ve aklımda onun için çok özel bir hediye var. Hediyemi almaya benimle gelmek ister misin?”

Leroy heyecandan eli ayağı birbirine dolaşarak bir ördek yavrusu gibi peşime takıldı, bir yandan da bu özel hediyenin ne olduğuna dair tahmin yürütüyordu. Ormanlığa gittik ve yere bakınmaya başladım. Leroy da ne aradığını

bile bilmeden yere bakıyordu. “Hah buldum! Şimdi görsün bakalım gününü.”

“Ne? Ben yerde tavşan bokundan başka bir şey göremiyorum. Ne yapacaksın? Hadi söyle!”

“İzle ve gör Leroy, ayrıca çeneni de kapa.”

Yerden bir avuç yuvarlak tavşan boku alıp kuru üzüm kutusunun içine koydum.

“Florence’ın arka verandaya serdiği kuru üzümler vardı ya? Git onlardan bir avuç çalıp buraya getir.”

Leroy üzümleri almak için yola çıktı, cüssesi yüzünden arkadan çimento kamyonuna benziyordu, hızla giderken koca kıcı akşam üstü güneşinde parlıyordu. On dakika içinde elinde bir avuç gerçek kuru üzümle geri döndü. Üzümleri de kutunun içine atıp iyice salladım. Sonra da Leroy’a bunun sır olarak kalacağına yemin ettirip Earl Stambach’ı bulmaya, ormanlığın içinden Carminelerin göletine doğru yola çıktım. Tahmin ettiğim gibi Earl oradaydı. Göletin kenarında durmuş olta niyetine kullandığı kuru bir dalın ucunda olmayan yemi yutacak, olmayan balıkları avlamaya çalışıyordu. Earl bayağı salaktı. Dördüncü sınıfı geçebilmesinin tek nedeni öğretmene yalakalık etmesiydi; şimdiyse altıncı sınıfa başlamak üzereydik ama çarpım tablosunda hâlâ beşlerden sonrasını bilmiyordu. Florence’ın dediğine göre Stambachların o kadar çok çocuğu vardı ki hiçbiri doğru düzgün beslenmiyordu, Earl’ün beyni de bu yüzden gelişmemişti. Ondandır nefret etmekle o kadar meşguldüm ki salaklığının sebebi umurumda değildi. Okulda yok o kuralı bozuyormuşum yok bunu yapmamalıymışım diye beni ispiyonlayıp dururdu. En son malzeme dolabından tebeşir çaldığımı ispiyonladığı için Mr. Beaver’ın ofisine çağrıldığımda okulun bitmesine bir hafta kalmıştı ve az daha sınıfta kalacaktım. Earl aptal olabilirdi ama nasıl hayatta kalınacağını çözmüştü ve dahası o omurgasız sinsi bunu yaparken beni harcamıştı.

Earl ayak seslerimizi duyup bize baktı ve bir an için afalladı. Kesin onu iyice pataklamaya geldiğini düşünmüştü. O halini görünce gülümseyip “Selam Earl, bir şeyler yakalayabildin mi?” dedim.

“Hayır ama daha beş dakika önce oltama büyük bir şey takıldı, o kadar büyüktü ki kesin ton balığı falandı.”

“Hadi ya! Ne kadar yetenekli bir balıkçısın.”

Earl kıkırdadı ve sol gözü seğirdi. Hayatta planımı çözemezdi.

“Earl bak şimdi ben düşünüyorum da birbirimizi gıcık etmeyi bırakmalıyız. Beni ispiyonlamandan nefret ettiğimi biliyorsun ve eminim sen de sana kızdığım zaman okul yolunda pusu kurup seni dövmemden pek hoşlanmıyordur. Neden ateşkes ilan edip arkadaş olmayalım ki? Ne dersin? Sana söz, okul başladığında beni ispiyonlamayı bırakırsan ben de seni dövmem.”

“Tabii Molly, seninle arkadaş olmak isterim ve bir sürü İncil üstüne yemin ederim ki bir daha seni ispiyonlamayacağım.”

“Anlaştık o zaman, bu anlaşmayı bağlamak için sana bir hediyem var. Az önce Mrs. Hershener’ın dükkânından aldım. Kuru üzümü ne kadar çok sevdiğini biliyorum.”

“Vay be, teşekkür ederim.” Earl kutuyu elimden kaptı, üstünü tamamen yırttı ve tek seferde kutunun yarısını ağzına boşalttı. Leroy gülmeye başladı. Sol kolunu morartıncaya kadar çimdikleyip “Kes sesini yoksa seni fena pataklarım,” diye fısıldadım.

“Kontrol bende Molly, gülmeyeceğim görürsün.”

“Ne konuşuyorsunuz siz?”

“Hiç, ne kadar da hızlı yediğini söylüyorduk Earl. Hiç bu kadar hızlı yiyen birini görmemiştik. York vilayetinin en hızlı yemek yiyeni sen olmalısın. Eminim o kutunun diğer yarısını da bir saniyede hüpletirsin, değil mi Leroy?”

“Evet, Earl Stambach gerçekten hızlı. Babamdan bile daha hızlı yiyor.”

Earl bu övgüler karşısında tüylerini kabartıp “Ne var ki, bu kutuyu yarım saniyeden kısa sürede bitirebilirim. İzleyin de görün,” dedi. Tek hamlede üzümleri bitirip yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, zafer kazanmış gibi kutuyu suya attı.

“Earl kuru üzümlerin tadı nasıldı?”

“Üzüm gibi işte ama bazıları yumuşamış ve acıydı.”

“Yumuşak ha, bak sen neden acaba?”

Leroy bu sefer kendini tutamayıp kahkahayı bastı ve çimlere kapandı.

“Earl o kadar salaksın ki... Ne kadar salak olduğundan haberin bile yok. Molly sana bir kutu dolusu üzümle karışık tavşan boku verdi.”

Earl’ün yüzü bir anda buruştu, “Bunu yapmadın Molly değil mi, dalga geçiyor değil mi?”

“Yaptığımdan emin olabilirsin, osuruklu sinsisi. Beni bir kere daha ispiyonla, bak bakalım o zaman neler yapıyorum. Earl Stambach beni rahat bıraksan iyi olur, yoksa bu yaptığımı mumla ararsın.” Tehditlerimin ciddi olduğunu göstermek için Earl’e doğru bir adım attım ama mide bulantısından yemyeşil olduğu için dışarıdan gelecek hiçbir tehdidi algılayacak gibi değildi.

“Söz, söz veriyorum bir daha seni kimseye ispiyonlamayacağım. Mezarımın üstüne yemin ederim.”

“Mezarının üstüne yemin etmen isabet oldu çünkü bir daha yaparsan seni yollayacağım yer orası. Bana bak, çeneni kapalı tutup kimseye sana tavşan boku yedirdiğimi anlatmayacaksın, anlaşıldı mı? Hadi Leroy, boklu Earl’ü yalnız bırakalım.”

Çamların arasından koşturarak uzaklaştık, Leroy o kadar çok gülüyordu ki neredeyse yere kapaklanacaktı. Tepenin kenarından, aşağıda göletin orada kusarak ağlayan Earl’e dönüp baktım. Ona dersini verdim, hem de çok iyi verdim ve bunu hak etti diye düşündüm. Peki neden kendimi kötü hissediyordum?

“Daha fazla sana karışamaz Molly, bu sefer işini bitirdin.”

“Kapa çeneni Leroy, sus.”

Leroy bir an için durdu ve hayretle bana baktı. Sonra da omuzlarını silkip “Carrie ve Boşboğaz bizi aramaya çıkmadan eve geri dönsek iyi olur,” dedi.

3

İntikamımı aldığım yaz, mahsullerin ve Jennifer'ın öldüğü yazdı. Jennifer Leroy'un öz annesiydi. Uzun bir kadındı, yüzünde Pazar okulunda² okuduğumuz kitaplardaki azizelerin kutsallığı vardı. Öyle kocaman gözleri vardı ki yüzüne baktığınızda başka şey görmezsiniz. Öz teyzem olmasına rağmen ona Jenna Teyze derdim, gerçi hiç kimse gerçekten benim ailem değildi. O yaz bir sürü kötü şey oldu ve her şey Ep'in bıçaklanmasıyla başladı.

² Pazar okulları, kiliselerde Pazar ayinlerinden sonra genellikle çocukların katıldığı İncil'in ve Hıristiyan kurallarının öğretildiği okullardır. (ç.n.)

Earl'e dersini verdikten birkaç gün sonra Ep, Jennifer'in kocası, eve üstü başı kana bulanmış halde geldi. Kan yüzünden aşağı geniş göğsüne akmış, kıvrıkcık sarı kıllarının arasında kuruyup kalmıştı. Jennifer onu görünce çığlık attı, ve Florence bir tas soğuk su almak için mutfığa koştu. Bütün kusurlarına rağmen Florence böylesi durumlarda ne yapılması gerektiğini ilk kavrayan kişi olurdu. Babam Carl henüz eve gelmemişti, bu yüzden evde sadece biz çocuklar ve kadınlar vardı, bir de kan içinde öfkeden delirmiş gibi görünen Ep. Leroy babasını yüzü gözü dağılmış görünce o kadar şaşırdı ki gözleri neredeyse yuvasından fırlayacaktı. Ep ikimizin de göz kırpmadan onu izlediğinin farkında değildi. Ted babasını yavaşça bir sandalyeye oturttu, Florence bir komutan edasıyla elinde bir tas ve bezle odaya girdi.

"Başını arkaya at Ep, yüzündeki kanı temizleyeyim. Molly, kilere in, sargı bezini ve batikonu getir. Leroy, koş kuyudan biraz daha su çek. Jennifer sen de otur bir yere, yüzün hayalet gibi oldu. Ep oynatma başını. Biliyorum, acıyor ama sık dişini. Bıçağın darbesi kadar acıtmayacak."

Ep Florence'a teslim oldu ve kafasını arkaya attı, bez yaralarına dokundukça acıyla irkiliyordu. Dayak yemişti, biri onu deşmişti. Jennifer sakince "Ep hayatım, ne oldu? Yine tepen attı bir şeye değil mi?" dedi.

Ep'in siniri geçmeye başlamıştı, o da sessizce, "Evet, tepem attı yine ama benim hatam değildi, bir yudum bile içmedim. Yemin ederim ağzıma bir damla içki sürmedim."

Florence ters ters Ep'e baktı ama işine devam etti. "Molly, Jenna Teyze'nin yanına git, sana yara bandından kelebek bandaj yapmayı göstereyim. Bolca yapın, kesikleri kocaman."

Leroy odaya dönüp muşamba masa örtüsünün üstüne bir tas su koydu. "Baba baksana, sana bunu yapan adama haddini bildirdin değil mi? Sen de onu benzettin değil mi?"

"Leroy, keşke şöyle soruları yüzünde koca bir gülümsemeyle sormasan," dedi Jennifer. Yaşlı görünüyordu, hele

de bazen o kadar yaşlı görünüyordu ki. Bu da o anlardan biriydi. Sanki yüzünün rengi onu terk edip gitmişti, kaçıyordu ondan. Üst dudağını kalemle çizmişti ve garip görünüyordu. İki hafta sonra bir bebeği daha olacaktı. Hava gözlem balonlarından birini yutmuş bir nine gibi görünüyordu ve Carrie, Jennifer'ın hepi topu otuz üç yaşında olduğunu söylüyordu.

“Bu sefer neden kavga ettin?”

“Layton piçiyle bizim oğlanlar yüzünden kavga ettik.” Bu söylediği beni rahatsız etmişti. Neden biri kötü olunca hemen piç oluyor? Yüzümü ateş bastı, biri yüzümün kızardığını görür diye elimdeki bandajlardan kafamı kaldıramadım. “Layton horoz gibi şişinerek girdi bara. Oğlu Phil West Point'e³ görüşmeye gidecekmiş; sonra dönüp ukala ukala benim oğlanların ne yaptığını sordu. Ben de hem Ted hem de Leroy'un Point'e gideceğini söyledim. Ne de olsa ben bir gaziyim, *purple heart*⁴ madalyam var, oğullarım hazır olduğu zaman kimse onları reddedemez. Savaşta kurşun yemiş adamların oğullarını kapıdan çevirmezler. Ben böyle deyince Layton domuz gibi gülmeye başladı, savaşta yaralanan bir salağın oğlu olmak West Point gibi nitelikli bir yere gidebilecekleri anlamına gelmiyormuş. Herkes oğullarımın kıcıyla dirseği arasındaki farkı ayırt edemediğini biliyormuş. Böyle deyince sabrım taşıtı Jenna. Phil'in orduya ait olmadığını, o nonoşun çişini bile oturarak yaptığını söyledim. Ben bunu deyince girdik birbirimize, yere serdim onu. Ama o bir anda sustalıyı çekti, ve hepsi bu kadar, sonucu görüyorsun işte.”

“Bu kadar değil,” diyerek araya girdi Florence, “Böyle serseriler gibi kavga edip durursan polisler seni alıp götürecek. Layton'ı ne halde bıraktın? Umarım onu geberberdin.”

3 Amerika Birleşik Devletleri Askeri Akademisi. (ç.n.)

4 ABD'nin savaşta yaralanan veya ölen askerlere verdiği madalya. (ç.n.)

“Yok öldürmedim, ama dili sarkana kadar boğazını sıkıp yeri yalatmak isterdim. Carl işten dönerken bizi görüp ayırdı. Şimdi Layton’la aramızı bulmaya çalışıyor. Bilirsin Carl’ı, o kadar iyi huyludur ki keyfini yerine getiremeyeceği kimse yoktur. Baktı ki ona pek yardımım dokunmuyor, beni eve yolladı.”

Jennifer kalkıp ocakta pişen taze fasulyeye bakmaya gitti. Ep gözünü tozlu ayakkabılarına dikip “Hayatım,” dedi “Oğlanlar salak değil. Gör bak iyi şeyler yapacaklar. Hem onların işe yarar insanlar olduğunu görmek Layton’ı pataklamaktan daha mutlu edecek beni de.”

Jennifer kaynayan yemeği bırakıp odaya döndü, Ep’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Tabii ki iyi yerlere gelecekler ama kavga etmek onlar için iyi bir örnek değil.” Ep yüzünde mahcup bir ifadeyle Jennifer’in şişkin karnını okşayıp ellerini öptü.

Carl içeri girdi, büyük hareketlerle gri kasketini askılığa attı. İsabet ettirmeyi başarinca hepimiz tezahürat yaptık. Koltuğunun altında kasap kâğıdına sarılı koca bir et parçası vardı. Güldükçe ön dişindeki altın kaplama parlıyordu, “Akşama kuzu yahni var millet. Artakalmıştı ben de eve getireyim dedim. Hadi havuçları ve kereviz saplarını soyun da bir ziyafet çekelim.” Carrie, Carl’a yanaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. O da sırtını sıvazlayıp her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Koşarak kucağına atlayıp kollarımı boynuna doladım. “Hadi babacığım başım dönene kadar uçur beni.”

“Tamamdır, pilottan yardımcı pilota, kalkışa haaa-zır!” Carl çok çalışırdı, uzun ve kaslı vücudunda erken yaşlanmanın izleri vardı, tam Jennifer’da olduğu gibi değildi ama o da bir şekilde eğilip bükülmüştü.

Beni uçurduktan sonra Ep’in yanına gidip nasıl olduğunu sordu. Carl kendisinden sadece on yaş büyük olmasına rağmen, Ep ona küçük oğlanların babalarına baktığı gibi bakıyordu.

Carrie bir süre sonra gelip “Yemek hazır millet. Masa-yı temizleyin, şu kanlı bezleri de ortadan kaldırın,” dedi. Buharı tüten yahni masaya geldi, Leroy’la Carl’ın yanın-daki sandalye için kapıştık. Yemek boyunca Jennifer ve Ep birbirine bakıp durdu, Florence normalden daha fazla gevezelik etti ama bu sefer sesi daha yumuşaktı. Ortam-daki gerginliği dağıtmaya çalışıyordu. Leroy tabağımdan et çalmayı unuttu, Carrie Carl’ın söylediği her şeye güldü. Carl daha önce hiç görmediğim kadar çok konuştu. Kasap-ta yanında çalıştığı irikıyım adamın, Garanti Mike’ın hikâ-yelerini anlattı, başkan hakkında şakalar yaptı. Yetişkinler bu şakalara her şeyden daha fazla gülüyordu ama ben pek anlamıyordum. Okulda bize ülkedeki en harika adamın Birleşik Devletler başkanı olduğu anlatılırdı ama ben ülke-deki en harika adamın babam olduğunu biliyordum; sade-ce ülkenin geri kalanı bunu bilmiyordu. Bu yüzden Carl’ın başkanla dalga geçmesinde problem yok diye düşündüm. Hem başkanın gerçek olduğunu nereden bileyim ki? Onu hiç görmemiştim, bir tek gazetede resimleri vardı, onlar da sahte olabilirdi. Gözünüzle görmeden birinin gerçek oldu-ğunu nasıl bilebilirsiniz ki?

Jennifer bebek beklerken olması gerektiği gibi kilo al-mak yerine zayıflıyordu ama doğumuna o kadar az kalmıştı ki, bu durum Carrie dışında kimsenin dikkatini çekmemiş-ti. George Street Hastanesi’ne gitme zamanı geldiğinde her şey normal görünüyordu. Bebeği oldu, adını babamdan aldı, Carl. Bebek yalnızca iki gün yaşadı. Jennifer eve gelmedi. Yetişkinler bize her zamankinden daha az ilgi gösteriyordu. Bir gece dışarıdaki tuvaletten eve yürürken verandada dur-dum, içeriden Florence, Carrie ve Ep’in konuşmaları geli-yordu. Sıcak, yapış yapış bir geceydi. Leroy da verandada oturmuş karpuz yiyip çekirdeklerini tükürüyordu, yanına oturdum ve içeriyi dinledik.

Ep’in sesi radyo çekmediğinde olduğu gibi kesik kesik-ti, bıçaklandığı zamankinden bile daha kötü duyuluyordu.

“Carrie bana ağrılarından hiç bahsetmedi. Hiçbir şey söylemedi, söyleseydi onu bir doktora götürürdüm.”

Florence sakın ama ciddi bir sesle “Kızım Jennifer hiç kendisini önceleyen biri olmadı ki. Doktorların her şeyi abarttığını düşünürdü, problem her neyse bebek yüzündendir, kısa sürede geçer demıştır. Kendini suçlama Ep. Doğru bildiğini yaptı, hem Tanrı biliyor hepimiz çalışsak da ucu ucuna yaşıyoruz. Aklında bu da vardı.”

“Ben onun kocasıyım, bana söylemeliydi. Bunları bilmek benim görevim.”

Carrie araya girip “Kadınların erkeklerinden sakladığı rahatsızlıkları hep olur. Jennifer zaten diğer kadınlara göre suskundu. Bana söylemişti ağrıları olduğunu ama hangimiz bilebilirdik her tarafını kanser kapladığını? O da bilmiyordu. Böyle şeyleri bilemezsin.”

“Ölecek. Öleceğini biliyorum. Öyle her yerine yayıldığında hayatta kalamazsın.”

“Hayır, yaşaması mümkün değil. Tanrı’nın planı neyse o olur.” Florence kararlıydı. Kader kaderdir. Tanrı Jennifer’ı istiyorsa alacaktır. Carrie de katıldı. ““Tanrı verdi, Tanrı aldı.’ Ölüm, doğum, bunlar bizim işimiz değil. Yaşamaya devam etmek zorundayız.”

Leroy koluma yapışıp bana baktı. “Molly, Molly annemin kanser olması ne demek? Ne konuşuyorlar? Ne konuşuyorlar anlat bana.”

“Bilmiyorum Leroy. Jenna Teyze’nin öleceğini söylüyorlar.” Boğazım ağrıyordu, sanki bir alev topu yutmaya çalışıyordum. Leroy’un elini tutup “Onlara duyduğumuzu çaktırma. Ayak altında dolaşmamaktan başka yapabileceğimiz bir şeyimiz yok. Belki de yanılıyorlardır ve yakında eve gelecektir,” diye fısıldadım. Leroy ağlamaya başlayınca bizi duymasınlar diye fasulye tarlasının oraya götürdüm. Leroy hıçkırığa hıçkırığa “Annemin ölmesini istemiyorum,” diye ağlıyordu. Bitap düşene kadar ağladı ve uyuyakaldı. Sivrisinekler bile onu rahatsız etmiyordu. Bir

süre sonra Carrie seslenince şişko Leroy'u uyandırıp eve, demir karyolasına taşıdım. Leroy, Ted ile aynı odada uyuyordu, ben de Carrie ve Carl'ın odasında kendi yatağımda. Leroy ile aynı odada uyumayı tercih ederdim ama bunun uygun olmayacağını söylüyorlardı. Neden olduğunu anlamıyordum, hele de bu gece. "Anne, lütfen Leroy ile uyumama izin ver, sadece bu akşamlık, lütfen anne."

"Hayır, oğlanlarla aynı odada uyuyamazsın, hele Ted o kadar büyüdü ki sesi değişiyor artık. Geç kendi yerine. Büyüdüğünde anlarsın." Beni odaya sürüklerken zavallı Leroy'a son bir kez baktım, gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızıydı. Israr etmek için fazlasıyla yorgundu, ânında kendinden geçti.

Ted'e de söylemiş olmalıydı çünkü bir sonraki gün normalden daha sessizdi ve onun da gözleri kızarmıştı.

Bir hafta içinde Jenna öldü. Bütün Hollow ahalisi cenazeye geldi, herkes çiçek aranjmanlarına hayran kaldı. Ep bütün parasını harcayıp tabutun en kalitelisini aldı. Karısı ölecekse düzgün ölecekti, ve kimse fikrini değiştiremezdi. Florence bütün organizasyonu üstlendi. Leroy, Ted ve ben hazırlıklar yapılırken evden kovalandık, itiraz da etmedik. Herkes ölene saygı için en iyi kıyafetlerini giymişti. Leroy'un boynunda papyon, Ted'de ip kravat, babam ve Ep'de ise pantolonlarına uymayan, ceketleriyle aynı renkte uzun kravatlar takılıydı. Carrie beni kabarık etekli, kaşındıran bir elbisenin içine sokmuş, rujan ayakkabılar giydirmişti. En azından Jennifer artık kaşındıran elbiselerin işkencesinden kurtulmuştu. Mevtadan daha kötü durumda olduğumu düşünüyordum. Cenaze uzadı da uzadı, vaiz tabutun başında cennetin nimetlerinden bahsetmeye kendini iyice kaptırdı. Parıldayan tabutu yere indirdiklerinde Florence nefesi kesilerek "Yavrum!" diye bağırdı. Carl onu tutup kaldırdı. Ep, Ted ve Leroy'un elinden tutuyordu, kaskatı kesilmişti. Gözlerini mezara dikip tek kelime bile etmedi. Leroy yine hıçkırıklara boğulmamak için kendini

zor tutuyordu. Bense hanım evladı gibi ağlamamak için Leroy'un ensesindeki saç dönerine odaklanmışım. Üstelik elbise giyiyordum, elbiseliyken ağlamak çok daha kolaydı.

Tabut mezara konulduktan sonra hep birlikte eve döndük. Komşular ve ta Harrisburg'dan akrabalarımız bize yemek getirmişti. Neden bu kadar yemek geldiğini anlamamışım, hiç kimsenin yiyesi yoktu. Ep insanları kederli bir ağırbaşlılıkla misafir ederken Florence merhumun annesi olarak gördüğü ilgiden neredeyse acıyla karışık bir memnuniyet duyuyor gibiydi. Gerçi Florence'ın yaptığı her şeyde tezat bir karışım vardı.

Hava kararınca insanlar yavaş yavaş gitmeye başladı ve sonunda kendi kendimize kalabildik. Carrie biz çocuklara bir şeyler yedirmek için sofrayı kurdu. Carl meyveli kekten kalın bir dilimi tabağıma koydu. "İçindeki küçük kırmızılar Maraşino kirazı. Bak tadına, çok lezzetli."

"Yemek istemiyorum baba, aç değilim." Yemişim gibi görünsün diye tabağımdaki keki sağa sola iteledim. Sofra uzun bir süre öyle kaldıktan sonra toplandı, bizi de yatağa yolladılar.

Kendi odama gitmeden önce Leroy ve Ted'e uğradım. Yataklarının arasındaki duvarda tabuttan kesilmiş bir parça süslü saten asılıydı. Üstünde "Anne" yazıyordu, etrafına kırmızı güller işlenmişti. Leroy yorganı kafasına kadar çekmişti, bir tek kocaman gözleri görünüyordu. Ted yatağında oturuyordu.

"Selam çocuklar, iyi geceler demek için geldim. Duvar da ne güzel durmuş. Belki yarın gölete gideriz ya da başka bir yere. Üçümüz birlikte bir şeyler yapabiliriz."

Ted yaşlı bir adam gibi baktı. "Olur. Yarın benzinciye gitmeme gerek olmadığını söylediler. Sizinle birlikte gölete gelirim."

Leroy hiçbir şey demeden ağlamaya başladı. "Ben annemi istiyorum. Tanrı'nın onu aldığını söylediler. Hep palavra. Tanrı böyle kötü şeyler yapmaz, yapıyorsa da sev-

miyorum onu. Eğer iyi biriye annemi geri versin.” Bağı-
rarak ağlamaya devam edince Carrie koşarak odaya geldi.
Yatağa oturup Leroy’a sarılarak onu sakinleştirmeye alış-
tı. Tanrı’nın planlarını bilmediğimiz, çünkü bizlerin sade-
ce basit kullar olduğu, kudretli Tanrımızın yanında bizle-
rin bir avuç aptal olduğu palavrasını sıktı yine ve yeniden.
Leroy ağlamayı bırakınca Carrie kalkıp “Hadi yatağa gel,
oğlanları yalnız bırak,” dedi. Leroy kalmam için baktı ama
asla izin alamayacağımı bildiğimden omuzlarımı silktim.
Ted yatağa girip gözlerini kapadı, yüz yaşındaymış gibi
görünüyordu. Carrie ıplak ampulü söndürdü ve çıt dahi
ıkmadı.

Yatakta fazla kalamadım. Jenna Teyze’nin toprak al-
tında olduğunu düşündükçe uyuyamıyordum. Ya gözlerini
aarsa, tek gördüğü karanlık, tek hissettiği tabutun saten i
kumaşı olursa? Sırf bu korku bile onu yeniden öldürmeye
yeterdi. l insanların yer altında gözlerini açıp greme-
diklerini nereden biliyorlar? l olmak hakkında bildikle-
ri hiçbir şey yok. Belki de onu diğer l insanlarla birlikte
bir sandalyeye oturtmaları gerekirdi. Gerçi bir kere bayağı
l bir inek görmüştüm, bunu hatırlamak düşüncelerimi
daha da karanlıklaştırdı. Jenna Teyze de o inek gibi şişecek
miydi? Derisi kararacak, kokacak mıydı? Onun da her ye-
rini kurtlar mı saracaktı? Ona da bunların olacağını hayal
edince kusacak gibi oluyordum. Bunlar hayvanlara oluyor,
insanlara olmuyor değil mi? Bir gün bana da mı böyle ola-
cak? Hayır, ben öyle olmayacağım. Ben lmeyeceğim. Ne
derlerse desinler ben lmeyeceğim. Yerin altında sonsuz
bir karanlıkta sırt üstü yatamam. Gözlerimi kapatmaya-
cağım artık. Kapatırsam bir daha aamayabilirim. Carrie
uyuyordu, yatağımdan sessizce çıkıp ayaklarımın ucuna
basa basa beyaz gardenya desenli soyulmuş duvar kâğı-
dıyla kaplı koridor boyunca yürüdüm. Verandaya kaçıp
yıldızları seyretmeyi planlıyordum ama gidemedim n-
k Ep ve Carl oturma odasındaydı. Carl iki kolunu birden
Ep’e dolamıştı, arada bir saçını okşuyor, yanağını kafasına

dayıyordu. Ep tıpkı Leroy gibi ağlıyordu. Birbirlerine ne dediklerini tam duyamıyordum. Sadece bir iki kere Carl'ın Ep'e dayanmak zorunda olduğunu, herkesin elinden gelen tek şeyin yaşamaya devam etmek olduğunu söylediğini duydum. Kalkıp beni görmelerinden korktuğum için hemen odaya döndüm. Daha önce erkeklerin birbirine sarıldığını hiç görmemiştim. Tek yapabildiklerinin el sıkışmak ya da kavga etmek olduğunu sanıyordum. Ama Carl Ep'e sarılıyorsa belki de bu kurallara aykırı değildir. Bundan emin olmadığım için kimseye anlatmamaya karar verdim. Ama birbirlerine dokunabilmelerine sevinmiştim. Belki de bütün o sert tavırların gösteriştten ibaret olduğu anlaşılmasın diye bütün erkekler herkes uyuduktan sonra yapıyorlardı bunu ya da sadece biri öldüğünde. Hiç emin değildim ve bilmemek beni rahatsız ediyordu.

Bir sonraki sabah hava kapkaranlıktı, gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplıydı. Bütün günü evde geçirmek zorunda kaldık. Sağanak yağmur vardı, tam mutfak masasının üstüne denk gelen çatlak yine açılınca Ted kiremitleri alıp tamir etmeye çıktı. Fırtınadan sonra hava açmadı ama ufuk çizgisinde muhteşem bir gökkuşağı çıktı. Dışarıda uzun bir süre sessizce izleyip içeri geçtik. Ep verandada izlemeye devam etti. Leroy gökkuşağının altında bir kap altın bulamayacağım üzerine benimle iddiaya girdi. Ona bunun salakça bir iddia olduğunu söyledim çünkü gökkuşağı yeterliydi.

Cheryl Spiegelglass ormanın diğer tarafında yaşıyordu. Babası ikinci el araba satıyordu ve Hollow'daki herkesten daha fazla paraları vardı. Cheryl elbise giymek zorunda olmadığı zamanlarda bile elbise giyerdi. Bu yüzden ondan nefret ederdim, bir de sürekli yetişkinlere yalakalık yaptığı için. Carrie onu çok sever, Shirley Temple'a benzediğini söylerdi. Tarlalarda üstümde yırtık pantolon ve kirli tişörtlerle koşturup durmak yerine neden onun gibi olmadığımı sorardı. Cheryl'le birinci sınıftan beri arkadaş gibiydik, arada birlikte oynardık. Carrie ne zaman onlara gideceğimi duysa önüne kemik atılmış köpek gibi heyecanlanırdı. Böylece hem sosyeteye girdiğimi düşünüyordu

hem de Cheryl'in üstümde iyi bir etkisi olacağını umuyordu. Leroy da çoğu zaman peşime takılırdı. Ne ben ne de Leroy, Cheryl'in oyuncak bebeklerine katlanabiliyorduk. Bu yüzden oyuncak bebek gününde olduğu zaman ondan uzak dururduk.

Bir gün Cheryl hemşirecilik oynamaya karar verdi, kafamıza peçete koyup hastamız Leroy'u tentürdiyotla boyadık ki yaralıymış gibi olsun. Hemşire falan olmak istemiyordum. Bir şey olacaksam doktor olup emirler verecektim. Peçetemi yırtıp Cheryl'e kasabaya yeni gelen doktor olduğumu söyledim. Bozuldu ve "Sen doktor olamazsın. Sadece erkekler doktor olabilir. Biri doktor olaksa Leroy olsun," dedi.

"Uydurma Spiegelglass, Leroy salağın teki. Ben doktor olmalıyım çünkü daha akıllı olan benim ve kız olmam bir şeyi değiştirmez."

"Görürsün. Erkeklerin yaptığı her şeyi yapabileceğini zannediyorsun ama hemşire olacaksın, başka yolu yok. Zekâyla ilgili bir şey değil bu, zekânın bir önemi yok. Önemli olan kız mı erkek mi olduğun."

Üstüne atlayıp suratına yumruğu indirdim. Ne Shirley Temple Spiegelglass ne de başka biri bana doktor olup olmayacağını söyleyebilirdi. Tabii ki doktor falan olmak istemiyordum. Başkan olacaktım ama bu sırdı. Doktor olmak istersem olurum, kimse de karşı çıkamaz. Başım belaya girdi, tabii ki. Cheryl salya sümük annesine koşup kendisine hediye ettiğim yarık dudağını gösterdi. Ethel Spiegelglass, alüminyum tenteli verandadan anaç tavuk gibi uçarak çıkıp tişörtümün yakasına yapıştı ve beni payladı, oldukça kaba bir şekilde hem de. Bir hafta boyunca Cheryl'i görmemi yasakladı. Benim için sıkıntı değildi. Bana doktor olamayacağımı söyleyen birini görmek istemiyordum zaten. Leroy'la beraber evin yolunu tuttuk.

"Gerçekten doktor mu olacaksın Molly?"

"Hayır. Doktordan çok daha iyi bir şey olacağım. Doktor olursan insanların yaralarına bakmak, kan görmek zo-

rundasın. Ayrıca doktor olursan bir tek yaşadığın yerdeki insanlar adını bilir. Benim herkesin adımı bileceği bir meşhur olacak. Ben meşhur olacağım.”

“Meşhur bir ne?”

“Bu bir sır.”

“Hadi söyle. Bana söyleyebilirsin, ben senin en yakın arkadaşınım.”

“Söylemem, ama oy verecek yaşa geldiğinde söyleyim.”

“O ne zaman olacak?”

“Yirmi bir yaşına geldiğinde.”

“On yıl sonra yani. O zamana ölmüş bile olabilirim. Yaşlanmış olacağım. Şimdi söyle.”

“Hayır. Unut bu dediğimi. Zaten ne olursam olayım sana da yarayacak, o yüzden bırak kendi bildiğimi yapayım.”

Leroy biraz bozularak da olsa buna razı oldu.

Eve geldiğimizde Carrie küplere binmişti. Bir şekilde, Cheryl’in dudaklarını patlatmamdan eve yürümemize kadar ki sürede olan biteni duymuştu. “İşe yaramaz velet! Hır gür çıkarmadan oyun oynamayı beceremiyorsun değil mi? Hanımefendi gibi davranamazsın, yok. Kitapsız seni! Gidip o melek gibi çocuğa vurmuşsun, nasıl yapabildin bunu? Ben nasıl insan içine çıkacağım? Hem de daha Jenna’nın cesedi soğumamışken. Sen saygı nedir onu da bilmiyorsun. Tanrı biliyor seni doğru düzgün yetiştirmek için elimden geleni yaptım. Sen benim çocuğum değilsin. Vahşisin! Vahşi bir hayvansın. Baban maymun falandı herhalde.”

Leroy’un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. O âna kadar durumunu bilmiyordu. Var ya, o koca çenesini tutamayan Carrie’yi oracıkta öldürebilirdim. Ne diye şişko Leroy’un önünde beni azarladı ki? Asıl saygı nedir bilmeyen o.

Azarına devam etti, şunu yapmışım, bunu yapmışım... Alakasız olmayan yüzlerce hatamı saydı ve cezamı kesti. Beni o yaz hanımefendi yapacakmış, hızlandırılmış kurs. Bütün yazı evde geçirip doğru düzgün davranmayı, yemek

yapmayı, temizliği ve dikiş dikmeyi öğrenecekmişim ki bu beni cidden korkuttu.

“Bütün bunları gece öğrenebilirim, gün boyu beni evde tutmana gerek yok.”

“Evde benimle kalıyorsun Molly Hanım. Artık Hollow’un serserileriyle gezip tozmak yok. Damarlarındaki kana bir şey yapamasam da en azından bunlara çekidüzen verebilirim.”

Leroy sessizce masada oturmuş, örtünün deseniyle oynuyordu. Bu yeni kurallardan en az benim kadar nefret etmişti. “Molly evde kalacaksa ben de kalırım.”

Leroy, seni seviyorum.

“Sen evde kalmıyorsun Leroy Denman. Sen oğlan çocuğusun, dışarı çıkıp oğlanların yapması gerektiği gibi oyun oynayacaksın. Senin bu tür şeyleri öğrenmen doğru olmaz.”

“Bana ne! Molly neredeyse ben de oradayım. O benim hem en yakın arkadaşım, hem de kuzenim. Bir arada kalmalıyız.”

Carrie, Leroy’u ikna etmeye çalıştıysa da başaramadı, ta ki kadın işlerine el atarsa ne olacağını anlatmaya başlayana kadar. Zavallı Leroy korkudan tir tir titriyordu. Herkes onunla dalga geçermiş. Benimle evde kalırsa kimse onunla oynamazmış, sonra da onu hastaneye götürüp şeyini kestirirlermiş. Bunları duyan Leroy hemen sattı beni.

“Tamam Carrie Teyze, evde kalmayacağım.” Bana yenilgi ve suçluluk dolu gözlerle baktı.

Leroy, arkadaşım falan değilsin.

Carrie kavanozları almak için kilere indi, ilk dersimiz konserve yapmakmış. Son basamağı indiği anda koşup kapıyı kapattım ve üstüne kilitleyiverdim. Yukarı çıkana kadar fark etmedi. Sonra da “Molly, Leroy, kapı kapanmış çıkarın beni,” diye bağırdı.

Leroy korkudan altına edecekti. “Molly çıkar onu yoksa ikimizi de eşek sudan gelinceye kadar döverler. Ep kemeri alır eline. Bak çıkar onu.”

“Leroy Denman o kapıya doğru hele bir adım at boğazını keserim.” Ciddi olduğumu göstermek için bıçağı aldım. Leroy iki ateş arasında kalmıştı.

“Molly, çıkar beni buradan!”

“Beni rahat bırakacağına söz verene kadar çıkarmıyorum. Evde kalıp dikiş dikmeyi öğrenmek zorunda değilsin diyene kadar kalacaksın.”

“Sana söz falan vermeyeceğim.”

“O zaman İsa yeryüzüne geri inene kadar orada kalacaksın.” Evden çıkarken kapıyı çarptım ki duysun. Bu sırada Leroy’u resmen tutmuş sürüklüyordum. Evde başka kimse yoktu. Florence, West York Market’e gitmişti. Ted benzincideydi. Carl ve Ep de işteydi. Bizden başka kimse kapıya vurduğu yumrukları ya da ciğerleri patlayana dek bağırıldığını duyamazdı. Çılgınlıkları Leroy’u delirtiyordu. “Ölecek orada Molly. Çıkarmak zorundasın. Karanlıktan kör olacak. Molly lütfen çıkar onu.”

“Ölmeyecek, kör de olmayacak ve onu oradan çıkaramayacağım.”

“Benim çocuğum değilsin derken ne demek istedi? Hani hayvan olduğunu söylerken?”

“Ne dediğini bilmiyor işte. Kafayı yemiş, ciddiye alma sen onu.”

“Yani ne ona ne de Carl’a benziyorsun. Hatta hiçbirimize benzemiyorsun. Belki de onun çocuğu değilsindir. Hollow’da siyah saçlı, kahverengi gözlü bir tek sen varsın. Kim bilir, belki o da seni Musa gibi sazlıkta bulmuştur.”

“Kes sesini Leroy.” Olayı çözüyordu. Carrie ağzından kaçırdığına göre er ya da geç gerçeği öğrenecek diye düşünüp söyledim. “Dediği doğru, onun çocuğu değilim. Kimsenin çocuğu değilim. Ne gerçek bir annem ne de babam var, senin de gerçek kuzenin değilim. Bu da benim evim değil. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bir tek sinirlendiği zaman Carrie’ye dert oluyor bu. O zaman piç diyor bana. Benim umurumda değil, biz yine de kuzeniz. Kan bağı, yaşlıların insana kendini kötü hissettirmek için

kullandığı bir şey o kadar. Leroy, senin için de önemi yok değil mi?”

Leroy gerçeğin ağırlığı altında eziliyordu. “Gerçekten kuzen değilsek neyiz? Bir şey olmamız lazım.”

“Arkadaşız işte, gerçi kuzeniz de diyebiliriz sürekli yan yanayız sonuçta.”

“Piç ne demek? Carrie ve Carl’ın çocuğu değilsen madem, seninle benim aramdaki fark ne?”

“Annen Jenna, seni doğurduğunda Ep ile evliymiş ama benim annem, her kimse, babamla, o da her kimse, beni doğurduğunda evli değilmiş demek.”

“İyi de, evli olmak ne demek peki Molly?”

“Bir kâğıt parçası, benim de tüm bildiğim bu. Bazı insanlara göre papaz huzurunda olmasına bile gerek yok. Yani dinle falan da alakalı değil. Tıpkı Ep Amca’nın orduya yazıldığı gibi belediye binasına gidip evlenebiliyorsun. Birileri sana bir şeyler diyor, bir kâğıt imzalıyorsun ve evleniyorsun.”

“Biz evlenebilir miyiz mesela?”

“Tabii ama büyük olmamız lazım. En az on beş ya da on altı.”

“Sadece dört yılımız kalmış Molly. Hadi evlenelim.”

“Leroy, evlenmemize gerek yok. Zaten hep birlikteyiz. Evlenmek aptalca bir şey. Hem ben asla evlenmeyeceğim.”

“Herkes evlenir. Yapmak zorunda olduğun bir şey, tıpkı ölmek gibi.”

“Ben evlenmeyeceğim.”

“Bilemiyorum Molly, seni zor bir hayat bekliyor. Doktor ya da büyük bir şey olacakmışsın. Sonra da kalkmış evlenmeyeceğim diyorsun. Herkesin yaptığı bazı şeyleri yapmak zorundasın yoksa kimse seni sevmez.”

“Beni sevip sevmemelerinden bana ne. Herkes salak. Benim için önemli olan kendimi sevmek, tek önemseddiğim bu.”

“Hah işte bu hayatımda duyduğum en saçma şey olabilir. Herkes kendini sever. Hatta Florence’a göre kendini

çok sevmeyi bırakıp biraz başka insanları sevmeye çalışmak gerek.”

“Ne zamandır Florence’ın sözünü dinliyorsun? Eğer kendimi sevmezsem kimseyi sevemem, bu kadar.”

“Molly sen var ya dümdüz delisin. Herkes kendini se-
ver diyorum sana.”

“Yapma ya? Çokbilmiş. Carrie’ye beni evde dikiş ku-
tusuna hapsolmuşken bırakıp dışarıda oyun oynayacağını
söylediğinde kendini sevdin mi?”

Leroy’un yüzü utançtan kızardı. Hedefi tam on ikiden
vurdum. Bu konuda düşünmemek için hemen konuyu de-
ğiştirdi. “Sen evlenmiyorsan ben de evlenmem. Hem in-
sanlar neden evlenir ki?”

“Sikişmek için.”

“Ne?” Leroy’un sesi incecik çıkmıştı.

“Sikişmek.”

“Molly Bolt, terbiyesiz bir laf ettin.”

“Terbiyesiz ya da değil, yaptıkları bu.”

“Ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Tam olarak bilmiyorum ama kıyafetlerini çıkarıp de-
belenmek gibi bir şey. Florence’ın o iki köpek birbirine
yapıştığında ne kadar rahatsız olduğunu hatırlasana. Sa-
nırım öyle bir şey. Kim neden öyle bir şey yapmak ister
hiçbir fikrim yok, o köpekler pek de hallerinden memnun
görünmüyordu. Öyle bir şey olduğunu biliyorum işte, bir
de Ted’in yatağının altına sakladığı o ayıp dergileri gör-
düm. Sen de görmelisin, kesin mideni bulandırır.”

“Ayıp dergiler mi?”

“Evet, Ted sesi çatallanmaya başladığından beri oku-
yor. Bana sorarsan kafası da o zamandan beri çatallanma-
ya başladı.”

“Onları okuduğunu nasıl anladın?”

“Gözetledim onu. Sen uyuduktan sonra ışığı açıyor,
ben de anladım bir şeyler karıştırdığını. Bir gece gizlice
baktım, oturmuş o dergileri okuyordu. Bak bu evde iki tür
kitap var, İncil ve ders kitaplarımız. İkisini de okumadı-
ğından eminim.”

Leroy hayranlıkla “Sen gerçekten zekisin Molly,” dedi. “Biliyorum.”

Bu sırada Carrie’nin çılgınlıkları ve yumrukları dinmişti. “Hadi gel, bakalım anlaşma yapmaya hazır mı?”

Kilerin kapısını tıklattığımda içeriden sessiz bir mırıltı geldi. “Anne, çıkmak istiyor musun? Anlaşma yapmaya hazır mısın?”

“Hazırım, çıkar beni buradan yeter. Böceklerle dolu her yer.”

Kapının sürgüsünü çekip açtım. Carrie kilerin merdivenlerinde küçük bir çocuk gibi kollarını kavuşturmuş, çömelmiş oturuyordu. Yüzüme katıksız bir öfkeyle baktı ve bir anda kilerden fırlayıp çıktı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan saçımdan tutmuş, yüzüme, karnıma vuruyordu. Ben kirpi gibi yerde kıvrılınca iki yumruğuyla birden sırtıma vurmaya başladı. Gözlerimin şimdiden şişip kapandığını hissedebiliyordum. Elinden kurtulmaya o kadar odaklanmıştım ki bana neler dediğini bile duymadım. Leroy dehşetle evden kaçtı. Bir an olsun ona karşı çıkmaya çalışmadı. Bir iki sağlam tekme sallasaydı belki kaçmayı becerirdim. Gel gör ki Leroy hiç taktik bilmezdi, ayrıca korkaktı.

O gece yatağa yemek yemeden yollandım. Çok da bir şey fark ettirmedi çünkü zaten yiyemezdim. Ağzım çok fena şişmişti, konuşmak bile canımı acıtiyordu. Herkes hikâyenin Carrie versiyonunu dinledi, bense kendimi savunmak için ağzımı dahi açamadım. Galiba beni herkesin önünde utandıracağını düşünüyordu ama yatak odasına giderken gururla gözünün içine baktım. Asla beni dayakla ezemezdi. Varsın hepsi bana kızsın, şu kadarcık bile ödün vermeyecektim. Yatağa girdim ama o kadar canım acıyordu ki uyuyamadım. Gece geç saatte Carrie ve Carl’ın kavga ettiğini duydum. İlk kez Carl’ın bağırdığını duyu-yordum, eminim evdekiler de her şeyi duyuyordu. “Carrie, çocuğun kanı kaynıyor ve zeki bunu unutmadan lazım. O çocuğun kafası hepimizin toplamından daha hızlı çalış-

şıyor. Üç yaşındayken kendi başına okumayı söktü. Sırf zekâsı için ona biraz olsun saygı duymalısın. İyi bir kız, sadece hayat ve cinlik dolu, o kadar.”

“Kahrolası zekâsı umurumda değil, normal davranmıyor. Bir kız çocuğunun her dakika oğlanlarla sokakta koşturması doğru değil. Ağaçlara tırmanıyor, arabaları parçalarına ayırıyor, daha da kötüsü oğlanlara emirler veriyor ve onlar da bunu dinliyor. Koca bulmak için öğrenmesi gereken hiçbir şeyi öğrenmek istemiyor. Ne kadar zeki olursa olsun, bir kadın bu dünyada kocası olmadan bir şey yapamaz. Biz bu haldeyken kızını okula mı göndereceğiz? Oğlanlar için çalışmamız lazım. Para kazanacak olan onlar. Onun zekâsını gözünde fazla büyütüyorsun.”

“Molly üniversiteye gidecek.”

“Hadi oradan.”

“Benim kızım üniversiteye gidecek.”

“Senin kızın, senin kızın. Dalga mı geçiyorsun? İlk kez bunu dediğini duyuyorum. O Ruby Drollinger’ın piçi. Nereden çıktı bu kızım lakırdısı?”

“O benim için öz kızımdan farksız ve ben onun arkasını kollayacağım.”

“Öz kızımıymış. Senin babalıktan konuşmaya ne hakkın var? Gerçekten baba olsaydın benim gerçek bir kızım olurdu, hem de o arkasını kolladığın cadı gibi olmazdı. Tıpkı Cheryl Spiegelglass gibi hanım hanımcık olurdu. Senin kızınıymış, midemi bulandırırıyorsun.”

“Hayatım sinirlerin bozulmuş senin. Ne dediğinin farkında değilsin. Molly senin, öz kızın gibi senin. Bir çocuğun ebeveynleri olmalı ve sen onun annesisin.”

“Ben onun annesi değilim. Annesi falan değilim.” Carrie çılgılık çılgılığa bağırıyordu. “Benim bedenimden çıkmadı o. Florence’ın kendi canından çocukları var, aynı şey değil diyor. Biliyor o, bana gerçekten anne olmayı hiçbir zaman anlamayacağımı söyledi. Sen nereden bileceksin? Erkekler böyle şeyleri anlamaz. Erkeklerin hiçbir şeyi anladığı yok.”

“Anne, baba ne fark eder Cat? Önemli olan çocukla ilgili ne hissettiğin, bedenle ilgisi yok bunun. Molly benim kızım ve bu hayatta yapacağım son şey de olsa onun hiçbirimizin sahip olmadığı fırsatlara ulaşmasını sağlayacağım. Hayatını bizim gibi bu kenar mahallede yeni bir elbise alacak, bir akşam yemeğe çıkacak parayı kazanmadan mı geçirsin istiyorsun? Senin gibi bir hayat yaşasın istiyorsun—bulaşık, yemek, ayda bir kere belki sinemaya gitmek, o da yetirebilirsek. Çocuğun önü açık Cat, bırak istediği gibi olsun. Büyük şehirlerde yaşayacak, önemli biri olacak. Bunu görebiliyorum. Hayalleri ve azmi var, akıl küpü. Kimse o çocuğun karşısında duramaz. Gurur duyacağın bir kızın var.”

“Çıldırıracaksın beni. Önemli biri olacaktı. Tek eksiğim bu zaten, Molly’nin Philadelphia gibi büyük bir şehre kaçıp hepimizden üstün olduğunu düşünmesi. Zaten burnu havada, senin yüzünden daha da beter olacak. Üniversiteye gidip büyük şehre geçsin de gör, senin varlığını dahi unuttur. İşte senin de mükâfatın bu olur. O çocuk var ya kendinden başka kimseyi düşünmüyor. Vahşi bir hayvan o, beni kilere kapattı. Sen bütün gün burada değilsin, onunla benim kadar zaman geçirmiyorsun. Diyorum sana, vahşi o. Hem bakalım zekâsı onu nereye kadar götürecektir, geldiği yeri düşünersek. Biz öyle gösterişli yerlerde onun yanına yakışacak insanlar değiliz. Bizden utanacak. Üstüne bir de piç. Senin kızın için kurduğun hayaller boş.” Öyle üstüne bastırarak “kızın” dedi ki tüylerim diken diken oldu.

“Cat ben kararımı verdim. Sen istesen de istemesen de Molly’nin bir fırsatı olacak. Eğitimini alacak. Bu gerçekle yaşamayı öğreneceksin ve o kızı eve kapatmayacaksın. Bırak isterse bütün eyaleti gezsin, Cheryl Spiegelglass’ın da ağzını burnunu dağıtsın. O kızı zaten hiç sevmedim.”

“Sana diyecek tek bir şeyim var Carl Bolt, o çocuk evimize gelene kadar bir kere bile kavga etmedik. Ve bana bir çocuk verebilseydin hiç etmezdik ama veremedin çünkü

frengi oldun, evet. Sen hiç kimsenin babası olacak adam değilsin. Kendi çocuğum olsaydı her şey farklı olurdu. Bunların hepsi senin suçun, bunu asla unutma.”

“Kararım kesin.” Sesi yumuşak ve acı doluydu.

“Görürüz.” Karşısındaki dinlesin veya dinlemesin son söz Carrie’nin olmalıydı.

Altıncı sınıfta Leota B. Bisland sıra arkadaşımdaydı, Leroy da hemen arkamızda oturuyordu. Leota hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Uzun boylu, incecik, bembeyaz tenliydi, yemyeşil derin gözleri vardı. Sessiz sakin, utangaç bir kızdı, bu yüzden ben de altıncı sınıfın büyük bir kısmını Leota'yı güldürmeye çalışarak geçirdim. Öğretmenimiz Ms. Potter sınıfın en ön sırasında sergilediğim bu performanstan pek hoşnut değildi, yine de o kadar iyi yürekli bir kadındı ki beni sadece bir kere sınıftan attı. Bu ceza bile işe yaramadı çünkü Ms. Potter ne zaman tahtaya dönse kapıdaki camın önüne geçip dans etmeye başlıyordum. Bir de Leroy'a orta parmağımı gösteriyordum. Bir kere

tam hareket çekerken Ms. Potter kafasını tahtadan çevirdi. “Molly, madem oyunculuğa bu kadar meraklısın, bu senenin Noel performansının başrolü senin.” Leroy bunun üstüne bu seneki oyun *Kara Gölün Canavarı* mı olacak diye sordu. Haliyle sınıftaki herkes haykırarak gülmeye başladı. Ms. Potter hayır deyip oyunun İsa’nın doğumunu anlatacağını, benim de Meryem Ana olacağımı söyledi.

Cheryl Spiegelglass bunun üzerine öfkeyle ayağa fırlayıp “Ama Ms. Potter, Meryem Ana Hazreti İsa’nın annesiydi ve dünyadaki en mükemmel kadındı. Meryem Ana’yı uslu bir kız oynamalı ve Molly kesinlikle uslu değil. Daha dün Audrey’nin saçına sakız yapıştırdı,” dedi. Cheryl belli ki Meryem Ana’yı oynamak için ölüp bitiyordu. Fakat Ms. Potter oyunculuk yeteneğinin de önemli olduğunu, sadece iyi biri olmanın yeterli olmadığını söyledi. Hem belki Meryem Ana’yı oynarsam, karakterin iyi özellikleri bana da bulaşmış.

Leota da Beytüllahimli bir köylü kadını oynuyordu. Cheryl ise Yusuf’u. Ms. Potter böyle zorlu bir rolün Cheryl için iyi olacağını söylemişti. Cheryl, muhtemelen hepsini babası bağışlayacağı için kostümlerden de sorumluydu. Sonuçta programa adını büyük harflerle iki defa yazdırmayı başarmıştı.

Leroy ise müneccimlerden biriydi ve bu rol için uzun, kıvrıkcık bir sakal takıyordu. Her gün dersler bittikten sonra okulda kalıp repliklerimizi ezberlemek ve prova yapmak zorundaydık. Ms. Potter haklı çıkmıştı, her şeyi doğru yapmak için o kadar uğraşıyordum ki ne başıma bela açmaya ne de Leota dışında bir şey düşünmeye zamanım kalıyordu. Acaba kızlar kızlarla evlenebiliyor mu diye düşünmeye başladım, Leota’yla evlenip hayatımın sonuna kadar o yeşil gözlere bakmak istediğimden emindim. Onunla evlenmek için tek bir şartım vardı, ev işlerini ben yapmayacaktım. Bu benim için olmazsa olmazdı. Gerçi Leota da yapmak istemezse o zaman yapardım sanırım. Leota için yapamayacağım şey yoktu.

Leroy kendisi İsa'yı müjdeleyen müneccimlerden biriyken alelade bir köylüye bu kadar ilgi göstermeme sinirlenmeye başlamıştı. Earl Stambach'dan çarptığım, üstünde çıplak kadın çizimi olan çakıyı ona verince bütün sinirini unuttu.

Noel oyunu muazzam bir prodüksiyondur. Bütün anneler gelirdi, o kadar önemliydi ki işten izin alırlardı. Cheryl'in babası en önde, protokolde oturuyordu. Carrie ve Florence da Meryem Ana'yı oynamam mucizesine tanıklık etmeye ve Leroy'un cübbeli halini görmeye gelmişti. Leroy da ben de heyecandan ayakta zor duruyorduk. Hem makyaj bile yapmıştık, allık ve ruj sürmüştük. Makyaj yapmak çok eğlenceliydi. Yüzünün boyanması o kadar eğlenceli bir şeydi ki Leroy bile erkek olmasına rağmen bunu sevdiğini itiraf etmişti. Ben de endişelenmesine gerek olmadığını çünkü sakalı olduğunu söyledim. Sonuçta sakalın varsa ruj bile sürsen herkes erkek olduğunu anlar. Açıklamamı mantıklı buldu. O gün birbirimize büyüdüğümüzde evden kaçıp çok ünlü oyuncular olacağımızın sözünü verdik. O zaman hep güzel kıyafetler giyip istediğimiz zaman ruj sürebilecek, ve bir daha patates böceği ayıklamak zorunda kalmayacaktık. Bu gösteride harika bir performans sergilemeye yemin ettik, böylece şöhretimiz tiyatro yöneticilerine kadar gidecekti.

Cheryl planlarımıza kulak misafiri olunca "Ne yaparsanız yapın herkes beni izleyecek çünkü gösterinin en güzel masmavi cübbesi bende," diye bizimle alay etti.

Leroy böbürlenerek "Kimse sahnedekinin sen olduğunu bilmeyecek çünkü Yusuf'u oynuyorsun, sen olduğunu nasıl anlarsın ki insanlar? Hiç!" diye cevap verdi.

"İşte tam da bu yüzden insanlar beni tanıyacaklar çünkü Yusuf'u iyi oynamak için özellikle yetenekli olmak gerekiyor. Hem kim Meryem Ana'yı izlesin ki? Tek yaptığı şey beşiğin yanında durup İsa bebeği sallamak. Pek repliği de yok. Herhangi bir salak Meryem Ana'yı oynayabilir, tek yapman gereken kafana bir hale takmak. Yusuf'u oy-

namak gerçek yetenek ister, hele de kızsan.” Cheryl’in ağzının payını veremedim çünkü Ms. Potter kulise dalıp “Susun çocuklar, perde açılmak üzere. Molly, Cheryl yerlerinize!” dedi.

Perde açıldığında anneler arasında bir heyecan dalgası yayıldı. Boşboğaz’ın sesi bütün fısıltıları bastırarak sahneye ulaştı, “Molly’ye bak ne kadar tatlı!”

Hem de ne tatlıydım. İsa bebeğe atabileceğim en şefkatli bakışları atıyordum. Baş düşmanım Cheryl’in sol eli omzumdaydı ve resmen tınaklarıyla omzumda oyuklar açıyordu, sağ elindeyse bir çomak vardı. Pikap “Noel” ilahisini çalmaya başladı, müneccimler yavaş adımlarla sahneye girdi, Leroy’un elinde büyük altın bir sandık vardı. Sandığı bana, Meryem Ana’ya sundu ve ben de “Teşekkür ederim Kralım, bu kadar yolu aşış geldiniz,” diye cevap verdim. Peki Cheryl sıçanı ne yaptı? Çıkarabildiği en yüksek sesle “O kadar yolu aşış geldiniz,” dedi. Böyle bir repliği yoktu. Bir anda kulağa dini gibi gelen ne biliyorsa art arda sıralamaya başladı. Sakalı Leroy’u boğuyordu, bense beşiği o kadar hızlı sallıyordum ki içindeki İsa bebek yere düştü. Madem öyle ben de aynısını yapabilirdim. Yerdeki bebeğe eğilip şefkatle, “Ah benim tatlı bebeğim, umarım bir yerin acımamıştır. Gel anneciğin seni yerine koysun,” dedim. Leroy şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez halde bir şey demeye çalıştı ama Cheryl ânında sözünü kesip “Merak etme Meryemciğim, bebekler hep beşiklerinden düşer,” dedi. Cheryl gibi bir hırs küpü bu kadarla da yetinmedi tabii ki. Uzak diyarlarda marangoz olduğunu, ben bebeğimi doğurabileyim diye nasıl kilometrelerce yol gelmek zorunda kaldığını anlattı. Durmadan konuşuyordu. Pazar okulunda geçirdiği saatler şimdi işine yarıyordu işte, onlarca hikâye biliyordu. Daha fazla konuşmasına dayanamayıp vergi tahsildarlarıyla ilgili hikâyesinin ortasında, “Yusuf, kes sesini artık yoksa bebeği uyandıracaksın,” deyiverdim. Ms. Potter sahne arkasından dehşetle bizi izliyordu, sahneye çıkma sırası gelen çobanlar ne yapacağını

bilmiyordu. Ben Yusuf'a susmasını söylediğim anda Ms. Potter çobanları sahneye itti. Robert Prather "Uzaklarda bir yıldız gördük!" diye titrek titrek bağırdı. "Yeni doğmuş prense dua etmeye geldik." Tam o anda diğer çoban Barry Aldridge korkudan altına işedi. Yusuf anında boşluktan faydalanıp "Hazreti İsa'nın yanında işeyemezsin, köyüne geri dön!" diye emretti. Artık sinirden deliye dönmüştüm. "Nereye isterse işer, sonuçta burası ahır değil mi?" Yusuf çomağıyla Barry'yi sahneden itmeye başlamıştı. Sandalyemden zıplayıp çomağı elinden kaptım, o da benden geri aldı. "Git yerine otur da bebeğinle ilgilen, ne biçim annesin sen!"

"Sen koca çeneni kapayıp doğru düzgün oynayana kadar hiçbir yere oturmuyorum!"

Birbirimizle boğuşup itişmeye başladık, ta ki Cheryl dengesini kaybedip cübbesine takılana kadar. Dengesini kaybedince onu ittim ve böylece sahneden uçarak seyircilerin arasına düştü. Ms. Potter kendini sahneye attı, elimi tutup sakın bir sesle "Hanımlar, beyler hadi şimdi Noel ruhuna uygun şarkılar söyleyelim hep birlikte," dedi. Piyanonun başındaki Ms. Martin *O Come All Ye Faithful*'u çalmaya başladı.

Sandalyelerin arasındaki Cheryl hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Ben de şarkıyı söylemeye başlamıştım ama Ms. Potter beni çekip sahneden çıkardı. İşte şimdi ayvayı yedim diye düşündüm.

"Bak Molly, Cheryl'in sırası olmadığı halde konuşması yanlış, ama sen de onu sahneden aşağı itmemeliydin," deyip beni bıraktı, bir şaplak bile atmadı. Leroy da en az benim kadar şaşırmıştı, "Ms. Potter'ın sinirlenmemesi iyi tabii ama dur bakalım Carrie Teyze ve Florence seni yakaladıklarında ne olacak."

Haklıydı, Carrie o kadar sinirlenmişti ki alnında koca bir damar belirmişti. Bir hafta evden çıkmama cezası aldım ve bu sırada bir sürü iş yapmak zorunda kaldım: bulaşıkları, çamaşırları yıkadım, ütü yaptım hatta yemek bile

yaptım. O haftanın sonunda Leota B. Bisland ev işlerini yapmayacaksa onunla evlenmekten vazgeçtim. En azından işlerin yarısını yapmalıydı. Leota'nın bunu kabul edip etmeyeceğini öğrenmenin bir yolunu bulmalıyım.

O hafta Leota'ya nasıl evlenme teklifi edeceğimi düşündüm. Önünde son nefesimi vermek üzereyken evlenme teklif edebilirdim. Evet derse de mucizevi bir şekilde iyileşebilirdim. Renkli bir kâğıda sorumu yazıp beyaz bir güvercinle ona gönderebilirdim. Barry Aldridge'in atına binip evinin önünde filmlerde olduğu gibi serenat yapabilirdim, sonra o da ata binerdi ve gün batımına doğru atımızı sürerdik. Bu planların hiçbiri kafama yatmadı, ben de doğrudan karşısına çıkıp sormaya karar verdim.

Bir sonraki pazartesi Leroy ve Leota'yla birlikte eve yürürken Leroy'un eline on sent sıkıştırıp Mrs. Hershener'in dükkânına dondurma almaya yolladım. Midesi her şeyden önce geldiğinden hiç itiraz etmeden gitti.

"Leota, hiç evlenmeyi düşündün mü?"

"Evet, evleneceğim, altı tane çocuğum olacak ve tıpkı annem gibi önlük giyeceğim. Tek fark, benim kocam yakışıklı olacak."

"Kiminle evleneceksin?"

"Daha bilmiyorum."

"Benimle evlen, ne dersin? Yakışıklı değilim ama güzelim."

"Kız kıza evlenilmez."

"Kim demiş?"

"Kurallar böyle."

"Aptalca bir kural. Hem herkesten çok benden hoşlanıyorsun değil mi? Ben en çok senden hoşlanıyorum."

"Ben de en çok senden hoşlanıyorum ama yine de kızların birbiriyle evlenebileceğini zannetmiyorum."

"Bak, evlenmek istersek evleniriz. Kimin ne dediği önemli değil. Ayrıca Leroy ve ben ünlü oyuncular olmak için evden kaçıyoruz. Bir sürü paramız ve kıyafetimiz olacak, istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Kimse ünlü insanlara

ne yapmaları gerektiğini söyleyemez. Bu kasabada önlü-
günle oturup kalmaktan daha iyi bir plan değil mi?”

“Öyle.”

“İyi o zaman hadi filmlerde yaptıkları gibi öpüşelim, o zaman nişanlanmış oluruz.”

Birbirimize yaklaşır sarıldık ve öpüştük. Midem bir tuhaf oldu.

“Senin de midende garip bir şey oldu mu?”

“Biraz.”

“Hadi bir daha yapalım.” Bir daha öpüştük, midem daha da kötü oldu. O günden sonra her gün okuldan Leota’yla beraber çıktık. Bir şekilde herkesin önünde öpüşmememiz gerektiğini biliyorduk, ormanlığa gidip eve gitme saati gelene kadar orada kalıyorduk. Leroy onunla birlikte eve dönmediğim için çıldırıyordu. Bir gün ormanlığa kadar bizi takip etmiş, bir anda muzaffer bir polis edasıyla karşımıza çıktı.

“Öpüşüyorsunuz. Siz ikiniz buraya kaçır öpüşüyorsunuz. Herkese anlatacağım, herkese.”

“Dur bakalım Leroy Denman, ne diye herkese anlatacaksın? Belki de çeneni açmadan önce bir denemelisin. Sen de okuldan sonra buraya gelmek isteyebilirsin.”

Leroy’un gözleri parladı, hiçbir şeyden geri kalmak istemezdi ama tereddüt etti, “Kızları öpmem ben.”

“İnekler öpsün o zaman seni Leroy. Neyi öpeceksin başka? İyi hissettiriyor bak. Eğlenceyi kaçırıyorsun.”

Yumuşamaya başlamıştı. “Eğer seni öpersem gözlerimi kapatmak zorunda mıyım?”

“Evet gözlerin açıkken öpüşemezsin yoksa şaşı kalırsın.”

“Gözlerimi kapatmak istemiyorum.”

“İyi peki, şaşkaloz, açık kalsın gözlerin. Şaşı kalırsan kal bana ne. Doğru şekilde yapmak istemiyorsan senin bileceğin iş.”

“Önce kimi öpeceğim?”

“Kimi istersen.”

“Seni daha iyi tanıdığım için önce seni öpeceğim.” Leroy dudaklarını büzüştürüp Florence’ın bize iyi geceler derken yaptığı gibi öptü beni.

“Leroy yanlış yapıyorsun. Ağzının hali ne öyle? Büzüştürme şu dudaklarını.”

Leota gülüyordu, sonra Leroy’u kolundan tutup kendine çekti ve ona okkalı bir öpücük verdi. Leroy anlamaya başlamıştı.

Leota “Bizi izle,” diye tavsiyede bulundu, öpüştük, sonra ben Leroy’u bir daha öptüm. Daha iyiye gidiyordu ama yine de tutuktu.

“Miden nasıl?”

“Aç, niye?”

Leota “Miden bir garip olmadı mı hiç?” diye sordu.

“Yok.”

“Belki de erkeklerde farklı oluyordur.”

Artık üçümüz beraber ormanlığa kaçmaya başlamıştık. Leroy’un etrafta olması sorun değildi ama hiçbir zaman iyi öpüşmeyi beceremedi. Bazı zamanlar Leota’yı öpmenin yeterli olmadığını hissediyordum ama öpüşmekten sonra ne geldiğini bilmiyordum. Öğrenene kadar öpüşmeye razı oldum. Düzüşmeyi ve sokaktaki köpekler gibi birbirine geçmeyi biliyordum ama onlar gibi kilitlenip kalmak istemiyordum. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Leota’nın denemek istediği bir sürü şey vardı. Bir keresinde üstüme yatıp öptü beni, doğru yoldaydık ta ki Leroy üstümüze yatana kadar, neredeyse ciğerlerim ezilecekti. Leroy’un olmadığı bir zaman bunu yeniden yapabiliriz diye düşündüm.

Leroy öpüştüğümüzü ya da ünlü olma planımızı kimseye anlatmamam için beni ikna etti. Bir şekilde kurallara aykırı olduğunu, büyüklerin kaçma planımızı engelleyeceğini düşünüyordu.

Gerçekten büyükler kaçmamızı engelledi ama ormanlıkta öpüştüğümüz için değil.

Soğğun bıçak kadar keskin olduğu bir şubat akşamı büyükler hepimizi hem odun fırınının hem gaz ısıtıcısının

yandığı mutfığa topladı. Okul biter bitmez Florida'ya taşınacağımızı söylediler. Bütün yıl boyunca havanın sıcak olacağını, ağaçlardan portakal toplayabileceğimizi anlattılar. Tabii ki ben söylenenlere inanmadım. Bütün yıl boyunca sıcak olamaz, kandırıyorlardı bizi ama bir şey demedim. Carrie orayı seveceğimize söz verdi çünkü okyanusta yüzebilecektik, ayrıca Florida'da daha kolay iş bulunuyordu, hepimiz için yapacak bir şey olacaktı. Konuşmadan sonra bizi yatırdılar. Florida'ya gitmek o kadar kötü bir şey değildi, gitmem için yalanlar söylemelerine gerek yoktu. Tek derdim Leota'yı burada bırakmaktı.

Ertesi gün haberi Leota'ya verdim, bu gelişme en az benim kadar onu da mutsuz etti. Yine de yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Birbirimize yazmaya ve gideceğimiz güne kadar ormanlığa kaçmaya söz verdik.

O yıl bahar geç geldi ve tüm yollar yağmur çamur içindeydi. Carrie ve Florence çoktan evin altını üstüne getirmiş, atılacakları ayırmış, günlük olarak kullanmadığımız her şeyi kutulara koymuştu. Mayıs ayına geldiğimizde taşınmaya hazırдық; evde sadece üstümüzdeki giysiler, birkaç kapacak ve salondaki bir iki eşya kalmıştı.

Gün geçtikçe taşınmak konusunda daha kötü hissediyordum. Ormanlıkta öpüşmekse durumu daha da zorlaştırıyordu. Leota'yı ve öpüşmeyi benim kadar önemsememesine rağmen Leroy bile üzölmeye başlamıştı. Eğer gideceksem öpüşmekten daha fazlasını öğrenerek gitmeliyim diye düşünüyordum. Leota da yakında bu sonuca varacaktı. Okul bitmeden önceki hafta gece onlarda kalmam için beni evine çağırıldı.

Kendine ait bir odası vardı böylece kız kardeşiyle aynı odayı paylaşmak zorunda değildik, annesi de yatıya gelmemi kabul etti. Bu sefer şans yüzüme gülmüştü. Leroy'un gelmesi mümkün değildi. Carrie benim Leroy'la aynı odada kalmama izin vermiyorsa geceyi Leota'nın evinde geçirmesi hayal bile edilemezdi. Zaten Leroy'un da pek umurunda değildi, onun için birlikte uyumak uyumaktı.

Diş fırçamı, pijamamı ve tarağımı bir kese kağıdına koyup Bislandların evine doğru yola çıktım. Uzaktan evlerini seçebiliyordum çünkü çatılarında bir uydu anteni vardı. Gece olana kadar ayakta kalıp Milton Berle'ün programını⁵ izledik. Adamın suratına turta atıp duruyorlardı, herkes de buna gülüyordu. Ben o kadar komik olduğumu düşünmüyordum, turtaları suratlarına atacaklarına oturup yiyebilirlerdi. Birbirlerine kızgınlarsa da neden kavga etmiyorlardı? Hiç mantıklı değildi ama izlemesi eğlenceliydi. Milton Berle'ün işini bilmemesi benim problemim değildi.

Program bittikten sonra yatağa girdik. Leota'nın annesi ışıkları kapatıp kapıyı çekti çünkü televizyon izlemeye devam ediyorlardı. Bizim için hiç sorun değildi, kapı kapanır kapanmaz öpüşmeye başladık. Saatler boyunca öpüşmüş olmalıyız ama emin değildim çünkü öpüşmek dışında bir şey düşünmüyordum. O sırada anne ve babasının televizyonu kapatıp uyumaya gittiklerini duyduk. Sonra Leota üst üste olmayı denememiz gerektiğine karar verdi, bunu yapınca midem daha da berbat oldu.

“Molly bunu bir de pijamalarımızı çıkarıp yapalım.”

“Tamam ama unutma sabah olmadan geri giymeliyiz.”

Pijamalarımız olmadan çok daha iyiydi. Soğuk tenini vücudumda hissedebiliyordum. Bu çok, çok daha iyiydi. Leota beni ağzını açarak öpmeye başladı. İşte şimdi midem ağzımdan fırlayacaktı. Harika! Bisland ailesinin evinde midem ağzımdan çıkmış şekilde ölü bulunuyorum. “Leota bu yaptığımız midemi iyice garip yapıyor ama aynı zamanda iyi de hissettiriyor gibi.”

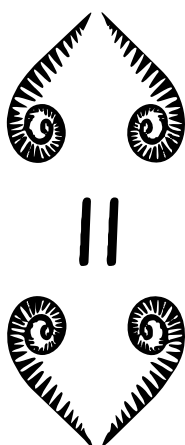
“Benim de.”

5 Milton Berle Show ya da Texaco Star Theatre, 1938 yılında radyoda yayınlanmaya başlayan varyetc. 1948'de televizyon ekranlarına taşındı, 1956 yılına kadar sürdü. Amerikan televizyonlarındaki varyetecilerin ilk başarılı örneklerinden biri oldu. Televizyon programında Milton Berle'ün sunucu olmasıyla Milton Berle Show olarak anılmaya başladı. (ç.n.)

Devam ettik. Midelerimiz bizi öldürecekse birlikte ölmeye karar vermiştik. Vücuduma dokunmaya başladığı an gerçekten öleceğimi zannettim. Leota cesurdu. Hiçbir yere dokunmaktan çekinmiyordu. Ne yaptığını nereden bildiği bir muammaydı ama neyin peşinde olduğundan emindi. Ben de çok geçmeden neyin peşinde olduğunu öğrendim.

Bir sonraki gün herhangi iki altıncı sınıf öğrencisi kız gibi okula gittik. Kesirler anlatılırken uyuyakalınca Leroy kolumu çimdikleyip kıs kıs güldü. Leota da rüya gibi gözlerle bana baktı ve bütün vücudum bir kere daha sızladı. Florida'ya taşınamazdık, hiçbir şekilde taşınamazdık.

Ama taşındık. Külüstür Dodge kamyonla 1940 model Packard arabaya eşyaları yüklediğimiz gün Leota geldi. Carrie son eşyaları da yükleyip beni arabaya çağırana kadar birlikte takıldık. Boynuna sarıldım, onu öptüm ve arabaya koştum. Taşındıktan sonra birkaç kere mektuplaştık ama sonraları mektuplar kesildi. Leota'yı 1968 senesine kadar bir daha görmedim.

6

Pejmürde kafilemiz kıyı şeridini takip ederek Güney'in düzlüklerinde ilerliyordu. Carl ve Ep bizi Richmond'a götürmek için yoldan saptı. Orada 1800'lerde nehirde yüzmeye gelmiş içi doldurulmuş bir fok gördük. Doldurulmuş bir Amerikan yerlisi de vardı ama o benim midemi bulandırdı. Leroy, Ted ve ben en çok İç Savaş üniformalarını beğendik. Konfederasyon ordusununkiler en güzeliydi çünkü manşetlerinde altın örgüler vardı. Leroy ünlü bir oyuncu olmazsa, sırf bu altın örgülü üniformalardan giyebilmek için asker olacağını itiraf etti. Bence bir sakıncası yoktu ama asker olursa ruj süremeyeceğini ve emirlere uymak zorunda kalacağını söyledim.

Yolculuk bitmek bilmiyordu, arabanın içinde tıklılı kalmaktan kafayı yiyecektik. Carrie sıkılmayalım diye bir plaka oyunu icat etti. Yüz puana ilk ulaşan kazanacaktı. İçinden geçtiğimiz eyaletin plakaları bir puandı. Onun haricinde Güney eyaletleri iki, Kuzey eyaletleri beş ve Orta Batı eyaletleri on puan. Batı eyaletleri yirmi, Kaliforniya plakalarıysa otuz. Hiç Kaliforniya plakası görmeyeceğimizi biliyordum çünkü sadece sinema yıldızları orada yaşar, onların da bu in cin top oynayan yollarda ne işi olacaktı ki?

Georgia'daki Athens şehrinde yemek ve tuvalet molası verdik. Leroy ve Ted'le birlikte arabadan fırlayıp her yerine yılların yağ kokusu sinmiş küçük restorana daldım. Erkekler tuvaletinin önünden hızlıca geçerek kendimi bir sonraki kapıdan içeri attım. Tuvaletten çıkarken Carrie kolumu tuttu.

“Akılsız mısın kızım sen? Bir kere daha bunu yaparsan elimin tersindesin, anladın mı? O tuvalet siyahlar için, senin girmemen gerek.” Yabancıların ortasında onunla kavga etmeye niyetim yoktu ama arabaya dönünce Carl'a bu ne demek oluyor diye sordum. Carrie bunun üzerine “Görüyor musun, beni asla dinlemiyor. Becerebiliyorsan sen dinlet sözünü,” dedi.

“Güney'de işler York'ta olduğundan biraz farklı. Buralarda beyazlar ve siyahlar bir araya gelmezler. Sen de onlarla muhatap olmamalıydın ama onlardan biriyle konuşman gerekirse de kibar davranmalısın. Annen ileride başın belaya girmesin diye seni uyardı.”

“Baba iyi de York'ta olduğundan farklı bir durum yok ki. Orada sadece tuvalet kapısının üstüne ‘renkliler için’ yazmıyorlar o kadar.”

Carrie “Çokbilmişlik yapma, kapa çeneni,” dedi.

“Kapamıyorum işte. Astıkları tabelalar dışında her şey aynı. Durum farklıymış gibi davranmayacağım.” Leroy kavga çıkmasın diye kolumu çektiyordu. Onu itekleyip “Baba neden kapayacakmışım çenemi?” diye sordum.

“Haklısın çocuğum ama buralarda insanlar siyahlar konusunda Kuzey’dekilerden daha ateşli. Bunun dışında evet, doğru. Bence de bir farkı yok.” Carrie ikimizin de kafadan çatlak olduğunu söyleyip somurtarak pencereden dışarı bakmaya başladı.

“Hem belki benim annemle babam da renkliydi, bilmiyoruz ki. Belki, benim o tuvaleti kullanmamda bir problem yoktur.”

Carrie bunu üzerine patladı. “Tanrı aşkına! Bu halinle yeterince sorun değilmişsin gibi bir de zenci olman eksikti.”

Carl gülünce güneş altın dişine çarpıp arabanın camına yansıdı. “Öyle olsa belli olurdu Molly, ne olduğunu kimse bilmiyor ama olsa olsa melezsindir.”

Leroy araya girip “Hepimizden daha esmer Carl Amca,” dedi.

“Kahverengi gözleri var, hiçbirimizin öyle değil.”

“Bir sürü insan buğday tenli ve kahverengi gözlü, mesela İspanyollar, İtalyanlar.”

“Hey Molly, belki de Latinosun,” diye buyurdu Leroy.

“Ne olduğum umurumda değil ve farklı görünüyor diye de kimseden uzak durmayacağım.”

Carrie öfkeden çıldırmış halde dönüp “Seni yanlış türden birileriyle göreyim kafanı koparırım, arsız. Dene de gör bakalım.”

“Cat, çocuklar böyle şeyleri anlamaz. Bu kadar sinirlenmene gerek yok. Molly, annen başın belaya girmesin diye uğraşıyor. Dinleyiver.”

—

Florida tabelasını gördüğümüzde hepimiz epey heyecanlanmıştık ama boş yereymiş. Ne kadar gidersek gidelim hâlâ Florida’daydık. Florence doğu kıyı şeridinden en güney uca doğru gittiğimizi söyledi. Bütün iş ve para oradaymış. Sonunda Ft. Lauderdale’de durduk. Carl Miami’nin

Yahudilerle dolu olduğunu, bu yüzden şansını önce burada deneyeceğini söyledi. Tüm şehrin eli donunda gezen insanlarla dolu olacağına pek inanmamıştım ama sormadım. Ft. Lauderdale'in içinden bir sürü kanal geçiyordu, her yerde palmyeler vardı. Herkes çok sevmişti burayı. Bir hafta içinde Carl şehrin kuzeydoğusundaki bir kasapta işe girdi. Ep de bir sonraki hafta evlere panjur takma işi buldu ama çalıştığı şirket ondan West Palm Beach'e taşınmasını isteyince Leroy ve Ted ile birlikte Loxahatchee'de bir karavanda yaşamaya başladılar. Karavanları çalılık bir arazinin ortasına oturmuş şişko gümüş bir tırıla benziyordu. Biz karavanda değildik; Florida Doğu Yakası Demiryolu'nun yanında, sürekli vızıldayan bir elektrik santralinin arkasında ev bulduk. Santralin vızıltısı bir tek tren geçtiğinde duyulmuyordu.

Her pazar ya biz Loxahatchee'ye gittik ya da onlar bize geldi. Leroy 22'lik bir tabanca almıştı ve kendini bir bok zannediordu. Ted yine okuldan sonra bir benzincide çalışıyordu, bense genellikle Holiday Park'ta takılıyordum çünkü yapacak başka hiçbir şey yoktu, Carrie 22'lik alma izin vermemişti.

O eylül Donanma Hava Kuvvetleri Ortaokulu'na başladım. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma deniz kuvvetleri kıışlasından dönüştürülmüş derme çatma bir okuldu. Öğretmenler de savaş yıllarından kalmış gibiydi ve sıkıntıdan kafayı sıyracaktım. Arkadaş edinmeden önce bir süre kendi başıma takılıp kimin kim olduğuna baktım. Bu okulda epey zengin çocuğu vardı. Kıyafetlerinden, konuşma şekillerinden anlaşıyordu. Bu zamana kadar aldığım İngilizce dersleri dil bilgilerinin iyi olduğunu anlamama yetmişti. *Rednecklerden*⁶ uzak duruyorlardı.

6 Kırmızı enseli. Amerika Birleşik Devletleri'nin genellikle Güney eyaletlerinde doğmuş, beyaz, işçi sınıfından gelen, eğitimsiz anlamlarını taşıyan aşağılayıcı bir kelimedir. Çoğunlukla bu şekilde tanımlanan kişinin muhafazakâr ve ırkçı olduğu da varsayılır. Redneck kelimesinin

Ben henüz kimseyle kaynaşmamıştım. Zengin olmadığımı biliyordum ama redneck kızlar gibi çamaşır mandalından kolyelerle de dolaşmıyordum. Oğlanları kızlardan da fenaydı. Uzun yağlı saçları vardı, üzerine kanayan gözbebeği çizilmiş kot ceketler giyerlerdi. Cehennem sıcaklığında bile o ceketler ve siyah motorcu postallarıyla gezerlerdi. Bir de üstüne küfürbazlardı.

Hollow'da hepimiz aynıydık. Belki Cheryl Spiegelglass'ın durumu biraz daha iyiydi ama aradaki uçurum bu kadar derin değildi. Buradaysa bu iki grup arasındaki çizgi netti ve ben, bana pis pis bakan yağlı saçlı ağzı bozuk oğlanların tarafında olmak istemediğimden emindim. Ama param da yoktu. Yedinci sınıfı bu yeni ortamda nerede duracağımı bulmaya çalışarak geçirdim ve sonunda buldum.

Öncelikle notlarım iyiydi, bu bayağı işime yaradı. Kötü notlarla üniversiteye gidemezsiniz. Zengin çocuklar ortaokulda bile üniversite hakkında konuşuyorlardı. Eğer ben de onlar gibi yüksek notlar alırsam burs bulup üniversiteye gidebilirdim. Ayrıca evdeki gibi konuşmayı bırakmalıydım. Kafamda dilediğim kadar bozuk İngilizceyle düşünebilirdim ama kısa sürede öyle konuşmamayı öğrendim. Bir de kıyafet problemi vardı. Zengin çocukların giydiklerini karşılayamazdım. Bir sonraki sonbahar Carrie ile alışveriş için Lerner Shop'a gittiğimizde oradan iki dolarlık bluzlar almak istemediğimi söyledim. Beklediğim gibi sinirlenmedi. Hatta kılık kıyafetimi önemsemem onu mutlu etti. Femininliğime dair bir umuttu bu onun için. Daha iyi bir mağazadan kaliteli birkaç parça almak konusunda anlaştık. Okuldakiler sürekli aynı şeyleri giydiğimi fark etmiş olabilir ama en azından kaliteliydiler. Parti vererek

kökeni 19. yüzyıla dayanıyor, tarlada güneş altında çalışan beyaz Amerikalıların enselerinin yanması sonucundan ortaya çıkan kırmızı ense görünümüne atıf yapılmıştır. İlk çıktığı yıllardan günümüze kadar farklı dönemlerde farklı kullanımları ve çağrışımları olsa da bu metinde cahil, fakir, görgüsüz beyaz Amerikalı anlamında kullanılmaktadır. (ç.n.)

popülerliğimi artıramayacağımın da farkındaydım. Elektrik santrali vızıltısına dans edecek halimiz yoktu. Zaten bu züppeleri eve getirmek istemiyordum. Ben de okulun en komiği olmaya karar verdim. Eğer biri seni güldürüyorsa onu seversin. Öğretmenleri bile güldürmeyi başardım. Planım işe yaramıştı.

Sekizinci sınıfın son zamanlarında artık Leroy'la birlikte evden kaçıp ünlü oyuncular olmayacağımızı anladık. Sardunyaların her yeri kırmızıya boğduğu bir pazar günü Loxahatchee'ye gittik. Leroy'la kanala balık tutmaya inmiştik. Leroy artık şişman değildi, uzatıp *pompadour* stili yaptığı saçları, üstünde kanlı gözler olan kot ceketinin üzerine doğru kıvrılıyordu.

“Baksana, bu sene sınıfta kalacağın doğru mu?”

“Evet, peder falakaya yatıracak ama iplemiyorum. Okul aptalca bir şey. Bana öğretebilecekleri bir şey yok. Ben para kazanıp kendime Craig'in motorunun aynısından, Bonneville Triumph almak istiyorum.”

“Ben de istiyorum ondan, hem de elma şekeri kırmızısı-na boyayacağım.”

“Sen alamazsın, kızlar motorsiklet süremez.”

“Siktir git Leroy. İstersem tank alır, alamazsın diyen herkesi de onunla çiğnerim.”

Leroy jöleli kafasını kaldırıp yüzüme bakarak “Var ya bence sen o biçimsin,” dedi.

“O biçimsem ne olmuş, gerçi ne demek istediğini anlamadım ama.”

“Diyorum ki normal değilsin, demek istediğim bu. Saçınla falan ilgilenmek gibi kızların yaptığı şeyleri yapmaya başlamanın zamanı geldi artık.”

“Sen ne zamandan beri bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun yağ tulumu? Unutma hâlâ seni yere serebilirim.” Bunu yapabileceğimi biliyordu hele bir de yanımda dikenli otlar varken kavgayı göze alamadığı için birkaç adım geri gitti. “Ne oldu da hanım hanımcık olmamla ilgilenmeye başladın birden?”

“Bilmem. Seni olduğun gibi seviyorum ama sonra kafam karışıyor. Sen her istediğini yaparsan, mesela motorsiklet falan sürersen benim ne yapmam gerekiyor? Yani sen de aynı davranırsan, ben nasıl davranmam gerektiğini nereden bileceğim?”

“Sana ne ki benim ne yaptığımdan? Ne fark eder? Sen ne istiyorsan onu yap ben de ne istersem onu yapayım.”

“Belki de ne istediğimi bilmiyorumdur.” Sesi titriyordu. “Hem ben korkağın tekiyim, sen öyle değilsin. Sen cidden kıpkırmızı bir Triumph’ın üzerinde gezersin, biri laf edecek olursa da orta parmağını gösterirsin. Ben tepemde kimseyi istemiyorum.” Leroy ağlamaya başladı. Yanıma çekip kolumu omzuna attım. Öğlen güneşinde sıcaktan kokuşan kanalın kenarında öylece oturduk.

“Ne oluyorsun? Benim saçımı başımı düzeltmem ya da motosiklete binmemle alakası olmasa gerek ağlamanın. Anlat hadi, kimseye söylemem, biliyorsun.”

“Kafam çok karışık. Bir kere okulda bir ekip var. Hepsi belalı, ben de öyle davranmazsam ağzımı burnumu dağıtıp benimle tüm okulun önünde dalga geçerler. Sigara içmem, küfür etmem, araba parçalamam gerek. Arabaları parçalara ayırmayı seviyorum ama sigara içmekten de küfür etmekten de hoşlanmıyorum, anlıyor musun? Ama yapmak zorundasın işte. Yapmazsan ibne olduğunu söylüyorlar.”

“Nasıl yani bildiğimiz ibne mi, sakso çekmek gibi ibne mi?”

“Evet, okulda zavallı bir piç var, şey pardon, zavallı bir çocuk var Joel Centers diye. Sırık ineğin teki. Her gün ödevlerini yapıyor, en çok İngilizce dersini seviyor. Düşünsene, İngilizce! Ona yaptıklarını bir görsen. Kimse- nin bana öyle davranmasına izin veremem.”

“O mankafaların ne düşündüğü kimin umurunda? Hem onların yanında istedikleri gibi davranmaya devam edebilirsin, okul bittiği anda da büyük şehre kaçır gideriz. O zaman ne istersek yaparız. Sadece dört yılımız kaldı.”

“Dört yıl kısa bir süre mi? Önemli olan şimdi ne yaşadığım, zaten notlarımı düşünürsek liseyi dört yılda bitirecek gibi değilim. Bu gidişle birkaç kere daha sınıfta kalırım.”

“O zaman ben bitirene kadar bekleriz, sonra da birlikte gideriz. İmkânsız değil.”

“Evet imkânsız. Sen benim gibi değilsin. Notların iyi, bizim gibi olmayan insanların yanında nasıl davranacağını biliyorsun. Ben öyle değilim.”

“Öğrenirsin. Hem sağır hem kör hem de dilsiz değilsin ya!”

“Oldu, öyle davranayım da kesin o biçim desinler.”

“Leroy bu o biçim mevzusuna takıntın nedir? Önce bana o biçim dedin, şimdi de olur da biri sana derse diye korkuyorsun. Sen gayet normal birisin. Niye korkuyorsun bu kadar?”

“Kimseye söylemeyeceksin söz mü?”

“Söz.”

“Birkaç hafta önce, Ted’in çalıştığı benzincideydim. Oralarda takılan yaşlı bir adam var Craig. Yirmi beş yaşında falan, halterci, kaslarını görmelisin. Palm Beach County’nin en büyük ve havalı Triumph’ı onun. Beni sürekli arkasına atıp gezdiriyor. Bana sorarsan hiç ibne gibi değil, kaslı, kalın sesli bir adam. Arkadaş olmaya başladık. Okuldaki çocuklar beni motorunun üstünde görünce deli gibi kışkırtıyor. Hasetlerinden neredeyse ölecekler. Neyse, bir gece içmeye çıktık. Sarhoş olmadım, sadece çakırkeyftim. Belle Glade’in oralardaydık, çalılığın içinde. İşte orada Craig elini kasığıma koydu. Çok korktum ama iyi de hissettirdi. Bana sakso çekti ve harikaydı, bayağı iyiydi. Ama şimdi korkuyorum, hem de çok. Belki de ibneyimdir. Babam ya da Ted öğrenirse kesin öldürürler beni.”

“Benim dışımda kimseye söyledin mi?”

“Deli misin sen? Tabii ki hayır. Bir tek sana söyleyebilirdim çünkü sen de ibne olabilirsin. Leota B. Bisland’la nasıl öpüştüğümüzü hatırlasana.”

“Craig’i tekrar gördün mü?”

“Sonrasında birkaç gün benzinciden uzak durdum. Yüzüne bakamazdım çünkü. Sonra okuldan döndüğüm bir gün motoruyla karavana geldi, evde kimse yoktu. Konuştuk, endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. O da kimseye söylemeyecekmış çünkü reşit olmayan birini baştan çıkardığı için hapse atılmış. Sonra da beni sevdiğini söyledi, öpmeye çalıştı. O biçim olabilirim ama bir erkekle de öpüşecek değildim. Yine de bana tekrar sakso çekmesine izin verdim. Lanet olsun, ne halt ettiğimi bilmiyorum.”

“Hoşuna gidiyorsa yapmaya devam et. Herkesten sakla yeter. Ne yaptığın kimseyi ilgilendirmez zaten Leroy.”

“Evet, öyle bence de. Tek korkum birinin öğrenmesi, Craig’i hapse atmaları ya da beni dövmeleleri. Okuldaki çocuklar ibnelerin ağzını yüzünü dağıtıyor, beni o hale getirmelerine izin veremem.”

“Leroy, sen hiç bir kızla yattın mı?”

“Evet, Blue Dog Motel’deki sarışın orospuyla bir kere. Herkes sırayla yattı o gece. Bence o kadar da inanılmaz değildi. İdare ederdi ama iyi değildi. Sen?”

“Hayır, kızlar için o kadar kolay değil. Yaparsam her şeyi kaybederim anlıyor musun? Carrie ve Florence beni manastıra kapatır, ayrıca bütün okul arkamdan konuşur; ama kimseye çaktırmadan ilk fırsatta yapacağım. Asıl zor olan erkeğin çenesini kapalı tutmasını sağlamak. Bir kızla yatınca bütün dünyaya duyurmak zorundalar. Dilsiz birini falan bulmalıyım galiba.”

“Hamile kalmaktan korkmuyor musun?”

“Hayır, o kadar salak değilim.”

“Sence ben ibne miyim?”

“Sen benim için Leroy Denman’sın, bu kadar. Ne yaptığın zerre umurumda değil, ne yaparsan yap benim için

hep Leroy olacaksın. Craig'in senden hoşlanıyor olması, o koca motoruyla etrafta dolaşmanız bayağı havalı bence. İyi birine benziyor. Nefes alıp almadığını bile önemsemeyen bezmiş bir orospuyu sikmekten çok daha iyi geliyor kulağa. Yani en azından senden hoşlanıyor Leroy. Bunun bir önemi olmalı değil mi?"

"Öyle, ama bir garip hissettiriyor. Bazen radyoda duyduğum şarkılardaki gibi hissediyorum Craig'e karşı. Asıl bana sakso çekmesinden daha çok korkutan da bu. Ya Craig'e âşık sam? Sen hiç birine âşık oldun mu?"

"Galiba Leota'ya âşıktım, tabii bu uzun zaman önceydi."

"Gördün mü, ibnesin demiştim."

"Siktir git. Neden her şeye bir etiket yapıştırıyorsun? Yüzünün ortasına yumruğu yemeden vazgeç şu huyundan."

"Böyle ama. Senin gibi düşünen pek kimse bulamayacak, o yüzden bana dediklerini onlara da söylediğinde duyacağın cevaplara kendini hazırlasan iyi edersin."

"Madem öyle istediklerini söylesinler, çünkü susmaya niyetim yok." Leroy konuşmaya başladığımızdaki halinden daha iyi görünmüyordu. Boş boş oltasıyla oynuyordu.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Ne diye bu kadar endişelisin o zaman?"

Kekeleyerek, "Ağzı sıkı birini bulursan yapacağını söyledin ya... Tanıdığım kızlar arasında en çok seni seviyorum ve yani, bir şekilde çözmem gerek bu işi anlıyor musun? Eğer benimle yatarsan kimseye söylemem söz. Hadi lütfen," dedi.

Sevişme fikri şok edici değildi, ama bu işi bizim Leroy'la yapacağımı hiç düşünmemiştim. "Leroy ben sana dair pek şey... romantik hissetmiyorum."

"O önemli değil ki. Birbirimizin en yakın arkadaşınız, öyle mıçmıç duygusalılıklardan çok daha iyi."

"Yakalanmadan nasıl yapacağız o işi?"

“Karavan parkının arkasındaki barakaya gideriz. Oraya tek giden Ted, o da işte. Hadi ama.”

“Peki, ne kadar kötü olabilir ki.” Karavanın arkasından kaçıp kısa palmyelerin arasından barakaya gittik. Yerde elyafının yarısı dışına çıkmış eski bir çift kişilik yatak vardı. Böcek ya da yılan olup olmadığını kontrol ettik. Sonra Leroy şeyini çıkarıp üstüme atladı.

“Hop göt lalesi, üstünü çıkarmak ister misin?”

“Daha önce hiç üstümdekileri çıkarmadım ama.”

“Her şeyi çıkarmazsan seninle sikişmem. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum.”

“Tamam tamam çıkarıyorum.” Çoraplarını çekiştirdi, pantolonuyla uğraştı, genel olarak epey uzun sürdü soyunması. Bense her şeyi iki saniyede çıkarmıştım.

“Molly, dergilerdeki resimler dışında daha önce hiç çıplak bir kız görmemiştim. İyisin. Karnındaki minik kasları bile görebiliyorum, benimkinden daha çok var. Baksana. Gerçi memelerin çok büyük değil.”

“Git kendine iki tane silikon al onlarla oyna.”

“Benim için fark etmez.” Bu sırada fermuarı takıldı. “Büyük olanlar bence çirkin zaten, gerçi herkes deliriyor büyükler için. Şu fermuarı açabilir misin?”

Biraz uğraştıktan sonra kotunu indirebildim. Baksırını indirmeye niyeti yoktu ben de bir hamlede aşağı çekiverdim. Leroy küçük bir çığlık attı.

“Saçmalamayı bırak da gel buraya.”

Yanıma uzanıp birkaç dakika öylece durdu. Sonra da bol salyalı, ıslak bir şekilde öptü beni. Hâlâ öğrenememişti şu işi ama en azından erekte oldu. Üstüme çıkıp işe koyulmaya hazırlandı.

“Leroy, biraz daha beklememiz lazım. Olay tek bir öpücükten ibaret değil.”

“Daha önce hiç kimseyle yatmadığını söylemedin mi sen? Nasıl oluyor da ahkam kesiyorsun? Ben en azından bir kere yaptım.” Leota’dan bahsetmenin bir manası olmadığını düşündüm. “Tamam nasıl biliyorsan öyle yap.”

Leroy uflayıp pufluyordu üstümde. Okuduğum bütün kitaplar ilk seferin acıtacağını söylüyordu ama hiç acımadı. Hatta Leroy az biraz zevk bile veriyordu ama seneler önce olmasına rağmen Leota'nın yanına bile yaklaşamazdı. Gözlerimi kapatırsam hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum. Şimdi bile ürperiyordum.

Leroy halinden memnun yanıma yuvarlandı. "O yaşlı orospudan çok daha iyiydi."

Dirseğimin üstünde doğruldum, Leroy'a baktım. Yüzünde tüy gibi sakallar çıkmaya, sırtındaki bazı kaslar belirginleşmeye başlamıştı. Ben o orospudan daha iyi olabilirdim ama sen Leota'nın eline su bile dökemezsin. Evet belki de o biçimimdir. Neden insanlar bu kadar zevk veren bir şey hakkında bu kadar sinirleniyorlar ki? Benim ibne olmamın kime ne zararı var ki, ne diye korkunç bir şey olsun? Hiç mantıklı değil. Yine de kararımı bizim Leroy'la küçük bir sikişe dayanarak almayacağım. Çok daha fazlasını yapmam lazım, belki de yirmi otuz erkekle, sonra da yirmi otuz kadınla sevişir öyle karar veririm. Acaba yirmi kişiyi benimle sevişmeye ikna edebilir miyim? Aman, önemli değil zaten.

"Eskimiş bir orospudan daha iyi olduğumu duymak gerçekten çok mutlu etti beni." Gülerek Leroy'u yatağa attım. Onu döveceğimi düşünüp yalvarmaya başladı. "Sus salak. Vurmayacağım sana." Onu öpüp şeyini tuttum. Şok oldu. "Bunu yapamazsın."

"Ne demek yapamam?"

"Kadınlarla erkekler gözlerini kapatarak sikişmeli. Beni öyle tutmamalısın."

"Hayret bir şeysin. Başkalarının koyduğu kurallara göre oynamaya kafayı takmışsın. Ne istersem yaparım. Seninle oynamak istiyorum ve oynayacağım. Uzanıp sesini kesmeye ne dersin. Eğleniyoruz hem." Karşı çıkmaya çalıştı ama yumruğumu kaldırıncı kuzu gibi yattı.

Karavana döndüğümüzde dikenli otlar, hamam böcekleri ve kertenkele dolu düzlükte güneş batıyordu. “Kimseye söylemeyeceksin Molly, bak söz verdin.”

“Tek kelime etmeyeceğim. Hem ne diye dert ediyorsun ki senin de elinde koz var. Beni ispiyonlarsan kaybedecek bir sürü şeyim var. Bir ara yine yaparız. Craig hakkında da endişelenmeyi bırak. Duydun mu Leroy? Canın ne isterse onu yap.”

Leroy’un gözleri minnet doluydu, sarıldık. Akşam yemeği saatinde karavandaydık. Florence üstünde önlüğüyle minik masaya sofrayı kuruyordu. Börülceyi masaya koyarken “Bu saate kadar kanalın orada mıydınız? Yakalaya bildiniz mi bari bir şeyler?” diye sordu.

“Sadece birkaç tane o biçim balık.”

Leroy bunun üzerine az kalsın yediği tavuk kanadını çiğnerken boğulacaktı, Florence biraz daha süt ister miyiz diye sordu.

Beklendiği gibi Leroy sekizinci sınıfta kaldı ve yaz okuluna gitti. Ama sonra dokuzuncu sınıfta da kaldı, hem de iki kere. Bu üç sene içerisinde birbirimizi giderek daha az görür olduk, çünkü okul çıkışı bir sürü kulüp aktivitesine katılıyordum, pazar günlerim de genel olarak doluydu. Az görüşmemiz aslında isabet olmuştu çünkü Leroy gittikçe daha alelade bir *redneck* haline geliyordu. Hatta sırf arada bir yatıyoruz diye bana sahip olduğunu zannetmeye başlamıştı. Bardağı taşıran damlaysa yeni aldığı metalik bordo Bonneville Triumph'ını ondan daha iyi sürmem oldu. Çılgına dönüp gerçekten de lezbiyen olduğumu, defolup gitmemi söyledi. Craig bir sene önce Palın Beach'ten ayrılmıştı, Leroy aralarında asla bir şey olmadığına yemin ediyordu ve heteroseksüelliğine zerre toz kondurmuyordu.

Bu yalanları yetmezmiş gibi bir de okuldan bir kızla sevgiliydi, tavşanlar gibi sevişiyorlardı, iyice çekilmez olmuştu. Bana sinirlenmesinin üzerine ben de hödüğün teki olduğunu, ayrıca distribütörü bozuk olduğu için motorunu tamire götürmesi gerektiğini söyledim. Bu lafım üzerine iyi göt oldu, ben de bir hışımla çektiğim gibi gittim. Leroy'un geri zekâlı gibi davranmasının dışında her şey iyi gidiyordu. Okuldaki üç kulüpten de davet almıştım, Juniores, Anchor ve Sinawik⁷. Okulun en popülerleri benmişim gibi hissediyordum. En yakın iki arkadaşım Carolyn Simpson ve Connie Pen de orada olduğundan, Anchor kulübünü seçtim. Ayrıca Anchor, Wheel'in kardeş kulübüydü, ben de kulübün başkan yardımcısı Clark Pfeiffer'la çıkıyordum. O zamanlar müthiş bir başarı gibi görmüştüm bunu.

Carolyn okulun uslu kızıydı. Çoğu zaman beni sinir ediyordu ama en az benim kadar film izlemeyi sevdiği için şehre gelen her filmi izleyip sahne sahne analizini yapmak üzerine bir arkadaşlık kurmuştuk. Hâlâ başkan olma fikrinden vazgeçmemiş olsam da harika bir yönetmen olabileceğimi de düşünmeye başlamıştım. Carolyn'in gözleri koyu mavi, saçlarıysa simsiyahtı. Boyu 1.70 civarındaydı. Söylediğim her şeye gülerdi, ama bunu zaten herkes yapıyordu. İşin aslı Carolyn, kilisenin okuldaki öğrenci temsilcisiydi, bu yüzden de kendisiyle yapabileceğim şeyler sınırlıydı. Üstüne bir de okulun amigo takımındaydı. Bütün zamanını spor salonunun arka tarafındaki antrenmanlarda sesini pesleştirmeye çalışarak geçiriyordu. Ft. Lauderdale lisesinin Flying L takımı bas sesli amigolarıyla ünlüydü. Bana sorarsanız hepsi ses tellerini uzatmak için kendine androjen hormonu enjekte ediyordu. Hep birlikte bağırdıklarında tribünün karşı tarafındaki rakip takım taraftarlarının sesini bastırabiliyorlardı.

7 Amerikan liselerindeki bu kulüpler "service clubs" (hizmet kulüpleri) olarak geçer. Lise çağındaki gençlerin yaşadıkları bölgede sosyal yardımlaşma ağları kurmalarını teşvik eden kulüplerdir. (ç.n.)

Connie Pen ise bambaşka bir hikâyeydi. Kelebek yüzücüler gibi biraz iri gövdeliydi. Cüssesi sayesinde dikkatinizi ona vermek zorunda kalırdınız ama aslen tembeldi, takımda yüzmekse yapacağı son şeydi. Obur olduğu için böyleydi. Gözleri saçlarıyla aynı renkte sıcak kahverengi bir tondtu. Fakat Connie'nin en iyi özelliği son derece başına buyruk olmasıydı. Ruh eşi gibiydik, tek problem benim Carolyn'i çekici buluyor olmamdı. Bir de Connie aşırı heteroseksüeldi, çenesi asla kapanmadığından sürekli bu konuda konuşurdu.

Üçümüz birlikte ileri seviye Latince alıyorduk. Lisenin üçüncü yılında kendimizi *Aeneid*'i çevirmeye adanmıştık. Aeneas tek boyutlu, sıkıcı bir tipti. Virgil'in bu hikâyeyi nasıl yayınlamayı başardığını anlamıyorduk. Ana karakterin sıkıcılığı Latince derslerinin bunaltıcı havasını biraz olsun renklendirmeye itmişti bizi. Öğretmenimiz Miss Roebuck ise bu motivasyonumuzu iyice körüklüyordu. Georgia'dan geldiğinden Latincesi de Georgia aksanlıydı. "Aleya iyaktaest" demek yerine "al e yaktav est" diye telaffuz ederdi her zaman. *Aeneid* çevirisinden sağ çıkabilmiş son sınıflardan Miss Roebuck'un Aeneas'ın Dido'yu terk ettiği bölümde gözyaşlarına boğulduğunu duyumuştuk. Connie tabii ki de karaktere "Dildo" diyordu. Bunu duyunca Connie ile lise boyunca Latinceyi nasıl çantada keklik bir ders haline getireceğimizi bulduk. Birer mendilin içine soğan saklayıp derse getirdik. Miss Roebuck'ın sesi Dido'nun penceresinden şehirden ayrılan Troyalıları izlediği bölümü okurken titremeye başladı. Sonra Virgil'in Dido'nun intiharına giden satırlarıyla başladı ağlamaya. Herkes Miss Roebuck adına o kadar utanmıştı ki kimse kafasını kitabından kaldırmıyordu. Fakat Connie ve ben burnumuzu çeke çeke ağlamaya başladık, yanaklarımızdan gözyaşları süzülüyordu. Carolyn şaşkınlıkla bize bakınca elimizdeki soğanları gösterdik. Presbiteryen ahlakı numaramızı tasvip etmese de kahkahasını bastırmadı. Bunun üzerine bütün sınıfın kahkahalara boğul-

ması Kartacalı kraliçenin dramı karşısındaki üzüntümüzü daha da parlattı. Miss Roebuck ikimize sempatiyle bakıp otoriter sesiyle “Çocuklar, neredeyse hepiniz utanç verici derecede duyarsızsınız. Edebi bir şaheser ve böylesine bir trajedi sizin kavrayışınızın çok ötesinde,” dedi ve dersi bitirdi. Sonra da Connie ve beni yanına çağırdı. “Kızlar, siz gerçek birer klasik edebiyat öğrencisisiniz.” Gözleri yaşlı sırtımızı sıvazlayarak bizi sınıfın kapısına kadar geçirdi. Bu olaydan sonra Connie ile ayrılmaz bir ikili olduk. Sürekli birtakım dolaplar çeviriyorduk; bütün okul, tam tamına iki bin öğrenci her adımımızı, ağızımızdan çıkan her kelimeyi, her bakışımızı merakla izler oldu. Sahip olduğumuz güç baş döndürücüydü.

En başarılı eşek şakamız gece vakti okula girip (ikimiz de öğrenci birliğinde olduğumuzdan anahtarımız vardı) çalışma salonunun havalandırmasına ölü bir balık koymaktı. Temizlik için derslere tam bir gün ara vermek zorunda kaldılar. Haftalar boyunca çalışma salonu yakınındaki sınıflarda hafif bir bozulmuş balık kokusu vardı. Bütün öğrenciler bir gün tatil yapmayı bize borçlu olduğundan kimse tek kelime etmedi.

Derken öğrenciler üzerindeki gücümüzü okulun yönetim kadrosuna taşıyacak küçük bir bilgiye denk geldik. Böylece devletlerin nasıl işlediğini öğrenmiş oldum.

Cumartesi gecesini Connie ve Carolyn’le birlikte erkek arkadaşlarımızı ekerek sinemaya gidip sarhoş olmaya karar verdik. Carolyn için bu kararı almak cesaret istemişti ama sonunda kızlarla sarhoş olup nasıl etkilendiğini görmenin sevgiliyle sarhoş olup bekaretini kaybetme riskine girmekten daha akıllıca olduğuna karar verdi.

Film Gateway salonunda olduğu için yedi buçuk seansına gidip en ön koltuklarda oturduk. Vasat bir film, Connie’nin araya kendi repliklerini sokmasıyla iyice izlenemez hale geldi. Mesela Paul Newman’ın patronunun eşiyle kütüphanede karşılaştığı sahnede “Merhaba, Falanca Hanım, tanıştığımıza memnun oldum. Hadi sikişelim,”

demmişti. Moruklardan birinin karısının Paul Newman'ın yatak odasına dalıp onunla yatmaya çalıştığı bir sahne vardı. Connie, Newman'ın vücuduna eriyip bitiyordu bense kadınıninkine. Connie habire dürtükleyip "Vücuda baksana, of!" diyordu.

"Evet, ne kadar uzun, narin ve pürüzsüz."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Ne?"

"Paul Newman'ın vücudu uzun, narin ve pürüzsüz değil şaşkaloz."

"Ha."

Paul Newman kadının teklifini reddederek hayallerimi yıktı. Kadının geceliğini çıkarması için can atıyordum. O anda Carolyn Simpson'ın siyah gecelikli kadına biraz benzediğini fark ettim, en azından ikisi de uzundu. Carolyn aklımda o kadının yerine geçti birden ve karnımdaki hisle tehlike çanları çalmaya başladı. Okulda o kadar meşguldüm ki bu tür şeyleri düşünmüyordum. Allah kahretsin, bu saçma sapan film yüzünden karnımda kelebekler uçmaya başladı. Siyah geceliklere bir daha aynı gözle bakamayacağım. Ben bu derin düşüncelere dalmışken sonunda film bitti ve Jade Plajı'na gittik.

Jade Plajı, Pompano ve Lauderdale-by-the-Sea arasında kalan ıssız bir plajdı. Bilindik bir kaçamak yeri; birbirine geçmiş bedenler arasında kendimize kumdan bir tepeciğin arkasında yer bulduk. Connie babasının içki dolabından çaldığı votka şişesini çıkardı. Aramızda döndürmeye başladık.

Carolyn ilk yudumunu alınca öksürerek "Yakıyormuş, neden uyarmadınız?" dedi.

"Alışırın." Connie şişeyi istedi. "Bak şimdi, ver. Biliyor musunuz babam böyle bir şişeyi iki günde bitiriyor. Kokmuyor diye votka içiyor. Midesi şimdiden felaket halde olmalı."

"Neden baban bu kadar çok içiyor Connie?" diye sordu masumluğun vücut bulmuş hali Carolyn.

“Mutsuz da ondan içiyor ahmak. İnsanlar neden içki içer? Annemle hep kavga ediyorlar, ayrıca ikisi de başkalarıyla yatıyor bana sorarsan. Alkolü kayganlaştırıcı niyetine kullanıyorlar. Orta yaş, beklentisizlik, toplumun normlarına uymak vesaire içlerini kuruttuğu için. İşte bu yüzden içiyor babam.”

“Connie, anne babanla ilgili böyle konuşma.”

“Gerçekleri söylüyorum.”

“Al benden de o kadar,” dedim.

“Seninkiler de mi içip kavga ediyor Molly?” Carolyn konuyu devam ettirmeye kararlıydı.

“Benimkiler mi? Hayır, kavga etmek için fazlasıyla içi geçmiş ve salaklar.” Connie kahkaha attı, Carolyn gülmemek için kendini tutuyordu.

“İyice ‘Gençler Soruyor’a döndü. Konuyu sen açtın Carolyn, anlat bakalım seninkiler nasıl?” dedim.

“Annem daha geçen sene yeniden evlendi, bu yüzden birbirlerine hâlâ âşıklar. Size bir şey anlatayım mı?”

“Anlat,” dedik ikimiz de.

“Yatak odalarından sevişme seslerini duyabiliyorum.” Bu ağız sulandırıcı bilgi karşısında Carolyn’ın gözleri parladı.

Ben de merakla, “Sen hiç yaptın mı?” diye sordum.

“Hayır, ben evlenene kadar bekleyeceğim.”

“Oha!” Connie ağzındaki votkayı kumlara tükürdü. “Bu kadar da geri kafalı olunmaz.”

Carolyn alınmıştı ama aynı zamanda meraklanmıştı da. Daha önce kimse onun cinselliğini desteklememişti. “Yani biraz bir şeyler yaptım ama evlenmeden sonuna kadar gitmek günah.”

“Evet ama kimin umurunda?”

“Carolyn bu biraz eski kafalılık değil mi? Bu kadar önemli bir mesele olmasına gerek var mı ciddi?”

Bu eleştirim üzerine bana bakıp “Peki söyleyin bakalım, siz yaptınız mı?” diye sordu.

Connie ile göz göze gelip derin bir nefes aldık ama ikimiz de duraksadık. Connie başladı, “İnsan ilişkilerinde bazen öyle bir an gelir, evet sevgili Carolyn, yaptım.” Elinde giderek boşalan votka şişesiyle, abartılı bir jest yapıp cümlesine nokta koydu.

“Connie, hayır,” dedi Carolyn, hem şok olmuştu hem de hoşuna gitmişti.

“Connie, evet,” diye alayla yanıtladı Connie.

“Gerçekleri duymak istiyoruz hanımefendi!” Bunu Jack Webb’in⁸ taklidini yaparak söylemiştim.

“Bu duyduklarınıza inanamayacaksınız. Sam Breem, hazır mısınız bu hikâyeye? Sam Breem... Evli olmadan oda kiralayıp sikişebileceğin bir otel bulmak için neredeyse tüm gece arabayla dolandık. Ben ve daha önce hiç kullanmadığım diyaframım, hazır oturuyorduk. Onu da taktırmak için üç tane doktor gezdim sırf on altı yaşındayım diye. Olaya bakın, harika. Neyse bulduk bir yer, girdik odaya ama duvarlar mercan rengi. O renk başlı başına geceyi mahvetmeye yeter ya aslında. Neyse, Sam’i bir görmeniz cakasından geçilmiyor. Bana bir içki koydu, biraz lafladık. Laflıyoruz, şaka gibi. Ben nasıl heyecanlıyım, ilk kez yapacağım sonuçta. O da karşıma geçmiş muhabbet etmeye çalışıyor, bir de *Esquire* dergisindeki Hathaway adamı gibi bacak bacak üstüne atmış... Sonra içkilerimizi bitirdik, rom kola öğk, sonunda beni öpmeye karar verdi. Öpüşüp yarım saat yiyişme ve yatakta debelenmenin sonunda giysilerimi çıkarmaya çalıştı. Kızlar bakın benden demesi asla kıyafetlerinizi erkeğin çıkarmasına izin vermeyin, düğmeleri koparıyorlar, fermuarınızı sıkıştırıyorlar, iş bitince sanki hayır kurumundan giyiniyormuşsunuz gibi görünürsünüz. Güreş müsabakamızın ardından en sonunda işe başladık ki tam ortasında büyük adam Sam

8 Burada dönemin popüler Dragnet dizisinde Jack Webb’in canlandığı Joe Friday karakterinin “Just the facts, ma’am” sözüne atıf yapılmıştır. (ç.n.)

güvenlikli olup olmadığımı sordu. Güvenlikli dedi, sanki ben hırsız alarmı takılmış tuhafiye dükkânıyım. Neyse ben de evet dedim, işine devam etti. Fena değildi ama insanların ne diye ilk seferleri üstüne şarkılar yazıp intihar falan ettiğini anlamıyorum. Cidden.”

Carolyn’ın gözleri yuvasından çıkmak üzereydi, çenesi kuma düşecekti. “Ama harika bir deneyim olmalı. Bir insanın deneyimleyebileceği en mahrem ve samimi şey olmalı. Bu unutulmaz anı karşındakiyle paylaşıp fiziksel birleşmeyi—”

“Carolyn, kes sesini,” dedim.

Connie şişeden bir yudum daha alıp “Dikin kafaya hanımlar, ikinize de son bir yudum kaldı. Ayrıca inanılmaz acıdı.”

“Yapma ya, benim hiç acımamıştı. Gerçi büyük ihtimalle ben ikinci sınıfta bisiklet sürerken falan yırttım benimkini.”

“Sen de mi?” diye sordu Carolyn kekeleyerek.

“Carolyn ben sekizinci sınıftan beri aynı sıkıcı herifle düşüp kalkıyorum.” Connie beni itince ikimiz de kumda yuvarlanarak kıs kıs gülmeye başladık. Bu sırada Carolyn şoka uğramış bir azize gibi oturuyordu.

“Bir dürüst na-bakire daha bulduğuma sevindim. Beni asıl güldüren Judy Trout. Yatmadığı bir Titanik kaldı, yine de ortalarda Meryem Ana gibi dolaşiyor. İnsanın midesini bulandırıyor.” Connie’nin sesinden hafif bir öfke seziliyordu. İkiyüzlülükten nefret ederdi ve 1961 yılında Ft. Lauderdale Lisesi ABD’nin ikiyüzlülük departmanıydı.

“Anchor kız kardeşimiz Judy Trout’tan mı bahsediyorsunuz?”

“Carolyn sen bir yudum daha içsene, belki kafan açılır. Gözünde perde var resmen. Acaba okulun rahibesi olmak beynine kan gitmesini mi engelliyor?”

Yediği laflardan incinmiş görünüyordu, bense bu durumdan vahşi bir zevk almıştım. Hatta karşımızda o muhteşem uzun vücuduyla ahlak timsali gibi oturan Carolyn’e öfkelenmeye başlamıştım.

“Bitti. Bu kumsalın ortasında bir şişe daha bulamayız herhalde?” diyerek kederle şişeye baktı Connie.

“Jade Plajı’nda donanmaya yetecek kadar içki var ama etrafımızdaki mutlu çiftlerden biri fark etmeden çalmamız lazım.”

“Değmez Moll, hadi dönelim.”

Kalkarken Carolyn sendeledi. Votka çarpmıştı. Kolu- nu omzuma atıp kıkırdayarak desteğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Kör kütük sarhoş olmuştu, elinin sürekli göğsüme dokunduğunu fark etmemeye çalıştım. Ayrıca ben de pek ayık sayılmazdım.

“Kim sürecek?”

“Kesinlikle Carolyn değil, ben sürerim. İyiyim, çok az sarhoşum ama problem olmaz.”

“İyi çünkü ben arabanın penceresinden kafamı sarkı- tıp Paul Newman’ın gözlerini ve omuzlarını hayal etmek- le meşgul olacağım. Sizin de aklınızı başınızdan almıyor mu? İlkim Sam Breem yerine o olsaydı keşke.”

Benim aklımı başımdan alanın kim olduğunu paylaşa- maya niyetim yoktu. “Bir yerden başlamak lazım, kimse zirveden başlamaz değil mi?” Direksiyonun başına geçip arabanın nasıl çalıştığını anlamaya çalıştım. Bu sırada Paul Newman, siyah gecelikli kadın ve Carolyn’in göğsü- me dokunuşunu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Yola çıkınca Carolyn arka koltukta sızdı. Connie, “Umarım kusmaz,” dedi.

“Umarım, hiç dayanamam. Kan bile kusmuktan daha iyidir.”

İlk kırmızı ışıktaki, bir yerden tanıdık gelen ‘60 model mavi bir Chevy Bel Air’in yanında durdum.

“Connie, şu arabaya baksana, Mr. Beers’inkine benze- miyor mu?”

“Onun arabası zaten. Yanında oturana bak sen asıl, sa- rılıyorlar. Mrs. Silver değil mi o?”

“Ne!” Daha iyi görebilmek için arabaya biraz daha yanaştım, gerçekten de muhterem okul müdürümüz ve

saygıdeğer kız öğrencilerden sorumlu hocamız içindeydi. Connie saklanmaya vakit bulamadan kornayı çalıp el salladım.

“Bolt, ne halt yiyorsun sen? Okuldan atılmamızı mı sağlamaya çalışıyorsun?”

“Sakin ol. Ne yapmaya çalıştığımı anlayacaksın şimdi, üstüne teşekkür bile edeceksin.”

“Sarhoşsun, olan bu.”

“Değilim, bak gör sen.”

Mr. Beers ve Mrs. Silver dehşet içinde yan arabadakilerin biz olduğunu fark etti. Yeşil ışık yandı, son sürat geçip gittiler.

“Pazartesiye sabırsızlıkla bekliyorum.”

Connie yan yan bakarak, “Bizi gördüler, orası kesin. Nasıl yüzlerine bakacağız? Senin şu patavatsızlığın yok mu!”

“Aklını kullansana, yüzlerine nasıl bakacağız diye endişelenmesi gereken biz değiliz. Çoluk çocuk sahibi evli insanlar onlar. Bizse sarhoş birkaç öğrenci birliği lideriyiz bu kadar.”

Eliyle ağzını kapatıp bir süre düşündü. “Haklısın. Vay be, turnayı gözünden vurduk resmen. Sence Carolyn’e söylemeli miyiz?”

“Sakin, hayır, ne işler çevirdiğimizi duyduğunda neredeyse inme inecekti görmedin mi? Prensi Mr. Beers’ın zampananın teki olduğunu öğrenirse asla toparlayamaz.”

“Başka kimseye söylemeyelim o zaman. Bizim küçük sırrımız olsun,” diyerek güldü.

Carolyn’in evine geldiğimizde onu içeri gizlice sokmak zorundaydık çünkü ailesi muhafazakâr insanlardı, eve sarhoş geldiğini öğrenirlerse akıllarını oynatırlardı. Ne yazık ki arsız kız kardeşi Babs’ı uyandırdık. Ağzını kapalı tutsun diye küçük meleğe rüşvet vermek zorunda kaldık. Aynı anne babanın çocukları olduklarına inanmak zordu.

Bu sefer Connie direksiyona geçti, beni tren raylarının yanındaki flamingo pembesi, estetik yoksunu evimize bıraktı.

Pazartesi sabahı kafeteryada buluşup cumartesi günü gördüklerimizin gerçek olduğunu teyit ederek gizlilik anlaşmamızı yineledik. İlk dersin ortasında hoparlörlerden “Molly Bolt ve Connie Pen ilk dersten sonra müdürün odasına bekleniyorsunuz” duyurusu geçti. Bir an için birbirimize bakıp tereddüt ettik ama hemen cesaretimizi toplayıp başımız dik ana binaya gittik.

Ben Mrs. Silver’ın yanına gidiyordum, Connie’nin şansına Mr. Beers geldi. Mrs. Silver, yaklaşık kırk beş yaşındaydı, platin saçları dışında güzel bir kadındı. Endişeli bir halde beni karşılayıp oturmamı söyledi.

“Molly, sen Ft. Lauderdale Lisesi’nin en başarılı öğrencilerinden birisin. Okula başladığından beri bütün notların A, ayrıca akranların arasında etkili bir lider olduğun da bariz. Üstelik okuldaki kızlar arasındaki en iyi sporcusun. Gelecek yıl mezuniyetinde birçok ödülün olacak, umarım aynı zamanda burs da bulacaksın, biliyorum ki ailenin ekonomik olarak —yani demek istediğim bursa ihtiyacın olduğunun farkındayım.”

“Evet, efendim.”

“Sen de istersen, üniversite başvurun için referans mektubu yazmayı çok isterim. Tam burs bulmanda da yardımcı olabilirim.”

“Çok teşekkür ederim Mrs. Silver. Sizin referansınızı almaktan onur duyarım.”

“Ne okumak istediğine karar verdin mi?”

“Hukuk ve sinema arasında gidip geliyorum. Fakat bütün iyi sinema okulları New York ve Kaliforniya’da, oldukça uzak buraya.”

“Sen bir düşün, kararını ver. Ben de sana elimden geldiğince yardımcı olurum. Vassar ya da Bryn Mawr gibi coğrafi kotaları⁹ olan okulları düşünmek isteyebilirsin. Akademik geçmişine bakarak notlarının yeterli olacağını

9 ABD yüksek öğrenim başvurularında belirli bölgedeki bir liseden aynı okula girebilecek kişi sayısını belirleyen kotalardır. (ç.n.)

dan eminim. Giriş sınav sonucun da iyi gelirse, ki mutlaka gelecektir, koşulları sağlayacağın kuşkusuz.”

“Tabii düşünürüm. Açıkçası ‘Yedi Kız Kardeş’¹⁰ pek ilgimi çekmemişti ama üzerinde detaylı bir şekilde de hiç düşünmedim.”

Bunu söyledikten sonra garip bir sessizlik oldu, Mrs. Silver önündeki defterde anlamsız karalamalar yapıyordu.

“Molly, gelecek yıl öğrenci birliği başkanlığına aday olmayı düşünür müsün?”

“Düşündüm ama görünen o ki Gary Vogel kesin seçilecek. Zaten bir kızı seçmeleri zor.”

“Evet, kızlar için bu dünyada her şey zor.”

Gözüme yenik, bitkin ve yaşlı göründü bir anda. Mrs. Silver, seni ele vermeyeceğim. Lanet olsun, çok mutsuz görünüyorsun. “Belki biraz yaratıcılığımı zorlarsam Gary Vogel’ı yenecek bir yol bulabilirim. Ama yine de öğrenci birliği seçim kampanyası harcamalarına bir limit koymadı ve Gary zengin.”

Belli belirsiz gülümseyerek göz kırptı. “Ya harcamalara bir limit koyarız ya da senin için bir bütçe ayarlarız. Söz veriyorum.”

“Umarım bunu yapabiliriz Mrs. Silver, şartlar daha eşit bir hale gelir böylece.” Yine garip bir sessizlik olunca bir anda “Mrs. Silver, beni satın almanıza gerek yok. Geçen cumartesi hakkında kimseye bir şey demeyeceğim, ne olursa olsun. Sizi üzdüğüm için özür dilerim,” deyiverdim.

Yüzünden hem şaşırdığı hem de rahatladığı okunuyordu. “Teşekkür ederim.”

10 The Seven Sisters ABD’nin kuzey eyaletlerindeki yedi üniversiteden oluşur. İlk açıldıkları dönemde, o sıralarda sadece erkek öğrencileri kabul eden Ivy League okullarına denk bir eğitimi kadınlara sağlamak amacıyla kurulmuşlardır. Sadece kadın öğrencilere yönelik okullar oldukları için bu adı almışlardır. Günümüzde de bu okullardan sadece iki tanesi karma eğitime geçmiştir. (ç.n.)

Odadan çıkıp kupaların sergilendiği camlı dolabın orada Connie'yi bekledim. Beş dakika sonra ağzı kulaklarında geldi. "Karşında 1962 yılının gazete editörü duruyor."

"Senin de karşında gelecek yılın öğrenci birliği başkanı."

"Hadi be." Connie kafasını sallayıp kısık sesle "Zavallı piç kurusu karşımda titriyordu resmen. Seninki nasıldı?"

"Aynı. Bir şey demeyeceğimi, endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Sen ne dedin?"

"Aşağı yukarı aynısını. Anlaşılan artık okulu avucumuzun içine aldık."

"Evet, avucumuzun içinde."

Son sınıfa geçtiğimiz senenin yazında bir tenis kulübünde çalışmaya başladım. Connie Meksika'daydı, Carolyn ise Maine'de farklı Protestan mezheplerinden çocukların katıldığı bir kampta danışmanlık yapıyordu. Leroy sonunda dokuzuncu sınıftan ona geçebilmişti. Motoruyla bir iki kere ziyaretime geldi ama aramızda bir şey geçmedi. Onunla bu tür bir ilişki istemiyordum, hele de motoru üzerine ettiğimiz kavgadan sonra. Bazen Leroy'a acıyordum. Mutsuzluğunun belli belirsiz farkında koyun gibi sürüyü takip ediyordu. Ezici bir oy üstünlüğüyle öğrenci birliği başkanı seçilmemden etkilenmişti. Yine de git gide muhabbet edecek konu bulmakta zorlanıyor, dönüp dolaşıp motorlardan, arabalardan ya da filmlerden konuşuyorduk.

Bir keresinde acınası bir sesle “Biliyor musun seninle herhangi biriymişsin gibi muhabbet edebiliyorum. Diğer kızlarla konuşamıyorum. Arabayla onları alıp sinemaya götürüyorum, sikişiyoruz sonra da evlerine geri bırakıyorum, bu kadar. Evli insanlar ne hakkında konuşuyorlar acaba?” demişti.

“Çocukları hakkında galiba.”

“Belki de tek ortak noktaları çocukları oluyordur.”

Leroy’la benim tek ortak noktamızın da dondurma, kuru üzüm kutuları ve delik deşik bir döşekten ibaret bir çocukluk olduğu giderek daha da netleşiyordu. Bana zaten kimseyle çok ortak noktam varmış gibi gelmiyordu. Annem, babam, köklerim, bana benzeyen kardeşlerim yoktu. Gelecekte de garajında aile arabası, mutfağında pastel renkli buzdolabı, düzenli aralıklarla doğurduğum sarışın çocuklarla dolu iki katlı bir evim olsun istemiyordum. *McCall* dergisinin içinden fırlamış örnek bir ev hanımı olmak istemiyordum. Bir koca hatta herhangi bir erkek istemiyordum. Kendi yolumdan gitmek istiyordum. Hayatta tek istediğim buydu, kendi yolumda ilerlemek ve belki bu yolda aşkı bulmak. Aşktan kastım da sonsuza kadar süren, vajinana zincir vurup beynine kısa devre yaptıran türden değil. Böylesindense yalnız kalmayı tercih ederim.

Carrie ile Florence öğrenci birliği başkanı seçilmemi bir drama çevirdi. Carrie beni mezuniyet balosunun kraliçesi olarak görmek istiyordu ve hem başkan hem kraliçe olunamayacağını biliyordu. Cinsiyetime ihanet ettiğimi düşünüyordu. Florence, Carrie kadar sinir olmamıştı ama o da garip olduğunu düşünüyordu. Ona göre politika öylesine pis bir işti ki erkeklere bırakılmalıydı. Olabildiğince evden uzak durmaya çalışıyordum, gerçi ilk adımlarımı attığım günden beri bunu yapıyordum ya. Ne zaman evde olsam kavga çıkıyordu. Bir gece, saçımı kestim diye giriştiğimiz hararetli ağız dalaşının üstüne hışımla evden çıkıp arabaya bindim. Carrie arkamdan bağırarak geldi, “Sakın ha o arabayı alıp gideyim deme, baban kullanacak.” Ara-

badan inip bütün gücümle kapısını çarptım. Carl evden çıkıp nereye gitmek istediğini sordu.

“Bir yere gitmek istemiyorum. Tek istediğim araba sürmekti. Mahallemizin tatlı cadılarından uzaklaşayım yeter.”

“Tamam, birlikte gidelim o zaman.”

Sunrise Bulvarı’na çıkıp sahil yolundan sola döndük. Birch Parkı’nda bulduğumuz sessiz bir yere park edip arabadan çıktık. Carl yeşil bir banka oturup okyanusu seyretmeye başladı.

“Okyanus gerçekten de olağanüstü. Öte tarafında başka ülkeler olduğuna inanamıyorum, biri de tıpkı benim gibi o tarafta oturmuş okyanusu izliyor.”

“Öyle.” Hâlâ sinirliydim.

“Okyanus olmadan yaşayamam artık. Pensilvanya’da geçirdiğimiz onca yıl... Artık oraya geri dönemem.”

“Ben de seviyorum okyanusu ama hep yakınında yaşamıyım bilmem. Hem Florida’yı pek sevmiyorum.”

“Galiba biraz daha yaşlılara göre bir yer. Çocuklar büyüdükleri yerde kalmayı istemezler zaten, sen de büyük ihtimalle gideceksin.”

“Fırsatların olduğu bir yere gitmek istiyorum. Burada yapacak hiçbir şey yok. Ayrıca tanıdığımız herkesten uzaklaşmak istiyorum, sadece ayak bağı oluyorlar.”

“Annenle ikiniz yağla su gibisiniz. Tamam deyip işine bakamıyorsun, illa çıkışman lazım. Dik kafalısın kızım. Dediklerini dinliyormuş gibi yapsan bu kadar kavga etmezsiniz.”

“Haksız ama. Onu dinliyor gibi yaparsam yanlışlarına göz yummuş olurum.”

“Bildğini yapıyor o kadar ve her zaman haksız olduğunu söyleyemem.”

“Bence haksız. En azından benim hayatıma karışmaya hakkı yok. Kendi işine baksın artık. Kimse bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez, kimse. Hele bir de yanlışsa dedikleri.”

“Bilmem. Ben kavga sevmiyorum, haklı da olsam haksız da. Patronuma, Carrie’ye, hayattalarken anne babama gülümser ve ‘Tamam’ der, geçerdim.”

“Baba ben bunu yapamam.”

“Biliyorum, bunun da bedelini ödeyeceksin canım. Gözyaşları ve öfkeyle, çünkü bu savaşta yalnız olacaksın. Çoğu insan tıpkı benim gibi korkak olur. Onları da mücadeleden içine çekmeye çalıştığında bu sefer de sana saldıracaklar. En az mücadele ettiğin insanlar kadar acımasız bir şekilde hem de. Yalnız bir hayatın olacak.”

“Şimdi de yalnızım. O evde bir kiracıdan farkım yok, hep böyle oldu. Canım kendim dışında kimsem yok.”

Carl şaşırmış görünüyordu. “Ben varım, baban. Ben hayatta olduğum sürece yalnız olmayacaksın.”

“Babacım, sen hiç etrafta değilsin ki.” O kadar incinmiş görünüyordu ki dilimi koparmak istedim.

“Son zamanlarda işten eve geldiğimde çok yorgun oluyorum, bu yüzden. Küçükken de ben geldiğimde uyumuş olurdun. Sonra da büyüdün, dışarıda diğer çocuklarla vakit geçirir oldun. Bugünlerde de hiç halim yok. Bazı günler isteyken eve gelip yemek yedikten sonra okuluna geleyim, başkanlık ederken seni izleyeyim diyorum. Sonra da oturup gazete okurken uyuyakalıyorum. Seninle pek zaman geçiremiyorum. Yaşlandım galiba, özür dilerim hayatım.”

“Ben de özür dilerim, babacığım.” Okyanusun siyah dalgalarına gözümü dikip babamın yüzüne bakmamaya çalışıyordum.

“Molly, okuldaki başarılarınla gerçekten gurur duyuyorum. Sen çok başkasın. Kendi yoluna gidip önemli biri olacaksın. Kendin için mücadele etmeye devam et. Carrie’yle baş edebiliyorsan başkaları çantada keklik olacak!” Gülüp devam etti, “Okul için nereye gitmek istediğine, ne okuyacağına karar verdin mi?”

“Hayır, daha doğrusu nereye gitmek istediğime karar vermedim. Belki zengin veletlerin gittiği o havalı Yedi Kız

Kardeş okullarından birine giderim, ya da büyük şehirlerdeki okullara. Kim en iyi bursu sunarsa. Ama ne yapmak istediğimi biliyor gibiyim. Ya hukuk ya da yönetmenlik, ilgimi bir tek bunlar çekiyor.”

“Senden iyi avukat olur. Kimse seninle çene yarıştırmaz, kafalarını çorba edersin. Yönetmenlik işini bilemedim. Hollywood’a gitmek gerekir değil mi? Dediklerine göre tehlikeli bir yermiş.”

“Bilmiyorum ki. Tek bildiğim film stüdyoları dağılıyor. Yeni şirketler falan kurulabilir gibi. Ama önce işi öğrenmeliyim. Pek fazla kadın yönetmen yok, epey mücadele etmem gerekeceği kesin. Hukuka gelince, yani iyi bir fırsat olduğunun farkındayım. Ama uyuklayan bir jüri heyetine laf anlatmaktansa film çekmeyi tercih ederim.”

“O zaman film çek. Hayata bir kere geliyorsun, ne yapmak istiyorsan onu yap.”

“Bence de.”

“Evlenmek konusunda ne düşünüyorsun?”

“Asla evlenmeyeceğim. Nokta.”

“Tahmin etmiştim. Mutfak önlüğüyle çok da iyi görünmezdin zaten, ayrıca aramızda kalsın, herhangi birine, hele de kocana boyun eğdiğini görmek beni öldürürdü.”

“Endişelenmene gerek yok çünkü asla böyle bir şey olmayacak. Hem bedavaya süt varken neden inek alayım? Çıkıp istediğimle, istediğim zaman sevişirim.”

Bu söylediğime güldü. “İnsanlar seks konusunda saçmalıyor. Yine de babandan sana bir nasihat, ne istersen yap ama bu konuda konuşma.” Sesinde garip bir hüznün vardı, eğilip kumda daireler çizmeye başladı. “Molly ben hayatımı yaşamadım, şimdi de bitmek üzere. Elli yedi yaşındayım. Elli yedi. Bir türlü alışamadım buna. Bazen hâlâ kendimi on altı yaşında gibi hissediyorum. Komik değil mi? Sana göre moruğun tekiyim ama ben inanamıyorum bu kadar yaşlandığıma. Bak dinle beni.” Sesi gürleşmişti. “Sen kendi yoluna bak, ne istersen onu yap insanlar ne derse desin. Babandan ders çıkar. Ben bu hayatta hiçbir

şey yapmadım, şimdi de bir şey yapmak için fazla yaşıyım. Elimde kalan sadece ölü hayaller ve on yıl daha ödeyeceğim ev kredisi. Bütün hayatım çalışarak geçti, sonunda elde ettiğimse tren raylarının yanındaki o pembe ev, yan yana kutucuklardan biri sadece. Sıçayım böyle işe. Torpidoların canı cehenneme, tam yol ileri.¹¹ Kendinden başka kimseyi dinleme evlat.”

“Baba sen yine savaş filmleri izliyorsun anlaşılan.” Sıkıca sarıldım, terden tuzlanmış gri kirli sakalından öptüm.

Temmuzun ortası sıcak geçiyordu. Kızlar için Model Eyalet¹² kampından vali olarak dönmüştüm. Carrie ve Florence artık iyice çekilmez olacaksın diye söylenmişlerdi. Carl işte karşılaştığı herkese kızının bir gün gerçekten vali olacağını söylüyordu. Tallahassee’den döndükten kısa süre sonra bir gece Carl’la televizyonda Peter Gunn’ı izliyorduk. Kötü adamın kimliği üzerine bahse girdik, Carl kazandı çünkü tekrar bölümüydü. Dizi bitene kadar daha önce izlediğini söylemedi sonra da gülerek yatak odasına geçti.

Ben de on bir gibi yatağa girdim, palmiye ağaçlarının hışırtısı eşliğinde uykuya daldım. Palmiye yapraklarının sesi, yağmur sesi gibi rahatlatıcıdır. Derin uykumdan birinin yüzümü tırnaklamasıyla kalktım. Tırnakları boğazımı çiziyordu. Kapalı panjurun arasından sızan kırmızı titrek bir ışık dışında oda kapkaranlıktı. Yatağımda beni tırmalayanın dışında bir silüet daha seçebiliyordum, onu çekmeye çalışıyordu. Gözlerim yavaşça karanlığa alışınca bana saldıranın Carrie olduğunu anladım, garip sesler çıkarıyordu.

11 “Danın the torpedoes, full speed ahead!” Amerikan İç Savaşı döneminde Mobile Koyu Muharebesi subaylarından David Farragut’un savaş gemisinin yoluna deniz mayınları, o zamanki kullanımla torpidolar çıktığında söylediği iddia edilen söz. (ç.n.)

12 Girl’s State, ABD’de lise üçüncü sınıf öğrencilerine yönelik kamp. Kamp öğrencilere devletin farklı kollarının nasıl işlediğini öğretir, vatanşahlık ve liderlik konularında eğitim verir. (ç.n.)

Öldürecek beni. Kafayı iyice sıyırdı, boğmaya çalışıyor beni. Sonra haykırarak ağlamaya başladı. “Uyan. Uyan Carl öldü. Molly uyan baban öldü.” Florence Carrie’yi benim üzerimden almakla meşguldü. Söylediğini doğruladı. “Götürülmeden önce onu görmek istersen hâlâ salonda. Hadi git, ambulans geldi, doktor da burada.” Sabahlığımı üstüme geçirdiğim gibi salona koştum. Orada, üzerine flamingolar çizilmiş büyük aynanın altında, kapının önünde Carl’ın bedeni yatıyordu. Gözleri bana bakıyordu ama yüzü mosmordu.

“Neden mosmor?”

Doktor “Kalp krizi. Aniden olmuş. Carrie’ye seslenecek kadar zamanı varmış, kalbinde bir sıkıntı olduğunu söylemiş. Sonra hık diye gitmiş,” dedi.

Ambulanstaki adamlar içeri girip sabahlığımla duran beni süzdüler. Babamın ölmüş olması onlar için bir şey ifade etmiyordu. Üstünde sabahlığı, on altılık bir et parçasıydım onlar için. Doktor yatışması için Carrie’ye sakinleştirici vermemi söyledi. O gece bir avuç dolusu hap vermemize rağmen ağlayarak uyanıp durdu. “Günlerden ne? Carl nerede?” Sonra kedi çağırır gibi sesleniyordu “Carl, Carlım gel buraya.” Yeniden uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu, sabaha kadar Florence ile cenaze işlerini konuştuk. Florence merakla beni izliyordu, çökmemi, ağlamamı bekliyordu. Ağlasaydım Carrie için kendimi toparlamamı söyleyecekti. Ağlamadığım için beni kalpsiz olmakla suçladı, gerçekten Carl’ı sevmiyormuşum çünkü öz babam değilmiş. Evlatlık olduğum için beni azarladı, evlatlık çocukların ebeveynleri için hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Ağzımı açmadım. O kadına söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ne istiyorsa düşünsün. Onun gibi insanların ne düşündüğü umurumda değil.

Cenaze pazar gününe ayarlandı. Carl’ın giysileriyle Zimmer Cenaze Evi’ne gittiğimizde orada olmadığını öğrendik. Naaşını bulmak için şehirdeki bütün cenaze evlerini aradık ve sonunda Bolt Cenaze Evi’nde bulduk. Soyadı

Bolt olduğu için ambulans şoförü karıştırıp yanlış yere götürmüştü. Hatayı yapanının onlar olması hiçbir şeyi değıştirmede, iki kere ödeme yapmak zorunda kaldık.

Törenden sonra büyük beyaz Continental arabaya binip mezarlığa gittik. Bu sırada Carrie'nin mizah anlayışı geri gelmişti, "Hayatımda ilk kez zengin arabasına biniyorum. Anlaşılan Lincoln Continental ile seyahat edebilmemiz için birinin ölmesi gerekiyor," diyerek kıkırdadı. Florence onun kederden aklını oynattığını düşünerek ters ters bakıyordu. Bence de komikti. Bütün kavgalarımıza rağmen Carrie'nin hakkını vermek gerek, gösteriş onun gözünü boyamazdı. Onun için dünya fakirlerin sırtından geçinen zenginler için düzenlenmiş bir gösteriydi.

Carl'ın ölümüyle pembe eve yalnızlık çöktü. Carrie ben okula başlayana kadar neredeyse her gün ağladı. Bir süre kendini iyi hissetsin diye evde olmaya çalıştım ama tek yaptığımız kavga etmektir. Cenaze hakkında, hayatıma devam edemeyişim ya da neden evrak dosyalamada değil de tenis kulübünde çalıştığım hakkında kavga ediyorduk. Evde kalmaktan vazgeçip tüm zamanımı dışarıda geçirmeye başladım. Sonra da boğazına kadar kedere batmış haldeyken neden onu evde yalnız bıraktım diye kavga ettik.

Okul başladıktan iki hafta sonra bir gün beş gibi eve gelmişim, üstümü değıştirip toplantı için geri gidecektim. Florence Carrie'yi zorla evden çıkarmayı başarmıştı, yeni Britt mağazasına vitrin bakmaya gitmişlerdi. Parlak sarı mutfakta oturmuş kahkahalar içinde Virginia Woolf'un *Orlando* romanını okuyordum. Kafamı kaldırıncaya bir anda saatin beş buçuk olduğunu fark ettim. Hemen kalkıp kahveyi hazırlamaya başladım. Kahverengi damlalar berrak suyun içine dönerek karışırken kapıya baktım ve Carl'ın bir daha eve gelmeyeceğini fark ettim. Kendimi o kadar salak ve çaresiz hissettim ki. İşten eve geldiğinde taze kahvesi hazır olsun diye kahve yapmaya girişmişim. Oturup *Orlando*'ya devam etmeye çalıştım ama odaklanamıyordum. Kalkıp Carrie'nin odasına gittim. Üstü gri muşamba

kaplı koca şifoniyerde Carl'ın bir çekmecesine vardı. O ince çekmecedeki sedefli birkaç çakı, otuzlardan kalma kırmızı, gümüş renkli, avuç içi büyüklüğünde bir sigara kutusu ve kırmızı akik taşına Athena'nın yüzü oyulmuş oval bir yüzük saklıydı. Bir hayat bitmişti. Harika, neşeli bir hayat bitmiş ve geriye kullanılmış birkaç parça değersiz eşya kalmıştı.

Hantal 1952 model Plymouth garaja girdi, birbirlerine yardıma gerek olmadığını söyleyen ikilinin indiğini duydum. Hızlıca mutfığa dönüp kitabımı açtım. Florence anında gözlerimin kızardığını ve burnumun aktığını fark etti.

“Neyin var senin?”

“Hüzünlü bir kitap okuyordum o kadar.”

Carrie homurdanarak tek yaptığımdan hüzünlü kitaplar okumak olduğunu, gözlerimin bozulacağını söyledi. “Hep burnun kitaba gömülü. Kitap kurdusun sen, doğduğundan beri gözlerine işkence ediyorsun. Sözümü dinlemezsin ki. Hiç! Senin iyiliğin için diyorum bu kadar kitap okuma diye. Hem beynin için de iyi değil bu kadar okumak. Yavaş yavaş beynini saracak bütün bunlar. Sağlığını bozuyorsun, sana diyorum. Molly duyuyor musun?”

“Evet anne.”

Büyük beyaz bir poşetin içinden bir tomar plastik çiçek çıkardı, üzerinde el yazısıyla “Teşekkürler” yazıyordu. “Babanın mezarı için aldım. Gerçek çiçekten daha uzun ömürlü olur. İnsanlar mezarın yanından geçerken güzel görünür.”

“Güzellermiş. Benim okula dönmem lazım.”

Kapıdan çıkarken Florence'ı duydum.

“Senin bu kızın var ya deli. Babasının ölümüne ağlamadı, oturmuş kitaba ağlıyor.”

Lise son sınıfın galibi Connie ve bendik. İstedüğimiz zaman dersi asabiliyorduk. Mr. Beers ânında özgürlük iznimizi yazıyordu. Lütfedip gittiğimiz tek ders Mrs. Godfrey'in İleri İngilizcesiydi. O kadar iyi bir öğretmendi ki sırf Chaucer¹³ okumak için Ortaçağ İngilizcesi öğrenmeye aldırmiyorduk. Carolyn de bizimle aynı sınıftaydı. Üçümüz ön sırada oturup en yüksek notu almak için yarışiyorduk.

13 Geoffrey Chaucer (1340-1400), İngiliz yazar, şair, filozof ve gökbilimci. İngiliz yazılı edebiyatının ilk büyük şairi olarak bilinir. Yazılı edebiyatta Fransızca ve Latincenin hüküm sürdüğü bir dönemde Ortaçağ İngilizcesini kullanarak yaygınlaşmasını sağlaması nedeniyle oldukça önemli bir figürdür. En bilinen eseri *Canterbury Hikâyeleri*'dir. (ç.n.)

Carolyn amigo takımının kaptanıydı, genelde ögle arasında kafeteryaya üniforması ve mavi püsküllü beyaz botlarıyla gelirdi. Connie'yle amigoluk denen saçma olaya gülüp geçiyorduk ama Carolyn bu sayede okulun lideriydi. Üçümüzün de sevgilileri birbiriyle yakın arkadaştı. Okulda kendileriyle görüldüğümüzde, lise sosyetesinin değişmez kurallarına uyarak onlara ilgi alaka gösteriyorduk ama işin aslı üçü de umurumuzda değildi. Kullanışlılardı, okul etkinliklerine giderken giyilmesi gereken şeylerdi—tıpkı sütyen gibi. Carolyn her geçen gün yay gibi geriliyordu çünkü Larry sevişmek için onu zorluyordu. Connie ile ona artık bu işi halledip rahatlaması gerektiğini söylemiştik, çünkü her cumartesi gecesi on ikiyi yirmi geçe Larry memesini elledi diye söylenmesinden bıkmıştık artık. Hem ikimiz de başımız belaya girmeden erkek arkadaşlarımızla yatıyorduk. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu tabii, ama zaten herkes gizlice yapıyordu. Çevremdeki bu bariz heteroseksüellik komik geliyordu, gerçekleri bir bilseler. Sevgililerimiz onlarla yattığımız için kendilerini tanrının lütfu zannediyordu. Öylesine saflardı ki ukalalıklarını görmezden geliyorduk.

Carolyn, yine kendi kurduğu acımasız mantıkla Stranahan takımıyla oynadığımız futbol maçını kazanırsak Larry'yle yatmaya karar vermişti. Stranahan'ı sahaya gömdük. Carolyn'ın normalde avazı çıkana kadar bağırmaktan kıpkırmızı olan yüzü bu sefer bembeyazdı. Connie ile onu cesaretlendirmek için yanına gittik. Sonra soyunma odasına geçip Princeton¹⁴ tıraşlı, makosen ayakkabılı, Gold Cup marka çoraplı sevgililerimizi beklemeye başladık. Clark yanağı yarılmış bir halde yanımıza geldi, ilgi istiyordu. Ona bir Amerikan futbolu kahramanı olduğunu söyledim,

14 Harvard veya Ivy League tıraşı olarak da bilinir. Kafanın her iki yanındaki saçın tıraşlanıp ortasının kısa kesilerek önünde bir tutamın daha uzun bırakılmasını ve genellikle sağa ya da sola doğru şekillendirilmesini belirten saç kesimidir. (ç.n.)

cidden de öyleydi, iki gol atmıştı. Connie'nin Douglas sallana sallana geldi (sağ ofansif orta saha futbolcuları genellikle iri olur), Connie de ona bir futbol kahramanı olduğunu söyledi. Larry Carolyn'i bir an önce görmek için aceleyle kapıdan çıkarken tökezledi. Carolyn'in ona bir futbol kahramanı olduğunu söyleyecek zamanı bile olmadı çünkü Larry anında ağzına yapışıp Errol Flynn filmlerinden çıkma hareketlerle Carolyn'i havaya kaldırarak üstü açık Sting Ray arabasına bindirdi. Carolyn gergin bir halde bize el sallayarak gözden kayboldu, biz de arkasından el salladık. Dördümüz Doug'ın arabasına binip Wolfie'nin Yeri'nde muzlu tatlı ve çikolata soslu dondurmalar eşliğinde birinin topu nasıl da çaldırıldığını, bir başkasının ne kadar iyi karşıladığını konuşmaya gittik.

Bir sonraki sabah dokuzda telefonum çaldı. Arayan Carolyn'di, "Seninle hemen konuşmam lazım, uyandın mı?"

"Telefonumu açtığıma göre uyandım sanırım."

"Seni almaya geliyorum, Forum'da kahvaltı yaparız olur mu?"

"Tamam."

On beş dakika sonra Carolyn normalden de solgun bir halde geldi. Arabaya binerken "Ft. Lauderdale Lisesi'nin yeni sürtüğü nasılmış bakalım?" diye sordum.

Yüzünü buruşturup "İyiyim ama doğru yapıp yapmadığımı anlamak için sana birkaç şey sormam lazım," dedi.

Tavuklar tarafından yumurtlanmaktan çok reddedilmiş gibi görünen yumurtaları eşliğinde sorularına başladı. "Her zaman böyle pis mi oluyor? Ayağa kalktığımda bacağımdan bir şeyler aktı. Larry sperm olduğunu söyledi. İğrençti, neredeyse kusacaktım."

"Alışırısın."

"İyyy. Bir de tüm bunlar sırasında ne yapmam lazım? Öyle yatacak mıyım? Yani ne yapabilirsin ki? Öylece üstünde terleyip homurdanıyorlar, hiç düşündüğüm gibi değildi."

“Dediğim gibi alışırsın. Masal gibi olmasını bekliyorsan pek öyle değil. Ben de konunun uzmanı değilim ama farklı insanlarla farklı oluyor. Larry dünya üzerindeki en becerikli partner olmayabilir, kararını bir sefer ve bir kişi üzerinden verme. Hem büyüdükçe daha iyi oluyorlarmış. Galiba garip bir yaşlarına denk geliyoruz erkeklerin.”

“Tıp kitapları öyle demiyor ama... Erkek cinselliğinin zirve noktası on sekiz yaşındaymış, bizimki ise otuz beş. Mükemmel zamanlama değil mi? Her şey o kadar saçma ki. Kesin Connie ve sen salağın teki olduğumu düşünüyorsunuz.”

“Hayır, bütün bunları biraz fazla ciddiye alıyorsun o kadar.”

“Ciddi bir mevzu da ondan.”

“Hayır değil. Tüm bunlar aptalca bir oyun, hiçbir şey ifade etmiyor. Hamile kalmadığın sürece tabii, o zaman ayvayı yedin demektir.”

“Tamam, rahatlamayı deneyeceğim. Cuma günü içmeye çıkmak ister misin?”

“Olur, Connie de gelecek mi?”

“Hafta sonu Miami’de gazetecilikle ilgili bir konferansa gidecekmiş.”

“Tamamdır, ikimiz çıkarız.”

—

Cuma gecesi Holiday Park’taki çocuk oyun alanına gittik. Gece geç saatte orada kimse olmuyordu, polisler de ya birilerini kovalamakla ya da otuz bir çekmekle meşguldü. Aslında içmeyi pek sevmiyordum, bu yüzden sadece birkaç yudum alıp bıraktım ama Carolyn kör kütük sarhoş oldu. Direktten kayıp salıncakta sallandı ve her turda üstündeki bir parça giysiyi çıkardı. İç çamaşırlarıyla kalınca mavi oyuncak uçağa koştu, açık kuyruğundan girip öne doğru ilerledi. İçeride oturmuş uçak sesleri çıkarıyordu, pilotluktan vazgeçmeye niyeti yok gibiydi. Ben de onun

arkasından içeri girdim. İçerisi daracık olduğu için yanına uzanmak zorunda kaldım.

“Carolyn belki de hava kuvvetlerine girmelisin mezun olunca. Uçak seslerini ezbere biliyorsun bakıyorum.”

“Vuuu.” Dirseğinin üzerinde kalkıp çekingen bir sesle “Clark seni nasıl öpüyor?” diye sordu.

“Dudaklarımdan, başka nasıl öpecek? Ne demek nasıl öpüyor? Ne saçma bir soru.”

“Sana Larry’nin nasıl öpüştüğünü göstereyim mi?”

Ayık kafayla vereceğim cevabı beklemeden beni tuttu ve Leota B. Bisland’dan beri aldığım en büyük öpücüğü dudaklarıma kondurdu.

“Clark’ın seni böyle öptüğünü sanmıyorum.” Gülüp beni tekrar öptü.

“Carolyn, ne yaptığının farkında mısın?”

“Evet, sana öpüşme dersi veriyorum.”

“Çok teşekkür ederim ama dursak iyi olacak.” Dursak iyi olacak çünkü bir kez daha öpüşürsek umduğundan fazlasını bulacaksın. Ya da belki de umduğun bu mu?

“Ha.” Beni bir kere daha öptü, bu sefer vücudunun bütün ağırlığını benimkine bastırarak. Daha fazla kendimi tutamadım. Ellerimi vücudunda dolaştırarak göğüslerine ulaştım, öpücüğüne hırsıyla karşılık verdim. O da bu hareketimden cesaret bularak hassas kulaklarımı ısırarak gibi yeni hamlelerle karşılık verdi. Bu sırada Holiday Park’taki çocuk oyun alanının ortasında eski bir oyuncak uçak içinde olmamızın tedirginliğini hissetmeye başlamıştım. Carolyn’in umurunda değildi. Üstünde ne kaldıysa çıkardı ardından beni soymaya başlayıp kıyafetlerimi kokpitin içine fırlattı. Tedirginliğim artık geçmişti. Tek düşünebildiğim Ft. Lauderdale Lisesi, amigo kaptanı, kilise temsilcisi ve büyük ihtimalle de balo kraliçesi seçilecek olan Carolyn Simpson’la sevişiyor olmamdı. Bütün gece sonsuz mavi-liklere uçtuk. Ses duvarını aştığımıza eminim. Güneşin ilk ışıklarıyla hava serinlemeye başladı. Gitme vakti geldi diye düşündüm.

“Hadi buradan çıkalım artık.”

“ıkmak istemiyorum. On yıl daha burada kalıp g-
gslerini ellemek istiyorum.”

“Hadi.” Kıyafetlerimi ve Carolyn’in i çamaşırlarını
aldım. Uçaktan geri geri çıktım, iyden nemlenmiş şortu-
nu, kısa kollu gömleğini, beyaz, eskimiş spor ayakkabıla-
rını etraftan topladım. Soğuktan titreyerek arabaya koştuk.

“A mısın?” diye sordum.

“Sana açım.”

“Carolyn, amma da klişesin. Hadi Egg and You’ya gi-
dip bir şeyler yiyelim.”

Yaktığım kalorileri geri almak için iki tane kahvaltı ta-
bağı söyledim, Carolyn de yumurta ve pastırma istedi.

“Molly, kimseye söylemeyeceksin değil mi? Başımız
Çok fena belaya girebilir, biliyorsun.”

“Söylemeyeceğim ama yalan söylemekten de nefret
ederim. Zaten kimse de çıkıp bunu sormayacağı için prob-
lem yok.”

“Ben de yalan söylemekten nefret ediyorum ama insan-
lar duyarsa bize lezbiyen derler.”

“Değil miyiz?”

“Hayır, sadece birbirimizi seviyoruz o kadar. Lezbiyen-
ler erkek gibi görünür ve çirkin olurlar. Biz yle değiliz.”

“Erkeklere benzemiyoruz ama genelde kadınlar bir-
biriyle sevişince bunun adı lezbiyenlik oluyor, o yüzden
bunu duyduğunda yüzünü ekşitmemeyi ğrensen iyi eder-
sin.”

“Daha önce hiç böyle bir şey yapmış mıydın?”

“Altıncı sınıfta, yüzyıllar önce yani. Sen?”

“Bu yaz kamptayken. Korkudan leceğimi zannettim
ama diğer kamp danışmanı kız öyle güzeldi ki. Hiç lez-
biyen olduğunu tahmin etmezdim. Sürekli birlikte zaman
geçiriyorduk, sonra bir gece beni öptü ve seviştik. Bana
kendimi o kadar iyi hissettirdi ki durup da ne oluyor diye
düşünmedim bile.”

“Yazışıyor musunuz?”

“Evet. Aynı üniversiteye gitmeye çalışacağız. Molly sence aynı anda iki kişiyi sevebilir mi insan? Ben hem seni hem de Susan’ı seviyorum.”

“Galiba sevebilirsin. Kıskanmadım eğer bunu demeye getiriyorsan.”

“Onu demek istiyordum galiba. Bir şey daha itiraf ediyim mi? Larry’yle yapmaktan çok daha iyi. Kıyas bile edilemez, anlatabiliyor muyum?”

“İşte bu doğru.” Gülererek sabahın altısında iki çikolata soslu dondurma söyledik.

Carolyn öğle aralarında beni beklemeye başlamıştı ve bütün ilgisi bendeydi. Larry ya da Connie’ye ilgi göstermeyi unutuyordu. Hafta sonu yattıkları sürece Larry’nin umurunda değildi ama Connie bu konuda daha hassastı. Bu yüzden ben de Connie ile daha fazla zaman geçirmeye çalıştım, ki bu da Carolyn’i kızdırıyordu. Üçümüzün birlikte geçirdiği zamanlar gittikçe daha da gergin olmaya başlamıştı. Kendimi iki köpeğin çekiştirdiği bir kemik gibi hissediyordum. İngilizce sınıfının sergileyeceği *Macbeth* oyunundaki cadılar olmuştuk. Ben de bir gün prova esnasında durumu Carolyn’e anlatmaya çalıştım, biraz sakin olması gerektiğini söyledim. Bunun üzerine “Connie’yle yatıyorsun değil mi?” diye bağırıldı.

Kartondan yapılmış kayanın diğer tarafında oturan Connie kafasını çıkarıp “Ne?!” dedi.

Yakalandık işte. Ne yapacağım şimdi? “Carolyn saçmalıyorsun. Hayır Connie’yle yatmıyorum ama onu seviyorum. O benim en yakın arkadaşım buna alışsan iyi edersin.” Carolyn ağlamaya başladı.

Connie şaşkınlık içinde bana bakınca omuz silktim. “Molly, niye bizim yattığımızı düşünüyor? Ne oluyor?”

“Connie.” Duraksadım. Ne halt diyeceğim şimdi? “Connie yalan söylemenin bir manası yok. Carolyn ve ben sevişiyoruz. Bu kadar. Kıskandı galiba, bilmiyorum.” Carolyn’e döndüm “Ayrıca sen ne diye kıskançlık yapıyorsun? Susan’la birlikte olan sensin. Saçmalıyorsun.”

Carolyn burnunu çekip cevap vermeye hazırlanırken Connie yaşadığı şoku atlatıp araya girdi. “Doğru mu anlıyorum, sen Carolyn’le sevişiyor musun?”

“Evet Carolyn’le sevişiyorum, Carolyn benimle sevişiyor. Ben Clark’la sevişiyorum ve Carolyn Larry’yle sevişiyor. Grup seks için tek ihtiyacımız büyük bir yatak, Tanrı aşkına!”

“Çocuklar biliyor mu?”

“Tabii ki hayır. Senin dışında kimse bilmiyor. Duyulursa ne olacağını tahmin edersin.”

“Evet herkes size lezbiyen der ki galiba öylesiniz.”

“Connie!” diye cırladı Carolyn. “Biz lezbiyen değiliz. Nasıl dersin bunu? Baksana bana ne kadar feminenim, nasıl bana lezbiyen dersin? Belki Molly’ye diyebilirsin, sonuçta tenis oynuyor, topu Clark kadar uzağa atabiliyor, ben öyle değilim.”

Carolyn eteğindeki kileri döküyordu, pekala. Köşeye sıkıştığında böyle davranacağını tahmin etmemiş olmayı dilerdim ama biliyordum. Burun deliklerim öfkeden genişliyordu. O “feminen” kafasını patlatmak istiyordum.

“Molly’nin tenis oynamasının olan bitenle ne alakası var?” Connie’nin kafası iyice karışmıştı.

“Lezbiyenler erkeksi ve atletik olurlar ya. Molly güzel falan ama neredeyse bütün erkeklerden çok daha iyi bir sporcu, ayrıca kız gibi davranmıyor anlıyor musun? Ben öyle değilim, sadece Molly’yi seviyorum ve bu beni lezbiyen yapmaz.”

Connie’nin sesi sakın ama öfkeliydi, “Benim de yaklaşık on beş kilo fazlam var. İri kemikli deniyor zannedersen, hiç kız gibi cilveli kahkahalar attığımı da hatırlamıyorum. Kafan cidden böyle çalışıyorsa hiç çekinme, bana da lezbiyen deyiver.”

Carolyn gerçekten afallamış görünüyordu. “Hayır canım senden bahsetmiyorum. Sen sadece açık sözlüsün. Bir de tembelsin, o yüzden şişkosun. Hiç atletik değilsin. Sen daha çok kariyer kadını tipindesin.”

“Carolyn midemi bulandırıyor sun.” Cadı kostümümü çıkarıp attım. Oditoryumun kapısına doğru yürümeye başladım.

Carolyn arkamdan “Molly!” diye bağı rıyordu.

Connie de kostümünü çıkarıp arkamdan geldi. “Nereye gidiyorsun?”

“Bilmem, Ergen Amerikan Güzeli’nden uzak bir yere.”

“Arabam bende, gel parka gidelim.”

Holiday Park’a gidip mavi oyuncak uçağın içinde oturduk. Connie’ye burada en son ne yaptığımı söyleme zahmetine girmedim.

“Sence gerçekten lezbiyen misin?”

“Sen de mi? Harika. Artık göğsüme ‘Lezbiyen’ yazdırıp gezeyim bari. Ya da alnıma kırmızı bir ‘L’ harfi oyabilirim. Neden insanlar herkesi bir kutuya sokup kapağını kapatmak istiyor? Ne olduğumu bilmiyorum—çok yönlü bir sapkı nım. Lanet olsun, beyaz mıyım onu bile bilmiyorum. Ben benim işte. Olduğum tek şey kendimim, başka bir şey de olmak istemiyorum. Bir şey olmak zorunda mıyım?”

Connie avuç içlerine bakıyordu, kaşlarını çatmıştı. “Connie ne düşünüyorsun?”

“Bir şey olmak zorunda değ ilsin, özür dilerim. Lezbiyen misin diye sorduğum için de üzgünüm. Büyük şok oldu ama. Annenin sana anlatmadığı şeyler falan. Belki de dar kafalıyım dır ya da korkuyorum. Senin ya da başkasının bir etiketi olmak zorunda değ il, kiminle yatıp kalktığının neden bu kadar önemli olduğunu da anlamıyorum ve bu konuda neden bu kadar gerildiğimi de. Bunca zaman ileri görüşlü biri olduğumu, yabancı otların arasında yeşermiş bir entelektüel olduğumu falan düşünüyordum. Meğ er herhangi bir dallama kadar önyargılıymışım. Tek yaptığım önyargılarımın üstünü afili kelimelerle kapatmak.” Derin bir nefes alıp devam etti. “Carolyn’le yattığını öğrendiğimde yıkıldım. Düşünsene ben Ft. Lauderdale Lisesi’nin Sarkastik Kraliçesi, Bayan Sahte Entelektüel.”

Araya girmeye çalıştım ama durmadı. “Bitirmedim, Molly artık seninle arkadaş olabilir miyim bilmiyorum. Seni ne zaman görsem aklıma gelecek. Yanında tedirgin olacağım, ya bana tecavüz falan edersen diye endişeleneceğim.”

İşte şimdi şok olma sırası bendeydi. “Deli misin sen? Ne yapıyorum zannediyorsun, her gördüğüm kadının arkasından mı koşuyorum? Maymun gibi üstüne atlamaya-cağım. Allah kahretsin!”

“Yapmayacağını biliyorum. Biliyorum ama yine de kafama takılıyor işte. Sorun sende değil bende. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim.” Bacağını dışarı atıp kokpit tarafından çıktı. “Hadi gel, seni eve bırakayım.”

“Gerek yok. Uzak değil, yürüyerek gitmek istiyorum.” Kafasını kaldırmadan “Peki,” dedi.

—

O gece Carolyn arayıp binlerce yapmacık özür diledi. Çenesini kapatmasını, ne düşündüğünün umurunda olmadığını söyledim. Balo kraliçesi tacını alıp götüne sokabilir.

Okul muhteşem üçlünün ayrılık haberiyle kaynıyordu. Hiçbirimiz konuşmayınca dedikoducular kendi hikâyelerini yazmak zorunda kaldılar. Çoğunluk Missy Barton’ın Connie’nin Clark’la yatmak istediği ve benim buna izin vermediğim için kavga ettiğimiz teorisine inanıyordu. Carolyn ise ikimizin arasında kaldığı için böyle davranıyormuş. Espri anlayışım geri döndüğünde bunun oldukça komik olduğunu düşünmüştüm ama bir yandan da insanların salaklığı beni delirtiyordu. Güzelce paketsen bok bile satabilirsin bunlara.

Görkemli makamımda gitgide yalnızlaşıyordum. Öğrenci birliği başkanı olmanın büyüğü dağıldıkça yorucu bir iş haline gelmişti. Patates tarlalarına, Old Maine ile Weejuns marka ayakkabılar arasındaki farkı bilmeyen çocuklarla ortalığı birbirine kattığım günlere dönmek istiyordum. Ama o çocuklar büyümüştü, katman katman far,

parlak pembe ojeler sürüyorlardı. 1955 model, dört vites, metalik, elma şekeri kırmızısı Chevy arabalı çocuklar için birbirlerinin gözünü oyuyorlardı. Geri dönecek bir yerim yoktu. Gidecek bir yer yok. Üniversite de lise gibi hatta daha kötü olacak. Ama gitmek zorundayım. O diplomayı almazsam herhangi bir sekreter olacağım. Teşekkürler, almayayım. Üniversiteye gidip büyük bir şehre kaçmak zorundayım. Sonuna kadar dayanmalıyım. Bunu Carl demişti bir kere, sonuna kadar dayanmalısın. Carl'la konuşmak isterdim. Akıllı başında olan herhangi biriyle konuşmak isterdim.

Mezuniyetten bir hafta önce renkli bir etkinlik okulu salladı. Biri ilk dersten önce kızların soyunma odasına sızarak duş başlıklarını çıkarıp içine renkli toz boya koymuştu. Altmış kızın ilk dersi beden eğitimiydi, duşa giren yirmiye yakını duştan kırmızı, sarı, yeşil ya da mavi renkte çıkmıştı. Ne kadar yıkasan da çıkmıyordu. O cumartesi akşamı diplomalar dağıtılırken Carolyn'in az bütçeli filmlerdeki gibi makyajlı bir Amerikan yerlisine benzediğini, Connie'ninse masmavi olduğunu görmek bana bir ölçüde zevk vermişti.

Diplomamı verirken Mr. Beers bana sarıldı, seçmenlerim ayakta alkışladı. Gürültü bittiğinde yankı yapan mikrofona "Karşınızda gelecekteki valimiz," dedi. Herkes yeniden alkışladı. Mr. Beers işteki herkese aynı şeyi söyleyen Carl kadar gülünç ya da belki de onun kadar iyi kalpliydi.

Gainesville, Amerikan Güneyi'nin çöplüğüydü. Kuzey Florida'nın ortasında, bodur çam ağaçları ve İspanyol yosunu kaplı, tuğla binalarla dolu bu şehir, aynı zamanda Florida Üniversitesi'ne ev sahipliği yapıyordu. Burayı seçmemin tek nedeni, tam burs, yurt ve yemek imkânı sunmalarıydı. Duke, Vassar ve Radcliffe'in paketleri çok daha az şeyi kapsıyordu, ve hiç param olmadığından tercihim tamamen maddi koşullar şekillendirmişti. Carrie ve Florence beni bir Greyhound otobüse bindirdi ve eyalet boyunca bir Howard Johnson's otelinden diğerine gidip yolcu alarak devam ettik. Yolculuk toplamda on iki saat sürdü ama sonunda vardım ve bu iç karartıcı şehri ilk kez

görmüş oldum. Elimde sıkıca tuttuğum, üstünde Model Eyalet kampının çıkartması olan tek bir valizle yurda doğru yürümeye başladım.

Broward Yurdu'na yerleştirildim, kampüste buraya “Domuzlar Körfezi” deniyordu. Gel gör ki ücretsizdi, ben de katlandım.

O ilk gün oda arkadaşım Faye Raider'la tanıştım. Jacksonville'den gelen bir tıp hazırlık öğrencisiydi. Başvuru formuma hukuk hazırlık yazdığım için büyük ihtimalle iyi bir eşleştirme olacağını düşünmüşlerdi. Öyle de oldu ama öğrenme azmimiz yüzünden değil. Faye ile ortak ilgi alanımızın kuralları yıkmak olduğunu keşfettik ve hiç vakit kaybetmeden bir rüşvet sistemi geliştirdik. Böylece yurdun kapıları bekaretimizi gece karanlığından korumak için kilitlendikten sonra bodrum katın penceresinden girip çıkabiliyorduk. Faye, annesi de 1941'de aynı birlikte olduğundan, Chi Omega'ya katılmıştı. Bense Delta Delta Delta'ya katıldım çünkü tıpkı üniversite gibi onlar da her şeyi karşılayacaklarını söylediler her ne kadar böyle bir pazarlığa girmeleri kurallara aykırı olsa da. Faye annesini memnun etmek için üye olduğunu söyledi, Jacksonville'de kadının hayattaki tek neşesi birliğin mezunlar derneğiymiş. Bense kampüs politikası bunu gerektirdiği için üye oldum. Böylece seçim masraflarımın tamamı birlik ve birliğin üye olduğu parti tarafından karşılanacaktı. Benim durumumda bu parti Üniversite Partisi oldu. Birinci sınıfların öğrenci temsilciliğine adaylığımı koydum ve kazandım. Faye de seçim kampanyamın yöneticiliğini yaptı. Tri-Delta'ya göre bu dahice bir politik hamleydi, böylece Chi Omega ile geri kalan on bir öğrenci birliği karşısında güçlerini birleştirmişlerdi. Faye ile “kız kardeşlerimizin” bu konuyu ne kadar ciddiye aldığına bakıp gülüyorduk. Bu sırada da boş zamanlarımızda şehir dışına gidip içki alıyor, yurda getirip sulandırdıktan sonra iki katı fiyatına satıyorduk.

Sıkıcı ziraatçılar, suratsız işletmeciler ve koltuklarının altında sanat tarihi kitaplarıyla koşturan trençkotlu kızlarla dolu üniversitemizden ikimiz de nefret ediyorduk. Faye aslında doktor olmak istemediğini itiraf ediyordu ama aynı zamanda öleceğini bilse sosyal bilimler fakültesindeki kıkır kıkır, süslü kızlarla sıra arkadaşlığı yapmayacağını da söylüyordu. Babası motivasyon olsun diye ona bir Mercedes 190SL almıştı, iki haftada bir de yüklü miktarda çekler yazmak gibi bir alışkanlığı vardı. Faye cömertliğin sözlük anlamıydı, belki de paranın değerini bilmediği için böyleydi. Nedeni ne olursa olsun bu yönünü seviyordum. İçinde bir iki parça kıyafet olan gardırobumu gördüğü anda beni şehirdeki en pahalı mağazaya götürüp üstüme başıma tam üç yüz dolar harcamıştı. Onurumu kırmamak için de iki günde bir aynı şeyleri giyen bir oda arkadaşıyla görünemeyeceğini söylemişti. Galiba Faye için bir merak unsuruydum. Hayata dair azmimi kavrayamıyordu, gerçi Faye yoksulluğu da kavrayamıyordu.

Kurallara aykırı olmasına rağmen dolabının içinde ufak bir soğutucusu vardı, içinde tonik, soda, zeytin ve krem peynir olurdu. Alkolü ayakkabı kutularında saklıyordu. Ekim ortasına kadar Faye'in genç bir alkolik olma yolunda gittiğini fark etmemiştim. Neden bu kadar çok içtiğini sorduğumda kendisine ahlak dersi vermememi söyleyince konuyu bir daha açmadım. Notları giderek düşmeye, sıkça dersleri ekmeye başladı. Neyse ki benim iyi notlar almak için hiçbir zaman çok çalışmam gerekmemişti, zira Faye ders çalışmıyorsa başka kimse de çalışamazdı. Her akşam saat dokuzda hâlâ yurttaysak elinde kocaman bir çan ve bagetle koridora çıkıp çana vurarak "Çalışın, çalışın inekler!" diye bağıırdı. Sonra odaya dönüp bir kadeh daha yuvarlardı.

Faye Rektör Reich için verilen yemeğe zil zurna sarhoş gelip adama “N’aber babalık?” dediği andan itibaren Chi Omega yeni üyeleri için endişelenmeye başladı. Onu yola getirmek için her hafta birlik ablası Cathy ile bir saat birebir görüşme yapması gerektiğine karar verdiler. Faye burnundan soluyarak bunun resmen psikiyatride sahtecilik olduğunu söylüyordu, yeni türettiği profesyonel etik anlayışını ihlal ediyorlardı. Bir perşembe akşamı görüşmeden sonra kapıyı çarparak odaya girdi.

“Bittim ben Bolt. Sıçtım. Aptal abla bozuntusuna hamile olduğumu, kürtaj olmam gerektiğini söyledim. Yüzünün rengi attı resmen. Kimseye söylemeyeceğine söz verdi ama her şeyine bahse girerim konuşacak. Annem öfkeden delirecek!”

“Hamile olduğuna emin misin?”

“Ne yazık ki bayağı eminim. Harika değil mi?”

“Nerede kürtaj yaptırabiliriz ki?”

“Tıptan yapabileceğini söyleyen bir çocuk tanıyorum. Ama 500 dolar istiyor. İnanabiliyor musun sırf içimden bir pıhtıyı kazımak için 500 istiyor.”

“Güvenilir biri mi sence?”

“Kim bilir.”

“Peki ne zaman gidiyoruz?”

“Yarın gece. Sen de arabayla beni götürüyorsun tatlım.”

“Tamam. Yarın gideceğini söyledin mi Cathy’ye?”

“Hayır. Bunu söylememeyi akıl edebildim en azından. Niye hamile olduğumu da söyledim bilmiyorum zaten. Aklımdan geçiyordu, bir anda ağzımdan çıkıverdi. Sağlığım resmen.”

Ertesi akşam saat dokuzda yurttan çıkıp şehrin batı yakasına gittik. Tıp öğrencisi çocuğun karavananın yanına park ettik, Faye inince “Ben de geliyorum seninle,” dedim.

“Hayır gelmiyorsun, sen burada kalıp bekle.”

Saatler geçmiş gibiydi, o kadar tedirgindim ki kustum. Olan biten her şey tüyler ürperticiydi, gecenin karanlığında İspanyol yosunları Azrail’in uzanıp beni yakalamaya çalışan parmaklarına benziyordu. Tek düşünebildiğim içerde mutfak masası gibi bir şeyin üstünde yatan Faye ve tanrı bilir ona neler yapan o çocuktur. Belki de içeri girmeliyim diye düşündüm ama sonra ya kritik bir noktada içeri dalarsam ve çocuk Faye’in karnını deşerse dedim. Sonunda Faye sendeleyerek dışarı çıktı. Yardım etmek için yanına koştum.

“Faysie, iyi misin?”

“İyiyim, sadece biraz güçsüz hissediyorum.”

Yurda yaklaşınca farları söndürüp çakıl taşlı otoparka girdim. Güvenlik görevlisinin haftalık on dolara açık tuttuğu bodrum katındaki pencereye yavaşça yürüdük. Pencere yüksek olduğu için Faye’i kaldırarak içeri aldım. İndiğimde bacağından akan kanı fark ettim. “Faye, kanıyorsun. Belki de gerçek bir doktora gitmeliyiz.”

“Gerek yok. Biraz kanamamın normal olduğunu söyledi. Bu konuda konuşmayalım yoksa ben de kafaya takacağım.” Odamıza giden dört kat merdiveni kaplumbağa hızında çıkabiliyorduk. “O kadar halim yok ki bir saatte ancak çıkacağız.”

“Kollarını boynuma dola taşıyayım seni.”

“Molly güldürme beni, altmış kilo varım sen kırk beş kilo falansındır.”

“Güçlüyümdür ama. Hadi şimdi kilo yarıştırmamanın zamanı değil, dola kollarını boynuma.”

Kaldırıp taşımaya başladım. “Kahramanım,” diyerek güldü.

İki gün boyunca derslerimi asıp Faye’in ihtiyacı olursa diye odada kaldım. Rekor sürede iyileşti ve cumartesi gecesi alkol dolu bir hafta sonuna daha hazırdı.

“Partilemeye Jacksonville’e gidiyorum.”

“Faye delirme lütfen. Bu hafta sonu biraz daha sakın takılsan.”

“O kadar endişeleniyorsan sen de gel hemşirecilik oynarsın. Bizim evde kalırız, pazar akşamına döneriz. Hadi gel.”

“Tamam ama söz ver herifin tekini bulup dikişlerini ya da oranda ne varsa onu patlatmayacaksın.”

“Güldürme beni.”

Jacksonville Üniversitesi civarındaki bir barda başladık geceye. Duvarları siyah üstüne floresan boyalarla kaplıydı, birkaç tane de kocaman deniz kaplumbağası kabuğu asılmıştı. Dev gibi bir basketbolcu bize içki ısmarladı ve beni ısrarla dansa davet etti. Burnum göbek deliğine geliyordu, bir süre sonra parmaklarımın ucunda dans etmekten ayak tabanlarıma kramp girmişti. Sonra oradan çıkıp şehrin arka sokaklarına girdik.

“Molly seni çılgın bir yere götüreceğim kendini hazırlasan iyi edersin.”

Bar ismini sahibinden alıyordu, Rosetta’s. Rosetta kafasında neredeyse bir karış yüksekliğinde, içinden farklı açılardan çubukların geçtiği kocaman siyah bir topuzla dolanıyordu. Bizi görünce gülümseyerek kimliklerimizi görmek istedi. Tabii ki sahte kimlik kullanıyorduk ama kontrol noktasını geçip köşedeki bir masaya oturduk. Otururken dans pistine gözüm kaydı ve erkeklerin erkeklerle kadınların da kadınlarla dans ettiğini fark ettim. Bir anda çılgınca bir alkışlama isteği geldi ama yapmadım çünkü kimse anlamayacaktı.

“Faye burayı nasıl keşfettin?”

“Ben her yeri bilirim bebek.”

“Sen gey¹⁵ misin?”

15 Bu bölümde gey sözcüğünü, İngilizce kaynak metinde olduğu gibi

“Hayır ama gey barları seviyorum. Hetero barlardan daha eğlenceli oluyorlar ayrıca oranı buranı ellemeye çalışan herifler de yok. Sana küçük bir sürpriz yapayım dedim.”

“Beni şok etmek istedin değil mi?”

“Bilmem, eğlenceli olur diye düşündüm o kadar.”

“Eğlenelim o zaman. Hadi çokbilmiş, dans etmek ister misin?”

“Bolt, güldürme beni, hem kim yönlendirecek?”

“Sen çünkü daha uzunsun.”

“Harika, senin butch¹⁶ leydin olabilirim.”

Kaygan dans pistinde başta dengemizi sağlamakta zorlandık çünkü Faye kahkahalar atarak gülüyordu. İki adımın birinde sandaletli ayağımı eziyordu. Sonra bir anda konsantrasyonunu topladı ve beni etrafımda döndürerek kotilyonu için aldığı dans eğitimini kullanmaya başladı. Ruby and the Romantics’in son dizelerinde masamıza dönerken iki genç kadın yolumuz kesti.

“Pardon, siz Florida Üniversitesi’nde okuyorsunuz değil mi? Broward’da kalıyorsunuz.”

Faye dediklerini doğruladı. Sonra kısa olanı masaların da onlara katılmak ister miyiz diye sordu. Kabul edip köşe masamıza içkilerimizi almaya gittik.

“Molly, şu küçük olan bana yazarsa birlikte olduğumuz söyle tamam mı?”

“Yıldırım nikahı diyorsun. Bu durumda, karım için her şeyi yaparım.”

“Teşekkür ederim hayatım. Ben de senin için. Unutma

heteroseksüellik dışındaki cinsel yönelimleri kapsayan şemsiye bir terim olarak kullanmayı tercih ettim. (ç.n.)

16 Butch, dış görünüşüyle maskülen performans sergileyen lezbiyenler için kullanılan tabir. Tarihsel olarak lezbiyen kültüre ait bir kelime olsa da artık kendini cinsel yönelim ve cinsiyet spektrumunun farklı yerlerinde konumlandıran birçok kişi tarafından da kullanılıyor. (ç.n.)

Âdem ve Havva'dan sonra yeryüzünün en seksi çiftiyiz. Yanlış benzetme oldu, Sappho ve bilmem kimden sonra. Hadi.”

İsimleri Eunice ve Dix'ti, Kappa Alpha Theta'dalardı, hafta sonları Jacksonville'de yaşayan erkek arkadaşlarının yanına gelme bahanesiyle pek sevgili kız kardeşlerinin meraklı gözlerinden kaçmak için buraya geliyorlardı. Dix, kısa olan, Faye'i kesmekle meşguldü. Faye de kesilmeye değerdi, simsiyah saçları, porselen beyazı teni ela gözlerini ortaya çıkarıyordu—Üniversitede bir Güneyli Prenses¹⁷.

Barda nasıl davranılması gerektiği konusunda bir fikir yoktu, insanlara dans mı teklif etmeliydim, içki mi ısmarlamalıyım? Hatta kim olduklarıyla ilgili soru sormalı mıydım onu bile bilmiyordum, herkes sadece ismini söylüyordu. Eunice fizik tedavi okuduğunu, Dix de İngiliz Edebiyatı'nda olduğunu söylemişti. Neredeyse bir buçuk senedir birliktelermiş.

Faye sahte bir gülüşle “Ne tatlı,” dedi, bunun üzerine içkim boğazıma kaçtı, az kalsın boğulacaktım. Faye homoseksüel ya da standart heteroseksüel türden herhangi bir romantizmden etkilenmezdi. Fakat alaycılığı Dix ve Eunice'i ıskaladı ve içtenlikle onları onayladığını zannettiler. Böylece aşklarının hikâyesini baştan sona dinledik. Nasıl matematik sınıfında tanıştıklarını, yatmalarının ne kadar uzun süre sonra olduğunu yani her detayı anlattılar. Dix her kadehte daha da açılıyordu, bir süre sonra ikimize doğru uzanıp sır verir gibi “Jennings'de ikimizin de hetero oda arkadaşı varken başımıza gelene inanamazsınız,” dedi.

Faye “Hadi ya, anlatsana,” diye cevapladı.

17 Southern Belle ABD Güney eyaletlerinde varlıklı beyaz ailelerin genç kızlarını tanımlamak için kullanılır. İç Savaş öncesi Antebellum döneminde ortaya çıkmıştır, güzel, ayrıcalıklı, kibar, görgülü genç kız olarak tanımlanabilir. Popüler kültürde en bilinen örneklerinden biri *Rüzgar Gibi Geçti* filminin Scarlett O'Hara karakteridir. (ç.n.)

“Genellikle Eunice’in odasında sevişiyorduk çünkü oda arkadaşının akşam dersi oluyordu. Bir gece yine odadaydık ve yani işte, şey, oral yapıyordum, sonra bir anda oda arkadaşının koridordan sesini duyduk. Şekerim resmen ne yapacağımı şaşırdım, altına mı edeyim yoksa canımı kurtarmak için kaçayım mı! Neyse ki kapıyı kilitlemiştik. Yavaşça yorganın altından çıkmaya çalışırken diş tellerim Eunice’in kollarına takılmasın mı! Dışarıda oda arkadaşı bangır bangır kapıyı çalıyor ve ben suçüstü bir pozisyonda kalakalmışım. Nazik olmanın zamanı değil diye düşünüp başımı hızla çekerek kendimi kurtardım. Bunun üstüne Eunice öyle bir çılgılık attı ki oda arkadaşı anahtarla kapıyı açmaya çalışırken bir yandan da biri Eunice’i öldürüyor diye bağırmaya başladı. Koşup dolaba saklandım, Jane de bu sırada kapıyı açmayı başardı. Arkasından kattakilerin yarısı cesedi görmek için odaya daldı. Eunice yorganı boğazına kadar çekip kan ter içinde nefes nefese bir halde sanki canı acıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Gerçekten de o sırada canı acıyordu gerçi. Jane ne olduğunu sordu. Eunice yanlışlıkla kapıyı kilitleyip uyuyakaldığını bu sırada da sırtının tutulduğu yalanını attı. Kapıyı açmak için yataktan kalkmaya çalıştığında da sırtı yüzünden acıyla bağırması. Bunun üzerine cici kızlar onu revire götürmeyi teklif etti bir de. Eunice’in işin içinden çıkmaya çalışmasını görmeliydiniz. Zaten hep olurmuş, bir gece yatsa sabaha bir şeyi kalmazmış. Tanrı biliyor herkesi odadan çıkarması ne kadar sürdü. Ben de oda arkadaşı uyuyana kadar o pis dolapta tıklılı kaldım. Sonra parmak ucunda odadan çıkıp yurduma döndüm ama giriş saatini geçirdiğim için başım epey belaya girdi.”

Gülmemiz gerektiği için güldük. Bir yandan da Dix’in bu kadar konuşkan olmasına şükrediyordum çünkü bana bir şey sorsa ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Eunice Faye’e dönüp “Siz ne zamandır birliktesiniz?” diye sordu.

“Eylülden beri, oda arkadaşı olduğumuzdan beri yani.”

“Okuldan önce birbirinizi tanımıyor muydunuz yani?”

“Hayır, ilk görüşte aşk.”

Eunice “Okuldan önce de gey miydiniz?” diye sorgusuna devam etti, masalsı aşk hikâyesimizden oldukça etkilendi.

Bu sefer Faye’den önce atladım. “Faye değildi ama ben yleydim.”

Faye gülüşünü bastırmaya çalışarak bana baktı. Peri masalımıza heyecanlı bir detay eklediğimi düşünüyordu.

“Onu ayartman ne kadar sürdü?” diye devam etti Dix.

“Bir hafta kadar.”

“Evet, kolay biriyim.”

Barda bir saat daha kalıp hangi hocanın dersini ekbileceğimiz, başka kimlerin gey olduğu gibi şeyler konuştuk. Faye sabah annesiyle alışverişe gitmek için erken kalkmamız gerektiğini söyleyerek kibarca bizi kurtardı. Dönüş yolunda hangi ğrenci birliğinde kimin gey olduğu bilgisiyle dört köşe olmuş halde konuşup durdu. St. John’s Nehri’ne bakan kolonyal dönem özentisi bir malikânenin garajına girdik. Evin ii mobilyacı vitrini gibiydi. Faye’in annesi bir odayı klasik, bir odayı Akdeniz stili, başka bir odayı Fransız taşrası tarzında tasarlamıştı. Her şey rengine göre düzenlenmişti, eşyaların üzerinde hâla etiketi duruyor olsa şaşırmazdım. Faye’in odasıysa *Seventeen* dergisinin edepsiz hali gibiydi. Tek kişilik yatakların üzerinde perdeyle bir örnek turuncu örtüler vardı. Tüylü siyah bir halı ikisinin arasına serilmişti. şifonyeri parfümler ve kadınlığın türlü alametifarikasının ağırlığı altında eziliyordu. Faye kıyafetlerini çıkarıp yere attı ve yatağa atladı.

“Bayağı ayığım. Düşünsene ayık! Komik değiller miydi? Birliklerin bir sonraki çay saati zırvasında karşılaştığımızda gr sen. Bakalım ne yapacaklar.”

“Evet ama yine de normatif, eski kafalı bir tatlılıkları da vardı.”

“Belki ama insanların o kadar birbirinin içine düşmesine katlanamıyorum.”

“Daha önce hiç âşık olmamışsın da o yüzden. Faysie, senin kalbin yok ki sadece perikardın var.”

“Teşekkürler.”

“Dalga geçiyorum be! Bütün bu romantizm saçmalıklarına ben de dayanamıyorum, hele bir de masanın altından oynayıyorlarsa. İğrenç ama herkes yapıyor, gey ya da hetero. Beni soğutuyor böyle şeyler, belki de her ikisi de değilimdir.”

“Âşık olsam bile böylesine yüzeysel hareketlere düşmem.” Faye pencereden gece karanlığında akan nehre bakıp bana döndü. “Hiç bir kadınla yatmayı düşündün mü?”

“Düşündüm mü? Faye, Eunice’e üniversiteden önce gey olduğumu söylediğimde şaka yapıyordum.”

“Hadi be! Bunca zamandır oda arkadaşınız hiç söylemedin.”

“Hiç sormadın.”

“İnsanın aklına bunu sormak gelmez ki. Bak sen, o zaman Phi Delt’teki Frank’e ilaveten kızlarla da çıkıyorsun. Sana inanamıyorum.”

“Hayır, seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama sol bek Frank dışında hiç kimseyle çıkmıyorum.”

“Kızdım ama söylememene. Ben sana her şeyi söylüyorum, kürtajıma bile birlikte gittik, sen bunu anlatmıyorsun. Hatta şimdi düşünüyorum da kendinle ilgili pek bir şey anlatmıyorsun. Başka ne sırların var söyle bakalım Mata Hari¹⁸?”

18 Gerçek adı Margaretha Geertruida Zelle olan, sahne adı Mata Hari ile bilinen Hollandalı dansçı ve oyuncu. Birinci Dünya Savaşı sırasında Fransız hükümeti tarafından Almanlar lehine casusluk yapmakla suçlandı ve idam edildi. (ç.n.)

“Faye, kasıtlı bir şekilde gizlediğim bir şey değil ki. Sana söyleyeceğim bir durum olmadı o kadar. Hem birkaç kızla yatmış olduğum gerçeği bir yana kafam bir sürü başka şeyle dolu.”

“Sen var ya! Erkeklerle yattığını biliyordum ama kadınlar... Gerçekten etkilendim.”

“Sussan da uyusak artık.”

Faye puflayarak yatağına gömüldü. Yastığının bir kısmı düzleşsin diye birkaç kere vurdum. Fazla kabarık yastıklara tahammülüm yok.

“Molly.”

“Ne var tanrının cezası.”

“Hadi sevişelim?”

“Faye güldürme beni.”

“Bu benim repliğim ve ciddiyim. Hadi.”

“Hayır, nokta.”

“Niye?”

“Uzun hikâye. Lezbiyen olmayıp da benimle yatmak isteyen kadınlarla berbat deneyimlerim var.”

“Kadınlarla yatıp nasıl lezbiyen olmayabilirsin ki?”

“Bir bilsem, ama en son yattığım kız durumu çarpık zihninde bir yere oturtmuştu.”

“Artık meraktan ölüyorum ve reddedilmem karşısında onurum da kırıldığına göre ben dilimi yutup oksijensizlikten morarmadan şu lezbiyen olmayan kızlardan bahsetsen iyi edersin. Yoksa çılgılığı basıp anneme bana tecavüz etmeye çalıştığını söylerim.”

Faye çılgılık atıyormuş taklidi yapınca hemen hüzünlü hikâyemi anlattım.

“Fenaymış. Böyle bir şey yaşasam sekse tövbe ederdim herhalde.”

“Ettim zaten.”

“Boz tövbeni o zaman. Gel seviş benimle. Sana söz veriyorum lezbiyen olmayanlardan olmayacağım.”

“Mizah anlayışın bana fazla geliyor.”

Faye yataktan atlayıp üstümden yorganı atarak “Sen gelmezsen ben gelirim. Çok ciddiylim. Kaydır götünü,” dedi. Yanıma yatıverdi. “Şimdi ne yapmalıyım? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.”

“Faye, şimdiden bunun harika bir ilişkinin başlangıcı olacağını görebiliyorum.”

“Şu Humphrey Bogart dramatikliğin yok mu! Molly, gerçekten seninle sevişmek istiyorum,” diyerek sarıldı ve alnımdan öptü. “Tamam, belki bir parça meraktan istiyorum ama aynı zamanda bu lanet dünyada yanında en mutlu olduğum insan sensin. Seni galiba herkesten daha çok seviyorum. Olması gereken de bu, arkadaşın olan bir sevgili. Aşk, romantizm saçmalığı değil.” Uzun, yumuşak bir öpücükle bitirdi sözlerini. Ciddiydi. Böyle anlarda akıllıca analizler yapmanın bir manası olmuyor, bu yüzden yarının ne getireceğine dair düşünceleri kafamdan atıp boynunu, omzunu öptüm ve dudaklarına döndüm.

—

Dönemin geri kalanını yatakta geçirdik. Odamızdan sadece derse gitmek ve yemek yemek için çıkıyorduk. Faye notlarını yüksek tuttu çünkü birlikte olmamızın tek yolu buydu. İçkiyi bıraktı çünkü çok daha eğlenceli bir şey keşfetmişti. Chi Omega kendisinin ölüp cennette bir melek olduğunu düşünmeye başladı. Tri Delta ise bana postayla ihbar yollamayı seçti. On sekiz yaşındaydık, âşıktık ve dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi hissediyorduk ama vardı.

Şubat ayına kadar yurttakilerin artık bizimle konuşmadığını fark etmemiştim. Ne zaman tek başıma ya da birlikte koridorlardan geçsek herkes susuyordu. Faye hepsinin kronik larenjite yakalandığı sonucuna vararak onları tedavi etmeye karar verdi. Ders aralarını duyuy-

ran çirkin tuğla an kulesine bir Mickey Mouse Kulübü plağı taktı. Sonra yurttaki komşularımıza saat üç buçukta üniversitemizin gerçek doğasının an kulesinden duyurulacağını söyledi. Plak kampüste yankılanmaya başlandığı anda Dot ve Karen Faye'in başarısına gülmek için geldi. Tam ıkacaklarken Faye açık açık "Neden artık bizimle konuşmuyorsunuz?" diye sordu.

Dot korkarak yarı gerçeği söyledi "ünkü sürekli odanızda takılıyorsunuz."

"Palavra," diye yanıt verdi Faye.

Ben de "Başka bir nedeni olmalı," diye ekledim.

Karen bu kadar dobra olmamıza kızmıştı, "O kadar fazla birlikte zaman geçiriyorsunuz ki lezbiyen gibisiniz."

Faye'in beyaz yüzü öyle kıpkırmızı olmuştu ki kimya kitabını Karen'in kafasına geçireceğini zannettim. Dosdoğru Karen'in yüzüne bakıp sakın bir şekilde, "Öyleyiz," dedim.

Sanki kirli çamaşır bezini yüzüne arpmışım gibi geriye sıçrayıp "Hastasınız siz, bu kadar kızın olduğu bir yerde olmamalısınız," dedi.

Faye ayağa kalkmış Karen'in üzerine yürüyordu. Aslan yürekli Dot kapıya yapışmış kulpunu yokluyordu. Faye artık son vitesteydi. "Ne oldu Karen seni yatağa atmamdan mı korktun? Gecenin bir yarısı odana girip sana saldırır mıyım yoksa?" Sinirden gülmeye başlamıştı, Karen'in kanı donmuştu. "Karen dünyada kalan son kadın sen olsan erkeklere dönerdim. Budala, sivilceli gerzeğin tekisin." Karen koşarak odadan ıktı, Faye kahkahalarla "Suratını gördün mü? Tam bir gerzek!" dedi.

"Faye başımız belada. Şimdi koşup yurt müdürüne gidecek ve işte o zaman boku yedik. Büyük ihtimalle atacaklar bizi."

"Atsınlar. Kim bu zırvalıktan ibaret okulda çürümek ister ki zaten?"

"Ben isterim. Taşradan kurtulmak için tek şansım bu. Diplomamı almak zorundayım."

“Özel bir okula gideriz.”

“Sen özel okula gidersin, benim yiyecek almaya bile param yok. Lanet olsun.”

“Babam benim ücretimi öder biz de bir yerde yarı zamanlı çalışır senin ücretini çıkarırız. Keşke sana da para verse. Diplomam olması benim umurumda bile değil ama tabii aksi söz konusu bile olamaz. Hem okula devam etmemi istediği için arada fazladan para da gönderiyor. Bunun üstüne bir de çalışırsak geçiniriz.”

“Bence o kadar kolay olmayacak ama umarım haklısındır.”

Faye Karen’in var olmayan cinselliğini aşağıladıktan yarım saat sonra yurt müdürünün odasına çağırıldı, bense kız öğrencilerden sorumlu olan Dekan Marne’a gönderildim. İneğe benzeyen kızıl saçlı bir mahluktu, İkinci Dünya Savaşı’nda orduda binbaşı olarak görev yapmıştı. Askeri geçmişini kadınların her şeyi başarabileceğine referans olarak gösterirdi. Dekorasyon dergisinden fırlama, duvarı plaketerle kaplı ofisine girdim. Eminim bir tane de feminenliğini tasdikleyen plaketi vardı. Beni büyük bir gülümsemeyle karşılayıp sertçe elimi sıktı.

“Bayan Bolt, oturun lütfen. Sigara alır mısınız?”

“Hayır, teşekkürler. Kullanmıyorum.”

“Akıllıca. Evet sadede gelelim, sizi yurttan yaşanan talihsiz durumla ilgili çağırdım. Konuyu açıklamak ister misiniz?”

“Hayır.”

“Bakın bu ciddi bir mesele ve ben size yardımcı olmak istiyorum. Siz de işbirliği yaparsanız çok daha kolay olur.” Akçağağaç masasının üstündeki cam kaplamada elini dolaştırarak beni rahatlatmak istercesine gülümsedi. “Molly, sana bu şekilde hitap edebilir miyim?” Kafamı sallayarak onayladım. Bana ne dediği neden umurumda olsun ki?

“Dosyana baktım, gördüğüm kadarıyla üniversitemizin en başarılı öğrencilerinden birisin, onur öğrencisisin, tenis takımındasın, birinci sınıfların öğrenci temsilcisisin, Tri-Delta’dasın. Demem o ki tuttuğunu koparanlardansın. Ha, ha. Bence bu yaşadığın problemi çözmek isteyecek bir genç kızsın ve ben sana yardım etmek istiyorum. Senin gibi biri önemli yerlere gelebilir.” Sesini alçaltarak devam etti. “Senin için hayatın zor olduğunu biliyorum. Doğduğun koşullarda diğer kızların sahip olduğu avantajların olmamış. Tam da bu yüzden koşullarını zorlayarak buralara gelmiş olmanı takdir ediyorum. Şimdi bana kızlarla ilişkilerinde yaşadığın problemi ve oda arkadaşınla olan durumunu anlat bakalım.”

“Dekan Marne, kızlarla ilişkilerimde problem yaşamıyorum ve oda arkadaşıma âşığım. Beni mutlu ediyor.”

Kahverengi kalemle yamuk yumuk çizilmiş kırmızı kaşları bir anda kalktı. “Faye Raider ile yaşadığın bu ilişki, bu ilişkinin türü samimi mi?”

“Sevişiyoruz, ima ettiğiniz buysa.”

Bu lafımla karnına tekme yemiş gibi oldu. Kekeleyerek devam etti. “Bunun bir tür sapkınlık olduğunu düşünmüyor musun? Bu seni hiç mi rahatsız etmiyor yavrum? Sonuçta normal değil.”

“Yaşadığımız dünyada insanların mutlu olmasının normal olmadığının farkındayım ve ben mutluyum.”

“Hmm. Belki de geçmişinde gizlenen durumlar vardır, bilinçaltında saklı sırlar seni karşı cinsle sağlıklı bir ilişki kurmaktan alıkoyuyor olabilir. Bence çabaların ve profesyonel yardımla bu engelleri aşip erkeklerle daha derinlikli ve anlamlı ilişkiler kurmanın yolunu bulabilirsin.” Bir nefes alıp resmi gülümsemesini oturttu yüzüne. “Hiç çocuk yapmayı düşündün mü Molly?”

“Hayır.”

Bu sefer şaşkınlığını saklayamamıştı. “Anladım. Peki, senin için haftada üç kez okulun psikiyatristlerinden biriyle görüşme ayarladım, ayrıca tabii haftada bir de beni göreceksin. Bu dönemi atlatman için seni desteklediğimi bilmeni istiyorum. Senin arkadaşınım, bunu aklında tut lütfen.”

Yanımda bir ısı tabancası olsaydı saçlarıyla aynı renk olana kadar gülümseyen yüzüne tutmak isterdim. Fakat çantamda yoktu, ben de b planına geçtim. “Dekan Marne, siz evli bile değilken neden anne olayım diye beni bu kadar zorluyorsunuz?”

Sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıp gözlerini kaçırırdı. Oyunu çözmüştüm, onu yüzlemiştim. “Burada senin hakkında konuşmak için bulunuyoruz. Birçok talibim oldu ama kariyerimin ev hanımlığından daha önemli olduğuna karar verdim. Benim zamanımda idealleri olan birçok kadın bu seçimi yapmaya zorlanıyordu.”

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence siz de en az benim kadar lezbiyensiniz. Açılamamış ibnenin tekisiniz. Son on beş yıldır İngiliz Edebiyatı bölümünden Miss Stiles ile yaşadığınızı biliyorum. Bana bütün bu palavraları da kendinizi aklamak için atıyorsunuz. En azından ben ne olduğumu dürüstçe söylüyorum.”

Evet, yüzü alev alevdi. Yumruğunu masaya öyle sertçe indirdi ki, cam kaplama altındaki kâğıtlarla birlikte parçalara ayrılıp tombul elini kesti. “Genç bayan, sen direkt psikiyatriste gidiyorsun. Belli ki saldırgan, zararlı bir kişiliğin var ve gözetim altında olmalısın. Sana yardım etmeye çalışırken benimle nasıl böyle konuşursun! Düşündüğümden çok daha kötü durumdasın.”

Gürültü sekreterlerini başımıza topladı, bu sırada Dekan Marne üniversite hastanesini aradı. İki kampüs polisi tarafından deliler koğuşuna götürüldüm. Hemşire parmak izimi aldı. Galiba mikroskoba koyup hastalıklı bakteri ta-

şıyor muyum diye kontrol ettiler. Sonra içinde sadece bir tane portatif karyola olan boş bir odaya götürüldüm ve tüm giysilerim çıkarıldı. Marilyn Monroe'nun beyaz elbisesine taş çıkaracak bir hasta önlüğü giydirdiler.

Kapı kapandı ve kilitlendi. Floresan ışık gözlerimi acıtıyordu, uğultusuysa en az gördüğüm tedavi kadar delirticiydi. Saatler sonra Türk bir psikiyatrist, Dr. Demiral benimle konuşmaya geldi. Aklımın yerinde olup olmadığını sordu. Ben de artık kesinlikle olmadığını söyledim, bu yerden çıkmak istiyordum. Bunun üzerine sakın olmamı, birkaç gün sonra çıkacağımı söyledi. O zamana kadar kendi iyiliğim için gözetim altında tutuluyormuşum. Tamamen prosedür meselesiymiş, kişisel bir durum söz konusu değilmiş. Sonraki günlerde oyunculukta Bette Davis'ten bile daha iyi iş çıkardım. Sakin ve neşeliydim. Dr. Demiral'ın yağlı, sakallı yüzünü gördüğüme memnun olmuşum gibi davrandım. Çocukluğum, Dekan Marne ve bastırılmış fokurdayan nefretimle ilgili konuştuk. Her şey çok basitti. Ne derlerse ciddi ve ilgili görünüp "Evet," ya da "Bunu daha önce düşünmemiştim," diyordum. Geçmişten gelen öfkemin kaynağı olarak korkunç hikâyeler uydurdum. Rüyalara bayılıyorlardı. Geceleri uyanık kalıp rüya düşünmem gerekiyordu. Oldukça yorucuydu. Bir hafta içinde salıverilmiş ve Broward Yurdu'nun görece sakin ortamına dönmüştüm.

Odaya çıkarken posta kutuma baktım, içinde iki mektup vardı. Biri Faye'in el yazısıyla yazılmıştı, diğerininse gümüş, mavi ve altın kenarlığı vardı, bu da demek oluyordu ki Tri-Delta birliğindeki sevgili kız kardeşlerimden gelmişti. Önce bu mektubu açtım. Resmiydi, üstüne yarım ay şeklindeki mühür basılmıştı. Birlikten atılmıştım, durumu anlayacağımdan emindiler. Herkes iyileşmemi umut ediyordu. Yukarı koşup kapıyı açtım ve Faye'in bütün eşyalarının gittiğini gördüm. Boş yatağa oturup Faye'in mektubunu okudum.

Molly, sevgilim,

Yurt müdürü babamın beni almaya geldiğini, eşyalarımı toplamamı söyledi. Anlaşılan babam neredeyse kalp krizi geçirecekmiş, müdürle yaptığım korkunç konuşmadan sonra evi aradım ve annem açtı. Sesi felaketti. Bütün bu yaşananların bir açıklaması olsa iyi olur dedi, yoksa babam beni "düzeltmek" için akıl hastanesine kapatacakmış. Molly, herkes delirmiş. Kendi anne babam beni kapatmak istiyor. Annem ağlıyordu, küçük kızı için en iyi doktorları bulacağını söyledi, nerede yanlış yaptım diye sayıklayıp durdu. Mide bulandırıcı! Birbirimizi göremeyeceğiz galiba. Beni uzak tutacaklar, sen de hastanede hapis-sin. Suyun dibindeyim sanki. Kaçıp giderdim ama hareket edemiyorum, etrafımdaki sesler dalgalar gibi geçip gidiyor beynimden. Seni görene kadar su yüzüne çıkamayacağım. Öyle görünüyor ki seni yakında göremeyeceğim de. Eğer beni kapatırlarsa belki de hiç görmeyeceğim. Molly, git buradan. Git buradan ve beni bulmaya çalışma. Şimdi birlikte olmamızın zamanı değil. Herkes, her şey bize karşı. Dinle beni. Su altında olabilirim ama bazı şeyleri görebiliyorum. Git buradan. Koş. Sen güçlü olanımsın. Büyük bir şehre git. Buradan daha iyi olmalı. Özgür ol. Seni seviyorum.

Faye

Not: Hesabımda sadece yirmi dolar kalmış. En üstteki iç çamaşırı çekmecende. Bir de Jack Daniel's şişesi bırak-tım. Benim için de bir kadeh kaldır ve uçup git.

Kırmızı bir külotla beyaz bir külodun arasında yirmi dolar duruyordu. Hepsinin altında da Jack Daniel's. Faye için kadeh kaldırdım, sonra koridora çıktım, her adımım-la kapılar teker teker kapandı. Şişenin kalanını lavaboya döktüm.

Bir sonraki gün posta kutumda burs kurulundan bir mektup vardı, notlarım “mükemmel” olsa da bursumun “ahlaki nedenlerle” yenilenemeyeceğini bildiriyordu.

Model Eyalet çıkartmalı valizim hamam böcekleriyle beraber dolabımın arkasında duruyordu. Çıkarıp içini doldurdum, valizi kapatmak için üstüne oturmam gerekti. Sadece İngiliz Edebiyatı kitabımı aldım. Ödevlerimi, maç programlarını ve masumiyetimin son zerresini orada bırakıp çıktım. Kapıyı idealizme, insanın özünde iyi olduğu fikrine sonsuza kadar kapadım. İlk geldiğim günkü yoldan Greyhound otobüs durağına yürüdüm.

Kapıdan içeri girdiğimde annem yeşil sallanan koltuğunda oturuyordu. “Geldiğin gibi arkana dönüp çıkabilirsin. Ne işler karıştırdığını biliyorum, dekanın beni arayıp her şeyi anlattı. Hadi, defol git buradan.”

“Anne, sadece onların anlattığı kadarını biliyorsun.”

“Kafayı sıyırmışsın, onu biliyorum. İbne, bir ibne yetiştirdiğimi biliyorum. Bahçelerde meyve toplayan pis amelelerden bile daha aşağı birisin sen, farkında mısın?”

“Anne anlamıyorsun. Neden sana olan biteni anlatmama müsaade etmiyorsun?”

“Ağzından çıkacak tek bir kelimeyi dahi duymak istemiyorum. Sende bir bozukluk olduğu belliydi zaten. Hiç kimsenin, ne benim ne okulun kurallarına uyardın. Şimdi

de Tanrı'nın kurallarına karşı geliyorsun. Hadi durma, çık git buradan. İstemiyorum seni. Hem ne halt etmeye buraya döndün ki sen?"

"Çünkü senden başka ailem yok. Nereye gidecektim?"

"O senin sorunun, çokbilmiş seni. Hiç arkadaşın olmayacak, ailen falan da yok. Hadi, bakalım nereye kadar gideceksin böyle ukala dümbeleği. Üniversiteye gidip benden daha iyi olacaktın ha, gidip zenginlerin arasına karışacaktın. Hâlâ da toz kondurmuyorsun kendine değil mi? Ahlaksız ibnenin teki olmak bile bozmuyordur havanı. Yüzünden okunuyor kibrin zaten. Burnunun sürttüğünü görecektir kadar yaşayayım yeter. İşte o gün yüzüne gülmesini bilirim."

"Öldüğümü görmen gerekecek o zaman."

Kapının ağzındaki valizimi alıp gecenin serinliğine çıktım. Kotumun cebinde sadece on dört dolar altmış bir sent vardı, otobüs bileti aldıktan sonra Faye'in bıraktığı para ve bendeki paradan bu kadar kalmıştı. Bu kadarla New York yolunun yarısına kadar bile gidemezdin. Ve gittiğim yer tam olarak orasıydı. New York'ta o kadar fazla ibne vardı ki bir tane daha olması bir şeyi değiştirmezdi.

Kuzeydoğuya yürüyüp 14. Sokak'tan 1 numaralı karayoluna çıktım. Valizimi yere koyup baş parmağımı kaldırdım. Hiç kimse beni fark etmiyor gibiydi. Tam New York'a yürüyerek gitmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamışken Georgia plakalı bir araba durdu.

Arabanın içinde bir adam, kadın ve çocuk vardı. Kadın binmemi işaret etti. Hemen konuşmaya başladı. "Kocam yolda kalmış bir üniversite öğrencisi olduğunu düşündü. Tatil için buraya geldin ama paran bitti değil mi?"

"Aynen öyle oldu. Hem de annemle babamın buraya geldiğimden haberi yok. Duysalar çıldırırlar."

Adam gülüp "Çocuklar işte. Nerede okuyorsun?" dedi.

"New York'ta Barnard'da okuyorum."

“Ah, o zaman senin yolun uzun,” dedi kadın.

“Öyle hanımefendi. Siz oraya kadar gitmiyorsunuz herhalde değil mi?”

“Hayır ama Statesboro, Georgia’ya kadar gidiyoruz,” diyerek güldü.

Kocasını takdir etmişti, “Cesursun, daha önce hiç bir kızın otostop çektiğini görmemiştim.”

“Belki daha önce hiç beş parasız kalmış bir kız görmemişsinizdir.”

İkisi de kahkahalarla gülüp çılgın gençliğin yeniden moda olduğunu söylediler. İyi insanlardı, sıcak, banliyö tipi, sıkıcı ama yine de iyi. İçinde birden fazla erkek olan araçlara binmememi, mümkünse kadın yolcusu olan arabaları seçmemi tembihlediler. Statesboro’da bir benzincide beni bıraktıklarında adam on dolar verip bana şans diledi. El sallarken çekirdek ailenin gün batımına doğru arabalarını sürdüler.

İspanyol yosunuyla kaplı yaşlı bir ağacın gölgesine geçip yeniden beklemeye başladım. Yaklaşık üç saatin sonunda bir araba durdu. Sürücü benim yaşlarımda, iyi giyimli ve tek başınaydı. Bir şey yapmaya kalkarsa en azından karşı gelme ihtimalim olur diye düşündüm.

“Selam, nereye gidiyorsun?”

“New York.”

“Gel, turnayı gözünden vurdun. Boston’a gidiyorum.”

Kendimi Corvette’in içine attım ve yakın zamanda akıl hastanesinden taburcu olmamış olsun diye dua ettim. Gerçi belki de onun dua etmesi gerekiyordu, gözetimden yeni çıkan bendim.

“Ben Ralph, sen?”

“Molly Bolt.”

“Merhaba Molly.”

“Merhaba Ralph.”

“Neden otostop çekiyorsun? Tehlikeli bir şey farkındasın değil mi?”

“Farkındayım ama fazla bir seçeneğim yoktu.” Parasız kalma hikâyemi anlatmaya başladım. Ralph, kısa boylu, kaslı, sarışın, kıvrıkcık saçlı bir çocuktur. M.I.T’de nükleer fizik okuyordu. Arkadaş canlısıydı, benden hoşlanmıştı ama üstüme atlamayacak kadar da kibardı. Şans yüzüme gülmüştü. Tek yapmam gereken konuşmak, kendisini eğlendirmek ve arada bir arabayı sürmek oldu. Acele dönmesi gerektiği için büyük ihtimalle utanç verici olacak bir motel sahnesinden de kurtulmuş olduk. Uyuyakalmak gibi bir problemimiz de yoktu çünkü torpido gözü Dexedrine¹⁹ doluydu. Doğu kıyı şeridinde varana kadar hiç durmadan konuştuk. Nihayet ben kuantum teorisini, Ralph de Stalin’in nasıl iktidara geldiğini anlamıştı. Yolun sonunda Holland Tüneli’nden geçerken gerçekten de başka hiçbir şehrin New York’a benzemediğini anladım. Hiç kimseyi tanımadığım, bilmediğim bir diyara çok az bir parayla gelmiştim.

“Molly, seni eve bırakayım. Benim için sorun olmaz”

“Teşekkür ederim ama biraz yürümek istiyorum. Komik geliyor kulağa biliyorum ama gerçekten yürümek istiyorum. Beni Washington Meydanı’nda bırakabilir misin?” Saçma bir kitapta meydanın Village’ın merkezinde olduğunu ve Village’ın da homoseksüelliğin merkezi olduğunu okumuştum. Ralph beni kemerin tam önünde bıraktı. Adresini verdi, öptü ve neşeyle hoşça kal diyerek egzoz dumanının arasında gözden kaybolup gitti. Onu geri çağırıp bu devasa şehir hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyleme, üniversite değiştirip New York’a gelsen de arkadaş olsak deme isteğimi bastırmam gerekti.

Hava eksilerdeydi, benim üzerimde sadece süveter, ince bir ceket ve cebimde yirmi dört dolar altmış bir sent

19 Etken maddesi dekstroamfetamin olan uyarıcılar sınıfından bir tür dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu ilacıdır. (ç.n.)

vardı. Meydan umduğum gibi gösterişli geylerle dolu değildi. Beşinci Cadde’de ağlamamaya çalışarak yürümeye başladım. Her yönden üstüme insanlar geliyordu ve ben bir tanesini bile tanımıyordum. Herkes birbirini itiyor, acele ediyordu. Kimsenin yüzü gülmüyordu, gülümsemi-yorlardı bile. Burası şehir falan değildi, cehennemın Neon Asma Bahçeleri katıydı ve ışıklar insanın beynine işli-yordu. Cehennem ya da değil, gidecek başka bir yerim olma-dığına göre, artık burası benim yerimdi.

14. Cadde’ye kadar yürüdüm. Mays ve Klein’a akın eden gözü dönmüş müşteriler neredeyse beni ezecekti. Bunun üzerine meydana dönmeye karar verdim, en azın-dan daha sakindi. Geç olmaya başlamıştı, bir yandan da asit yağmuru çiseliyordu. Şimdiden hava kirliliğinin burun deliklerimi tıkadığını hissedebiliyordum, is gözlerimi ya-kıyordu. Dexedrine’in etkisi geçtiğinden beri açlık başıma vurmuştu ama yiyecek için para harcamaya korkuyordum. Oda tutmak için de para harcayamayacağımı biliyordum. Anlaşılan parktaki süs havuzunun içine kıvrılıp oracıkta donacaktım. Soğukta valizimi taşımaktan ellerim kuruyup çatlamaya, kanamaya başlamıştı. Ayak parmaklarım buz parçalarına dönmüştü. Çorap giymiyordum, Florida’da kim çorap giyerdi ki? Meydandan yürüyüp geçen bir iki çift ve satranç masalarının oradaki bir sarhoştan başka kimse yoktu. Şimdi ne halt edeceğim?

New York Üniversitesi’ne doğru döndüm, binaları in-celeyince bir tür kuruma ait olduklarını anlayabiliyordum. Belki bir şekilde girip içeride uyuyabilirdim. Ana giriş ka-pısına gittim ama kilitliydi. Sonra University Place Cadde-si’ndeki girişi denedim. Orası da kilitliydi. Belki de bütün gece bu blok etrafında koşup durarak ısınabilirim. Geri dönerken Hudson model külüstür bir araba gözüme çarp-tı. Siyah kırmızı boyası soyulmuş, önü darmadağın, bütün lastikleri çalınmış bir halde Chock Full O’Nuts kahvecisi-nin önünde duruyordu. Bence kusursuzdu ve bir evdi.

Arka koltuğa kıvrılayım dedim ama doluydu, ön koltuk boştu hem direksiyon da olmadığı için rahatça yatabildim. Kapıyı açıp içeri girdim. Arkadaki genç adam abartılı bir jestle şapkasını kaldırarak, “İyi akşamlar hanımefendi. Bu odayı benimle mi paylaşacaksınız?” dedi.

“Problem değilse evet.”

“Problem değil.” Şapkasını yeniden gözlerinin üstüne kapatıp kalın paltosunu omuzlarına çekerek uyumaya devam etti.

Sabah uyandığımda ön koltukta üzerime eğilmiş beni dürtüyordu. “Hadi şekerim uyan. Gitmemiz gerek. İşe ko-yulma vakti.”

Kalkıp gün ışığında yüzüne baktım. Daha önce kimse-de görmediğim kadar uzun kirpikleri vardı. Ten rengi sütlü kahveydi, gözleri derin, berrak kahverengiydi. Kıpırmızı dudaklarının üstünde gür bıyıkları vardı. Kısacası bu adam göz kamaştırıcıydı. Nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken bir yandan da uzuvlarımın donarak vücudumdan düşmediğine emin olmaya çalışıyordum.

“Hadi. Valizini al da Chock Full’a gidelim. Orada bize bedavaya yiyecek veren bir kardeşimiz var. Kalk!”

Uyuklayan öğrenciler karınca sürüsü gibi dokuz derslerine yetişmek için koşturuyorlardı. Chock Full’un döner kapısı topaç gibi dönüyordu ve ben o kadar yorgundum ki kapıdan iki kere döndükten sonra ancak çıkabildim. Arkaya doğru tezgâhta oturduk, mavi üniformalı bir garson bize kahve ve donut getirdi. Uydurma bir hesap yazıp oda arkadaşına göz kırptı. “Yeni kız arkadaş mı yaptın Calvin?”

“Hayır canım, benim kız arkadaşlarla işim olmuyor.” O da göz kırptı.

Teşekkür eden bakışlarla, “Gey misin?” diye sordum.

“Gey demezdim, büyüleyiciyim.”

“Ben de.”

Derin bir nefes alıp gülümsedi. “Çok şükür. Kürtaj yaptırmaya falan gelmiş heteronun tekisin diye korkuyordum. Bir de sana bakmak zorunda kalacaktım.”

“Niye, sık sık kontrolsüz heteroseksüelliğin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda mı kalıyorsun?”

“Arada sırada.”

“Arabada yaşadığına göre kendine bakmakta da pek başarılı sayılmazsın galiba.”

“Kira derdim olmuyor diyelim. Aslına bakarsan senin şansına dün evdeydim. Genellikle geceyi kimin evine gidersem orada geçiriyorum. Böylece kahvaltıyı da aradan çıkarmış oluyorsun. Ama senin planın bu olmasın. Lezbiyenler sokaktan koli²⁰ yapmazlar. Bu akşam deneyebileceğimiz birkaç bar biliyorum, belki şansın yaver gider. Biri-lerini bulmakta zorlanacağını da zannetmiyorum, güzelsin ve gençsin. Paha biçilemez iki özellik.”

“Eğer senin için problem olmazsa, almayayım.”

“Ha anladım. Sadece âşık olduğumda yaparım diyor-sun.”

“Yaaaani...”

“O külüstür arabada her gece götün mü donsun istiyor-sun?”

“Hayır.”

“O zaman biraz işini bileceksin şekerim.”

Günün geri kalanında Calvin bana metro sistemini ve şehrin ana hatlarını anlattı. Marketlerden, bakkallardan hatta sokak satıcılarından bile nasıl yiyecek çalabileceğini öğretti. Village’ı baştan aşağı yürüdük, mahalledeki birkaç kişiyle tanıştırdı beni—iyi giyimli bahisçiler, seks işçileri, birkaç tane torbacı. Hepsini sevdim. Bana gülümseyen tek insanlar onlardı.

20 ‘Türkiyeli LGBTİ+’ların kullandığı Lubunca jargonunda seks ya da seks yapılan kişi anlamına gelir. (ç.n.)

“Molly, hiç paran var mı?”

“24.61 dolar.”

“Bebeğim eğer orospuluk yapmayacaksan bu parayla ev bulmana imkân yok. Fakat ben yarım saat içinde yüz dolar kazanmanın bir yolunu biliyorum, hem de kimseyle yatmana gerek yok, kıyafetlerini bile çıkarmak zorunda değilsin. Var mısın?”

“İşin ne olduğunu söyle önce.”

“Bir adam var, ismi Ronnie Rapaport, greyfurt sapığı. Bu adam kendisine greyfurt atılmasından haz alıyor.”

“Yok artık.”

“Ciddiyim, öyle hallediyor işini. Tek yapman gereken evine gidip greyfurt fırlatmak. Anında yüz dolar elinde. Bir de her seferinde yeni birinin yapması gerekiyor. Öyle olmasa her akşam greyfurt beyzbolu oynamaya giderdim.”

“Nasıl para buluyor bunun için?”

“Babasının Queens’te büyük bir mağazası varmış diyorlar. Kim bilir. Hazır mısın?”

“Ha-zırım!”

“Sizin amigolar da mı bunu yapıyordu?”

“Galiba bütün amigolar böyle yapıyor.”

“Sen de amigo kız mıydın?”

“Hayır, sadece birisiyle çıktım.”

“Bak sen, ben de futbol takımından biriyle çıkıyorum.”

“Öyleyse yüzde yüz Amerikan ibneleriyiz desene.”

Calvin gülüp dans ederek günlük gazeteler, sigara izmaritleri ve taze çiş dolu kırmızı telefon kulübesine gitti. Ronnie’yi aradı. İş tamamdı, bu akşam uygundu.

“Bizim Ronnie’ye senin on sekiz yaşında, tazecik falan olduğunu söyleyince neredeyse telefonda geliyordu.”

“Harika, belki genç olduğum için fazladan para verir.”

“Erkek olması kötü, senin için yani. Belki kadın olsaydı sen de biraz eğlenirdin, anlarsın ya.”

“Greta Garbo dahi olsa birine narenciye atmanın beni heyecanlandıracağını pek sanmıyorum.”

Ronnie’nin Hudson Nehri’ne bakan kocaman bir dubleks dairesi vardı. Tavanı boydan boya camdı, bütün mobilyalar paslanmaz çelik üstü krom kaplama derecesinde pahalıydı. Dış görünüşünden greyfurtlara ilgisi olduğunu anlayamazdınız. Meyve sembolü olan kolye takmıyordu ya da gömleğinde meyve çekirdeği işlemeleri falan yoktu. Elimi sıkıp beni yandaki odaya aldı. Calvin ise büyük salonda bekleyip armut yiyordu. Fotoğraf stüdyosuna benzeyen kocaman bir odadaydım, tek farkı odada yerde gülle gibi üst üste duran greyfurtlardan başka hiçbir şey olmamasıydı. Ronnie kıyafetlerini çıkardı. Kaslıydı, göğüslerinin ortasında kıvrıkcık bir kıl tutamı vardı. Odanın ucuna doğru yürüdü ve titreyerek orada beklemeye başladı. Carmen Miranda’nın kafasında koca bir muz şapkasıyla odaya çat kapı dalmasını bekliyordum. Duraksadığımı fark edince, nazikçe “Evet hayatım, hazırım,” dedi. Ben de yerden bir greyfurt alıp ona doğru attım. Lanet olsun ıskaladım. Duvara çarptı. Düşündüğümünden daha zor olacak. Bir tane daha alıp bu sefer dikkatle hedef aldım. Şlap! Tam ortasına isabet ettirdim. Zevkle haykırdı ve erekte oldu. Fena değilmiş. Bir şeyler atmayı severim. Artık Ronnie’ye isabet ettirmeyi becerebiliyordum. Çükünü hedef aldım ve tam on ikiden vurdum. Mest oldu. Sol omzuna şimdi de. Sıyırdı. Manassas Operasyonu’nda Stonewall Jackson’ın topçuları gibi greyfurt atıyordum. Bam, pat, şlap. Ronnie yaralı köpek gibi uluyordu, bense kasıklarına ve greyfurt kaplı çüküne odaklanıyordum. Greyfurt güllerinin sayısı azalmıştı, bitirmek için daha fazlasına ihtiyacım olur mu diye endişelenmeye başladım. Ama Ronnie kendini biliyordu, son dört greyfurtta yapış yapış bir fıskiye gibi boşaldı ve yere tükenmiş bir halde zevkle kapaklandı. Bir başıma Ça-

dır Taarruzu’nu²¹ kazanmışım gibi hissediyordum. Yanına gidip kaldırdım. “Molly, harika bir atışın var.” Pembe ve beyaz posaya bulanmış halde isabet yeteneğimin verdiği hazzı fısıldıyordu. Greyfurtu sevmiyor olmam kötü oldu, çünkü o kadar açtım ki üstünden yalayabilirdim bile.

“İyi misin Ronnie?”

“Süper, tek kelimeyle süperim.”

“İyi sevindim. Bana daha ihtiyacın yoksa kaçayım.”

“Ha tabii. Dur sana paranı vereyim. Her kuruşuna değdi. Bana en son böyle bir kol gücüyle hedef alan kişi şu an Mets takımında oynuyor.” Kalkıp yan odaya geçti, Calvin bu sırada bir kâse armudu silip süpürmüştü. Ronnie bana gıcır gıcır beş tane yirmilik banknot uzattı. “Calvin, teşekkür ederim bu güzelliği getirdiğin için. Fazlasıyla mükemmeldi. Bir ara yine uğra Molly. Bir daha aynı kişiyle yapamıyorum ama gel bir konuşalım. İyi bir kıza benziyorsun.”

Sokağa çıktığımızda soğuk sanki katlanarak artmıştı, büyük ihtimalle karnım zil çaldığı için böyle hissediyordum. “Bütün meyveleri yemişsin, domuz. Açlıktan ölüyorum. Zar zor kazandığım paranın hepsini elimden almaya-
cak neresi var bir şeyler yiyebileceğimiz?”

“Bedavaya yiyebileceğimiz bir yer biliyorum, gel.”

The Finale adlı bir restorana gittik. Calvin’in eskiden burada çalışan bir garsonla arasında bir şeyler geçmiş, bize el altından bir biftek verdi. Midem artık o kadar küçülmüştü ki yarısını bile yiyemedim. Kalanını paketleyip soğuğa döndük.

“Arabada donmaya hazır değilim. Şu bahsettiğin bara gidelim mi?”

21 Ardenler Taarruzu, Almanya’da Ren Savunma Harekâtı olarak da bilinen “Battle of the Bulge” İkinci Dünya Savaşı’nda Normandiya Çıkarması sonrasında en büyük muharebedir. Aynı zamanda “bulge” kıyafetin altında erekte olmuş bir penisin yarattığı kabarıklık anlamına geldiğinden çeviride Türkçe argodaki “çadır kurmak” söylemiyle bağlantılı bir kelime oyunu var. (ç.n.)

Sekizinci Cadde'ye çıkıp siyah beyaz çizgili tenteli, dışarıdan sakın görünen bir binaya girdik. İçerisi kadınlarla doluydu, birkaç tane de hetero adam vardı. Kalabalığı yararak bara gittik.

Calvin bağırarak siparişimizi verdi.

“İki Harvey Wallbanger” diye bağırды, “Senin parayı harcasak olur mu?”

“Olur tabii. İşi bulan sensin sonuçta, birazı elbet senin de hakkın.”

“Sağol, tek istediğim bir iki içki. Sonra gece kalacak yer bulmak için çarka çıkarım²². Araba lanet soğuk oluyor. Ama önce bakalım sana birini ayarlayabilecek miyiz. Belli mi olur belki nazik bir hanımefendi bacaklarını açmana gerek kalmadan sana kapısını açar. İşte bir but dayk²³ geliyor, hem de dosdoğru sana. Var ya sen bununla yatsan, çiğner geçer seni.”

Tam da söylediği gibi bu motorcu lezbiyen direkt bana doğru gelip önümde frene bastı. “Selam, ben Koca Mo. Buralarda yeni olmalısın, seni daha önce hiç görmedim.”

“Evet hanımefendi, yeniyim.” Tanrım, Mo Moron'un kısaltması olmalı.

“Hanımefendi mi? Ha ha, tatlım sen Güney'den olmalısın.”

Devasa cüssesi olmasa suratına bir tane çakmıştım. Yankeeler nedense Güney aksanını taklit etmeden duramıyor ve o kadar salaklar ki Tennessee ağzıyla Charleston

22 Lubuncada seks için birini aramak anlamına gelir. Genellikle para karşılığı seksi betimler. (ç.n.)

23 İngilizcedeki “Bull dyke” ifadesine karşılık olarak bu çeviriyi *KAOS GL Dergisi*'nin “Lezbiyenizm” dosya konulu Mart-Nisan 2015 sayısındaki “*Büyük Lezbiyen Sözlüğü*” yazısından aldım. Bu sözlükteki karşılığı: “But dyke. Of of! Dyke lezbiyenlerin en masküleni. Höt!”. But kelimesi Lubuncada “büyük, çok büyük” anlamına gelen bir sıfat, “dyke” ise İngilizce aslından alınmıştır, lezbiyen anlamına gelen, aşağılayıcı argo bir kelimeyken LGBTİ+ hareket tarafından sahiplenilmiştir. (ç.n.)

ağzı arasındaki farkı bilmiyorlar bile. “Evet, Florida’dan geliyorum.”

“Deli misin sen, insan güneşli Florida’yı bırakıp bu soğuk kevaşenin koynuna girer mi?”

“Galiba kevaşeleri seviyorum.”

Espri yaptığımı sanıp gülerken neredeyse beni de yere düşürecekti.

“İyiydi. Kevaşe demişken, söyle bakalım tatlım *femme* misin *butch* mu?”

Calvin’e baktım ama bu sefer bana kopya vermesi için zaman yoktu. “Efendim?”

“Koca Mo’dan çekinmene gerek yok Güneyli prenses. Mason-Dixon hattının güneyinde de butchlar ve femmeler var değil mi? Giderin var bebeğim ama butchsan erkek kardeşinle el ele tutuşmak gibi olur değil mi?”

“Şansına küs Mo, üzgünüm.” Üzgünümmüş, neyse ki elini açık etmişti.

“Şaşırttın beni. Femme olduğunu düşünmüştüm. Dünyanın haline bak, kimin butch kimin femme olduğunu bile anlamıyorsun artık. Ha ha.” Sırtıma dostça vurup uzaklaştı.

“Neydi bu?”

“Buradaki kadınların çoğu butch ve femme diye ikiye ayrılıyor, erkek-kadın gibi. Herkes böyle değil ama bu barda roller oldukça önemli. Benim de bildiğim tek lezbiyen barı burası. Böyle şeyleri biliyordundur sandım yoksa gafil avlanmana sebep olmak istemezdim.”

“Bu duyduğum en anlamsız, en salakça şey. Biri illa erkek gibi giyinip davranacaksa lezbiyen olmanın ne manası var? Erkek istesem buradaki çakmaları değil gerçeğini bulurum. Yani Calvin, lezbiyenliğin bütün olayı kadınları sevmek. Sen kadınlara benzeyen erkeklerden hoşlanmıyorsun değil mi?”

“Ay ben mi... Aleti büyük olduğu sürece pek seçici değilimdir. Ben but mu ona bakarım.”

“İyi de ben her iki kategoride de değilim. Ne halt yiyeceğim şimdi?”

“Bu barda olduğumuza göre sıcak bir yatak için taraf seçsen iyi olur.”

“Siktir.”

“Hadi ama, sadece bir gecelik, o kadar da kötü değil.”

“Femme olduğumu söylersem dünyadaki bütün Koca Mo’lar üzerime çullanacak anlaşılan, ama butch olduğumu söylersem de içki ısmarlamamı gerek. İki ucu boklu değnek yani.”

“Hayat yani.”

“Hayda bir tanesi daha geliyor. Bari kadına benziyor, artı bir puan. En az kırk yaşında var ve zil zurna sarhoş. Ah siktir! Beceremeyeceğim bu işi ben. Hadi Calvin, tüyelim.”

Yine sokaktaydık, yavaş yavaş bu şehre alışıyordum. “Ben arabaya dönüyorum. Sen gidip birilerini bul. Benim için endişelenmene gerek yok. Hava etrafta tecavüzcülerin aranması için fazla soğuk. Hem en azından butch mu femme mi olduğumu sormazlar.”

“Yok, zaten pek iş çevirecek havamda değilim. Galiba bel soğukluğu kaptım. Birlikte dönelim.”

“Yarın sabah bize bir daire bulurum, birlikte yaşarız. Artık arabada yatmak yok tamam mı?”

O gece öylesine dondurucu bir soğuk vardı ki valizden birkaç parça kıyafet çıkarıp üzerimize örttüm ama pek işe yaramadı. En sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçip arka koltukta yan yana oturarak güneşin doğuşunu bekledik. Chock Full açılınca sıcak kahveyle ısınabilecektik en azından.

“Calvin, sen neden sokaklardasın?”

“Sen neden sokaklardasın?”

“Önce sen anlat.”

“Anlatacak çok bir şey yok. Eskiden Philadelphia’da

yaşıyordum. Ortalama bir aileden geliyorum, bir erkek kardeşim, bir de kız kardeşim var. Ben ortancayım. Abim bayağı sportif bir tipti, bense onun izinden gitmedim. Okuldaki bütün oyunlarda rol aldım, oyuncu olmak istediğimden emindim. Ailem pek iyi karşılamadı bu isteğimi. Sonra okuldaki çocuklar benimle nonoş diye dalga geçmeye başladı, bana Afrikalı Kraliçe diyorlardı. Biliyor musun o okuldakilerin hepsi sakso çektirmiştir ama yakalanan ben oldum. Tam bir faciaydı. Annem İsa'ya yalvarıp yakarıyordu, babam kafamı gözümü patlatacağını söylüyordu. Ağladım, düzeleceğime, hetero olacağıma yeminler falan ettim. Sonra da gidip kızın tekini hamile bıraktım. İstedikleri buydu değil mi? Sonuçta benim için hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ erkekleri arzuluyordum. İyi bir kız, haksızlık etmek istemem. Onunla evlenip çoluk çocuğa karışır, bir yandan da erkeklerle görüşmeye devam edebilirdim. Bilirsin işte... İnsanlar ne kadar aptal. Karşı cinsten biriyle yattın mı tamam, heteroluk sertifikasını veriyorlar. Şaka gibi! Bu sefer de annemle babam kızla evleneyim diye ısrar etmeye başladılar. Yok ya! Hiçbir kızla falan evleneceğim yok. Ben de kaçtım ve şimdi buradayım. Geleli bir ay oldu. O kızı düşünüyorum arada, adı Pat ama dönüp evlenmeyeceğim.” Duraksayıp “Sence onu terk ettiğim için şerefsizin teki miyim?” diye sordu.

“Yani sanki birazcık onu ortada bırakıp gitmişsin Calvin. Çocukla ortada kalan o, sen işin içinden sıyrılıp kaçmışsın.”

“Biliyorum. Ama dönüp onunla evlenirsem iş bulmam gerekecek, herkes gibi beynim eriyene kadar beş kuruşa çalışacağım. Babam öğretmen. Pek önemli biri olduğunu sanıyor, hademe değil ya sonuçta. Hiçbir numarası yok oysa. Herkes gibi sabah akşam işe gidiyor, sokakta yürüdüğünde herhangi bir zenci. Tek gözü kör, diğeri de pek görmüyor. Onun gibi olmaya niyetim yok.”

“Bütün bunlar olduğuunda Pat’le kürtaj konusunu konuştun mu?”

“Tabii ki konuştum. Bağırıp çağırdı, cinayetmiş, aşkı-mızın meyvesini taşıyormuş. Bunu söylediğinde az kal-sın kusacaktım. Kız kafadan çatlak, anneliğin onu gerçek bir kadın yapacağını falan zannediyor. O küçük canavar gecenin bir yarısı ağlamaya başladığında gr sen. Benim sözümü dinlemediğine pişman olacak. Evlenip bir yuva kurmaya takmıştı kafayı, kusursuz aile tablosu. Hatta bir gün *Ebony* dergisine bile kapak olacaktık ona göre. Deli.”

“O zaman hayatın gerçeklerini yaşayarak öğrenecek. İyi ki fikrini değiştirmeyi denemişsin, ama belki de tu-tunacağı başka bir şey yoktu. Bazı kızların hayata nasıl baktığını bilirsin. Evlenip ocuk yapmadıkları sree bir değerlerinin olmadığını düşünüyorlar. Evliliği eksik kalsa da bebek işini halletmiş oldu.”

“Sen niye buradasın? Anlatmadın.”

Korkunç hikâyemi anlattım.

“Vay be, ne yapsan yaranamıyorsun değil mi? Anla-şılan ne beyazlar ne de siyahlar ibneleri istiyor. Eminim Çinliler de istemiyordur.”

“Kimin ne istediği zerre kadar umurumda değil Calvin. Kendi isteklerimi önemsiyorum, hepsinin canı cehenne-me.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

“Baksana güneş doğuyor. Umarım Chock Full bugün erken açar. Unutma bugün ev bakıyorum. Sen de gelmek ister misin?”

“Ben bugün ne yapacağım biliyor musun? Yola ıkıp Kaliforniya’ya otostop ekeeğim. Gerçekten. Eğer sen Florida’dan buraya gelebiliyorsan ben de San Francis-co’ya gidebilirim. Sen de gelsene.”

“Gelirdim de, kulağa saçma gelecek Calvin biliyorum ama, içimden bir ses biraz daha bu çirkin şehirde kalmam

gerektiğini söylüyor. Ne kadar bilmiyorum ama burada kalmalıyım. Sanki servetimi burada bulacakmışım gibi. Eski çocuk masallarını hatırlar mısın, kötü kardeşleri mirasına konduktan sonra en küçük çocuk uzaklarda bir maceraya çıkıp servet sahibi olurdu.”

“Hayal meyal hatırlıyorum sanki, Çizmeli Kedi gibi mi hani?”

“Gibi.”

“Öyleyse ben de kendi servetimi bulmaya San Francisco’ya gidiyorum.”

Sonunda Chock Full açıldı ve garsonumuz karnımızı doyurdu. İkimiz de donutlarımızı kahvemize yavaş yavaş batırdık, güne başlamak istemiyorduk. Sert taburelerden zorla kaldırdık kendimizi. Sokakta birbirimize baktık, ikimiz de sağ elimizi uzattık. Oldukça resmi bir el sıkışmaydı, sanki bir tür tören gibiydi. Sonra birbirimize şans diledik ve servetimizi aramaya zıt yönlere gittik.

Nehrin yakınında, 17. Sokak'ta her yanı dökülen bir apartman dairesi buldum. Küvet mutfaktaydı, elektrik bağlantısı yoktu, duvarlar onlarca yıldır hor kullanılmaktan, kat kat boyanmaktan ve soyulmuş duvar kâğıtlarından dolayı alaca bulacaydı. Kirası aylık altmış iki dolar elli sentti. Yeni evimin ilk eşyası bir yardımseverin sokağa bıraktığı tek kişilik bir döşek olmuştu. Döşegi beş kat merdiven çıkarıp dokunulacak kadar temiz olduğuna ikna olana kadar dövmüştüm.

Bir sonraki gün The Flick diye bir yerde tavşan kız kostümüne benzeyen bir üniformayla garson olarak işe başladım. Kırımı çıkaracak kadar para kazanıp üstüne artık

yemek kovaşından alabildiğim kadar yiyecek aşırıyordum. Metro ve diğer günlük giderleri çıkarınca bana haftada beş dolar kalıyordu. Bu parayı da hafta sonuna kadar saklayıp New Jerseyli sekreterlerin Bronx'tan sekreterlerle tanışıp sonsuz aşklarına başladığı barlara gidiyordum. Her hafta Sugar's Bar'ın New Orleans'ın kırmızı genelev sokağından fırlama ferforje tırabzanlarına yaslanmış etrafı izlerken bir daha buraya gelmeyeceğime yemin ediyordum. Bir türlü şu işi çözememiştim. Bir kadının yanına gidip dansa kaldırmak komik geliyordu. Beni dansa kaldıranlarınsa otoparkta kamyonu vardı. Sıkıntıdan patlıyordum ama nereye gideceğimi de bilmiyordum. Bu yüzden her hafta yeminimi bozuyor, merdiven tırabzanlarına yaslanıp kadınları izlemeye geri dönüyordum.

Ama bir cuma gecesi Sugar's'ın kırmızı kadife kucağından kurtuldum. Genç bir kadın The Flick'e gelip çikolata parçacıklı dondurma ve espresso söyledi. Siparişini götürdüğümde gözlerimin içine bakarak, "Bu vücudu garsonluk yaparak harcamamalısın," dedi.

"Kim, ben mi?" Neredeyse dondurmayı kucağına düşürecektim.

"Sen. İşten ne zaman çıkıyorsun?"

"On ikide."

"O zaman on ikide seni almaya geliyorum."

Yok artık! Az önce 1.80'lik, muhteşem ötesi bir kadın bana yazdı. Vay be, belki de New York her şeye rağmen fena bir yer değildir.

Saat on ikide üstünde dik yakalı uzun siyah bir pelerinle geldi. Pelerin onu olduğundan da uzun göstermişti ve yüksek yakaları kavisli kaşların altında mükemmel bir buruna dikkat çekiyordu. Adı Holly'ydi. Yirmi beş yaşındaydı, Illinois'da doğmuştu ve anlaşılan ilgi çekmek dışında bir amacı yoktu. The Flick yeni eleman arıyor mu diye sordu. Arıyordu, ertesi gün de 75C beden göğüslerini tavşan kız

mayosunun içinde görünce salyalarına hâkim olamayan Asalak Larry tarafından ânında işe alındı. Holly'yle aynı saatlerde ve restoranın aynı tarafında çalışıyorduk. Kazandığının yarısını bana harcıyordu ama para onun için mesele değil gibiydi. Kendisinin umurunda değilse benim de değildi. Çalışmadığımız gecelerde şehirdeki her gösteriyi izlerdik, ilgimizi çeken bir şey olmadıyındaysa beni evime bırakır, bir veda öpücüğü kondurur ve siyah peleriniyle uçup giderdi. Holly'yi çözmekte zorlanıyordum.

Belki de kendime biraz çekidüzen vermeliyim diye düşündüm. Bir gün sabahın köründe montumun cebinde bir dolardan daha az bir parayla dışarı çıktım. İki saat sonra eve, bir şişe Madam Rochas parfüm, bir kutu traş köpüğü, *The New York Review of Books*, *Variety*, üç tane Reese's fıstık ezmeli çikolata, bir biftek, bir paket donmuş ıspanak, ki yolda gömleğimi tamamen yeşile boyamış ve karaciğerimi dondurmıştu, tıraş bıçakları, far, rimel ve bir keçe-li kalemle döndüm. O gece işe gittiğimde gözüme far ve maskara sürmüştüm. Madam Rochas'ı da sıkmıştım ama Holly hiçbirini fark etmemişti ya da savaş boyalarım olmadan da iyi göründüğümü düşünüyordu.

On ikide birlikte çıktık. Beni 72. Cadde'de Penthouse diye yeni bir bara götürdü. İçeri girebilmek için pahalı bir üyelik kartı gerekiyordu ve Holly'de bir tane vardı.

"Holly, bunu alacak parayı nereden buldun?"

"Bulmadım, tanıdığım bir oyuncu kadın verdi."

"Hayırsever biri olduğu için değil herhalde."

"Yani. Sevgilim."

"Ha."

"Kapatmasıyım, anlamaya çalıştığın buysa."

"Bir şeyi anlamaya çalışmıyordum aslında ama er geç bu sonuca varırdım."

"Eh artık korkunç sırrımı bildiğine göre," sesi titriyormuş taklidi yaparak "hayatımdan sonsuza kadar çıkıyor musun?" diye sordu.

“Hayır, ama paran ve bunca şeyin varsa niye The Flick’te kölelik yapıyorsun?”

“Gerçek hayatla olan bağımı koparmak istemiyorum.”

“Kim böyle bir şey ister ki? Doğduğumdan beri gerçek hayatla bağım çok iyi, artık kopmasını istiyorum.”

“Bir süreliğine idare eder. Macera işte.”

“Anladım. Peki söyle bakalım kimmiş bu oyuncu kadın?”

“Marie Dressler desem inanır mısınız?”

“Çok zekisin ama öldüğünü biliyorum ve ayrıca en sevdiğim oyuncularından biriydi. Hadi ya söyle.”

“Kim Wilson.”

“Yok artık!”

“Evet.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Uzun hikâye. Şimdi anlatmak istemiyorum. Her neyse, kırkını geçmiş olsa bile fena değil. Tanışmak istersen Chryssa Hart’ın evinde, arkeolog olan hani, büyük bir parti olacak. Ben Kim’le gidecektim ama hep birlikte gidebiliriz. Gece eve onunla döndüğüm sürece problem olmaz. Chrys’in masmavi gözleriyle seni süzdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Dur, daha fazla detay vermene gerek yok. Kadın yetmiş yaşında, beş kere yüzünü gerdirmiş ve geçtiği her yere pırlanta saçıyor değil mi?”

“Gerçekten de pırlanta saçıyor, ama kırk küsur yaşında ve nasıl desem, kendini oldukça iyi muhafaza etmiş diyelim.”

“Harika, nasıl başarıyor bunu alkol banyosu yaparak mı? Bir insan turşusu tarafından ayartılıyorum yani. Ne kadar iyi bir arkadaşınsın, huzurevinden buluyorsun taliplerimi.”

“Seni sefaletinden kurtarmaya çalışıyorum hayatım. Orta yaşlı kadınlar hakkında konuşmak istemiyorum. Hadi dans edelim.”

Uzunca bir barı, ardından ortasında taş şömine olan kalabalık bir odayı geçtik ve sonunda devasa bir dans pistine vardık. Ortasındaki koca disko topu bütün odaya hükme-

diyordu. Havasına ve Broadway yıldızı müşteri kitlesine rağmen samimi bir yerdi. Tanımadığımız kadın ve erkeklerle sohbet ettik, bize içki ısmarladılar, başka partilere davet ettiler. Pencereden havanın aydınlandığını görene kadar ikimiz de saatin farkında değildik.

“Baksana, bu şehir bazen güzel olabiliyor değil mi? Saat dört olmalı ve yorgun bile değilim.”

“Ben de. Evim buraya çok yakın, bana gelsene?”

A-ha. Sonunda.

Holly West End Bulvarı’nda oyma pervazlı, parke zeminli büyük bir evde yaşıyordu. Gertrude Stein adında kocaman bir İran kedisi bizi kapıda karşıladı. Holly’nin bu kadar geç dönmesine kızmıştı. Evin her yerinde de memnuniyetsizliğinin izleri vardı: çiğnenmiş bir terlik, kenarı tırmalanmış bir kilim. Tuvaletin önünden geçerken de Gertrude Stein’ın bütün tuvalet kâğıdı rulosunu çekip çıkardığını gördük.

“Hep mi bu kadar kindar?”

“Evet ama bu ufak sürprizlerini seviyorum. Yatak odasına doğru ilerlediğimizizin ve sevişeceğimizin farkındasın değil mi?”

“Evet.”

“O zaman neden bu kadar yavaş yürüyorsun? Hadi hızlı ol.” Koşarak yatak odasına girdi. Ortadaki kocaman pirinç karyolanın üstüne bordo saten çarşaf seriliydi. Yatağa ulaştığında bluzunu çıkarmıştı bile. “Hadi.”

“Gertrude kıskanç bir tip çıkarsa diye şüphe çekmemek için yavaş hareket ediyorum.” Tam da tahmin ettiğim gibi Gertrude çekik gözlerinde düşmanca bakışlarla beni takip ediyordu.

“Merak etmene gerek yok. Gerty yalnızca aramıza girmeye çalışabilir o kadar.”

“Harika. Daha önce hiç bir kediyle yatmamıştım.” Holly bütün kıyafetlerini çıkartmıştı bile, örtüyü açıyordu. Kıyafetleri yokken çok daha güzeldi. Bense çıkarmaya çalışırken pantolonuma takıldım.

“Molly, gerçekten dans etmelisin. Her tarafın kas, muhteşem görünüyorsun. Gel buraya.”

Beni de yatağa çekti. Bu pürüzsüz 1.80’lik vücudun bu kadar yakınında olduğum için neredeyse bayılacaktım. Saçlarımı okşadı, boynumu ısırdı. Sıcaklık dalga dalga vücuduma yayılıyordu. Yumuşacık, gür afro saçlarını bütün vücudumda dolaştırdı. Dili kulağımın arkasında, içinde, boynumda, omzumda, göğüslerimde, en sonunda ağzımdaydı. Bu noktadan sonra sıralamayı kaybettim ama bütün ağırlığıyla üzerimde olduğunu biliyordum, öyle harikaydı ki çılgılık atmak istedim. Ellerimi uzun sırtında gezdirdim, kalçasına zar zor yetişebiliyordum. Her hareketiyle derisinin altındaki kasların şekil değiştirdiğini hissedebiliyordum. Bu kadın resmen bir şeytandı. Yavaş başlayıp giderek hızlandı ve en sonunda artık beni öyle sıkıca tutuyordu ki nefes alamıyordum ama umurumda değildi. İçimde, dışımda, her yerimde onu hissedebiliyordum. Onun bedeni nerede başlıyor benimki nerede bitiyor bilmiyordum. Birimiz haykırıyorduk, hangimiz bilmiyorum, ne diyordu bilmiyorum. Saatler sonra kafamızı kaldırıp baktığımızda güneş Hudson Nehri’nin üstündeydi ve kar taneleri nehre düşüyordu. Gertrude ise sahip olduğum tek ayakkabının sağ tekini yemişti.

“Molly hiç erkeklerle yatıyor musun?”

“Niye sordun?”

“Bilmem. Bu kadar iyi seviştikten sonra bu beceriyi erkeklere harcadığını düşünmek istemem.”

“Arada erkeklerle yattığım oluyor ama pek sık değil. Kadınları deneyimledikten sonra erkekler biraz sıkıcı gelmeye başlıyor. Kendilerini aşağılamak istemem, insan olarak bazen seviyorum ama cinsel yönden sıkıcılar. Bir kadın ancak daha iyisini bilmiyorsa iyi olduklarını düşünebilir.”

“Doğru, aradaki farkı öğrendiğim zamanı asla unutamam.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Yirmi iki. On sekiz yaşından beri erkeklerle birlikte oluyordum ama kadınları keşfetmem dört yılımı aldı. Şimdi düşününce yirmi iki yılımı kadınları görmezden gelerek yaşamışım diyorum. Cinsel bir gözle bakmıyordum hiç, ta ki bir gece oda arkadaşım gözlerimi açana kadar. Yazın birlikte gezici tiyatrodaydık, *Anything Goes* müzikalini sahneliyorduk. Oda arkadaşım meleklerden birini oynuyordu. Beni yatağa attı, hem de kelimenin tam anlamıyla. Ben de tekmeleyip kolunu ısırdım ama daha fazla karşı çıkmadım. Bırakmadı, ben de aslında bıraksın istemiyordum. Sonraki üç haftayı ondan kaçarak geçirdim, hiç de hoşuma gitmediğini, mücadele etmekten yorulduğum için razı geldiğimi söyledim. Galiba haksızlık ettim. Nerede olduğunu bilsem beni o gece yatağa attığı için ona teşekkür ederdim. O benden önce farkına varmıştı.”

“Sonra ne oldu?”

“Sezon bitti, ben buraya seçmelere katılmak için geldim. O da Batı’ya gitti. Salak gibi son gecemizde onunla yatmadım. Hâlâ profesyonel bir heteroseksüel olmakla meşguldüm çünkü. Şimdi bile ne zaman düşünsem mide-me kramplar giriyor.”

“Her neredeyse, o hanıma kesinlikle müteşekkirim. Onun cesaretinin meyvelerini ben yiyorum.”

“Fırsatçı,” diyerek sarıldı ve az önceki sahneyi tekrar ettik.

—

Cumartesi günü Holly’yle evinde buluştum. Kim koyu kırmızı bir takım ve siyah beyaz bir eşarpla oradaydı. Takma kirpikleri dışında filmlerde görüldüğü gibiydi. Bir de kırışıklarını gizlemek için bolca makyaj yapmış, yok olup giden dudak çizgilerini belirginleştirmek için de sanırım rujunu spatulayla sürmüştü. Genç görünme çabaları dı-

şında güzel bir kadındı. Elinde içkisi, Rock Hudson'la set anılarını anlatmasını bekliyordum. Jack Lemmon bir kere-sinde tam çekim başlayacakken tekneden nasıl da düşmüş, ha ha ha... Benim kuşağımın zerre umurunda olmayan yıldızı sönmüş Hollywood'dan şakalar. Ama bunun yerine Lévi-Strauss ve yapısalcılık hakkında konuştu, Susan Son-tag'ın işleriyle ilgilenmeye başladığından bahsetti. Kendi-ni beğenmiş bir tavrı yoktu. Holly'yi gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu, gözleri hep onun üzerindeydi. Obur Gertrude da kucağında uyukluyordu, casusluk amacıyla açık tuttuğu tek yeşil gözüyle de beni izliyordu.

“Kedileri sever misin?”

“Severim ama Gerty Gerty Stein Stein konusunda pek emin değilim. O gümüşü göğsün altında amansız bir sadis-tin kalbi atıyor bence.”

“Kindar bir kedi. Çocukken bir kedim vardı onu hatırlatıyor bana.”

Çocukken mi? Doğru, herkes bir zamanlar çocuk oluyor tabii. “Nerede büyüdünüz?”

“Şikago'nun kenar mahallelerinde.”

“Hadi ordan! Yani, öyle mi demek istedim.” Kim gülüp “Evet,” dedi. “Ben de fakir bir kasabada, patates böceği toplayarak büyüdüm.”

“Ve şimdi buradayız.”

Holly bize dönüp “Süper, proletaryanın emekçi kardeş-leri. Lütfen fakirliğin nasıl da insanın karakterini geliştirdiğini anlatmaya başlamayın.”

Yüzümün sinirden kızarmaya başladığını hissedebili-yordum ama Kim araya girerek karşılık vermemi engel-ledi. “Madem emekçi kardeşleriz, bundan yararlanayım.” Eğilip yanağımı öptü. Holly de gülünce ortamdaki gergin hava dağıldı.

Kim'i gerçekten sevmiştim, keşke yüzündeki boyaları silse. Kadınlar ne diye makyaj yapıyor ki? İyi bir kemik yapısı vardı üstelik, önemli olan da bu.

“Chryssa’ya geçelim yavaştan. Hazır mısınız?”

Kim’le paltolarımızı aldık, eski püskü montumdan utanmıştım ama o fark etmemiş gibiydi ya da fark etmeyecek kadar kibardı.

Ev Yukarı Doğu Yakası’ndaydı, vardığımızda bir hizmeti paltolarımızı aldı neyse ki. Böylece ev sahibi lacivert paavramı görmemiş oldu.

Holly odaya görkemli bir giriş yaparken Kim ve ben maiyeti gibi onu takip ettik.

İnce, bronz, kâküllü, kısa küt saçlı bir kadın bize doğru gelip Holly’yi ve Kim’i öptü. “Kim, hayatım, hoş geldiniz.”

“Senin partini hayatta kaçırmam Chrys. Molly Bolt ile tanıştırayım seni, Holly’nin dostu ve benim de yeni bir arkadaşım.”

Chrys beni akbabanın yemini süzdüğü gibi süzdü. Ellerimi avucuna alıp imalı bir sesle “Tanıştığıma çok memnun oldum. Buyur, sana bir içki alalım da biraz sohbet edelim,” diyerek beni yönlendirdi. Salonda elliden fazla kadın vardı, Chrys beni ortalarından geçirirken hepsinin yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu. “Ne içersin?”

“Bir Harvey Wallbanger.”

“Ah nefis. Louis, bu olağanüstü varlığı bir Harvey Wallbanger, içkisi bol, şöyle çarpacak türden. Muhabbeti başlatmak için sorulan şeylerle başlayalım madem, neler yapıyorsun, ne işle uğraşıyorsun? Sonra ben de sana ne yaptığımı söylerim, oradan devam ederiz.” Hafifçe güldü.

“Şu anda garsonluk yapıyorum.”

“Ne eğlenceli. Ama tabii ki gerçekten yapmak istediğın şey bu olmasa gerek.”

“Hayır, sinema okumak istiyorum.”

“Aa çok ilginç, oyunculuk falan mı yapmak istiyorsun?”

“Hayır, yönetmen olmak istiyorum ama galiba iş bulmak için cinsiyet değiştirmem gerekecek.”

“Sakın.” Kolunu omzuma atıp kulağıma fısıldadı. “Sinema sektöründeki cam tavanı kırmanın bir yolunu buluruz belki de.”

Sessizlik. “Arkeologsunuz değil mi?”

“Evet ama eminim toz toprak içinde orayı burayı kazmam hakkında konuşmak istemiyorsundur değil mi?”

“İsterim aslında. Hatta geçen gün New York Üniversitesi’nin Afrodisias’taki kazısıyla ilgili bir şeyler okuyordum.”

Kaşları havaya kalktı. “Evet ama beceremiyorlar.” Sesi nin tonu iğneliydi. “Benim kazımdaysa muhteşem şeyler buluyoruz, tek kelimeyle muhteşem. Geçen yaz bir Artemis büstü buldum. Fidias’ın öğrencilerinden birinin elinden çıktığına eminim.”

“Evet, *Post*’ta okumuştum.”

Heyecanlanmıştı. “Ah, *Post* tabii ki de ortalığı karıştıracak biçimde ele aldı konuyu. O parazitler gazete daha fazla satsın diye her şeyi yapar.”

Bu sırada tüvit takım giymiş bodur bir kadın yanımıza yaklaşıp gür bir sesle “Chrys, bu genç güzelliği kırık çanak çömlek hikâyelerininle sıkıyorsun değil mi? Cidden hayatım, bu toz toprak kaplı, kırık dökük ev eşyaları nasıl oluyor da bu kadar ilginî çekiyor asla anlamayacağım,” diye araya girdi.

“Gerçek bir kültürsüzlük abidesisin Fritza. Tanıştırıyorum Molly Bolt, geleceğin yönetmeni, Amerika’nın Mai Zetterling’i.”

Fritza gülümsedi. “Kadın bir yönetmene ihtiyacımız var kesinlikle. John Ford’dan gına geldi artık.”

Chrys kadına alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Fritza cahilin tekidir. Kendisi borsacı, dünya üzerindeki en sıkıcı iş ama bu sayede mide bulandırıcı derecede zengin oldu.”

“Evet Chrys sağolsun, kazılarını finanse etmek beni zenginliğimin büyük bir kısmından kurtarıyor.”

“Kültür vergisi diyelim hayatım.”

“Nedense bana daha çok nafaka gibi geliyor.”

“Fritza, çok edepsizsin.” Chrys koluma girdi. “Bu harikulade kadını senin kaba mizahından kurtarıyorum.” Fritza’yı içkisiyle baş başa bırakıp kalabalığın arasına karıştık. “Fritza’ya aldırma sen. Bryn Mawr’dayken ilk sevgilimdi, düşmanlığımız zamanla alışkanlığa dönüştü.”

Kalabalığın içinden bir ses, “Chryssa, Iris geldi,” diye seslendi.

“Kusura bakma Molly, hemen döneceğim.”

Kim’le birlikte yanıma geldiğinde Holly kıs kıs gülüyordu. “Gördün mü? Sana bayılacağını söylemişim. Koyu saçlı, keskin yüz hatları olan kadınları sever. Eminim sen odaya girdiğinde yumurtalıkları yere düşmüştür.”

“İşte karşı konulamaz cazibem hanımlar.” Kadehimi kaldırdım. “Yumurtalıklara!”

“Yumurtalıklara!”

Holly bileğinde çok fazla altın bilezik sallanan bir kola doğru gitti.

“Partiyi nasıl buldun?” diye sordu Kim.

“Bilmem. Chrys ve arkadaşı Fritza dışında kimseyle konuşma fırsatım olmadı henüz.”

“Çekilmez ikili. 1948’de Bryn Mawr’dan mezun olduklarından beri böyleler.”

“Bryn Mawr’dan bahsetmişti ama kaç yılında olduğunu söylememişti.”

“Elbette.”

“Şuradaki banka gidip biraz oturalım mı?”

“Olur.”

“Kariyerinle ilgili soru sormayacağıma söz veriyorum.”

“Teşekkürler, bu sorulardan kaçmaya çalışıyorum. Zaten iyi bir oyuncu değilim. Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Evet, açıkçası kişisel ve kişisel olmayan diye bir farka inanmıyorum.”

“Tamamdır, aklımda tutarım. Holly’yle sevişiyor musunuz?”

“Evet.”

“Tahmin etmiştim. The Flick’teki işe sırf senin yakınında olabilmek için girdi biliyorsun değil mi? Kendisi anlattı, bu konularda dürüştür.”

“Seni rahatsız ediyor mu bu durum?”

“Hayır etmiyor. Otuz beş yaşını geçtikten sonra bu tarz şeyleri kafaya takmamayı öğrendim, tek eşliliktense tamamen vazgeçtim. Ben belki becerebilirdim ama başka kimse yapamıyor gibi.”

“Zorlama kendini, çok eşlilik hayatı çok daha ilginç hale getiriyor.”

Kim gülerek bana baktı. Gözlerinin rengi çok açık bir mavi griydi. İyicil bir tarafı vardı, gözlerinden okunuyordu. “Bunu da aklımda tutacağım. Bir soru daha, hazır mısın?”

“Hazırım.”

“Holly’yi seviyor musun?”

“Hayır ama ondan çok hoşlanıyorum. Zamanla sevebilirim de ama hiçbir zaman ona âşık olacağımı zannetmiyorum. Fazlasıyla farklı insanlarız.”

“Nasıl yani?”

“Holly insanların kim olduklarından, servetlerinden etkileniyor. Azimli biri değil, benimse hedeflerim var. İnsanların sahip oldukları şeyler umurumda değil. Tek istediğim okula gitmek ve istediğim işi yapmak. Bunu anlamıyor, ama eğlendiğimiz sürece problem yok.”

“Manzaraya bakın, Güzel ve Çirkin. Aha!” Chryssa kafasını yapay bir palmiyein üzerinden çıkardı. “Kim, bütün gençleri kendine saklayamazsın. Eğer erkek olsaydın sana mantici²⁴ derlerdi farkındasın değil mi?”

24 “Chicken queen” İngilizce LGBTİ+ jargonunda gençlerle birlikte olmayı tercih eden yaşlı gey erkek demek. Bu metinde de “mantici”

Gittikçe artan kalabalığın içinden bir ses yükseldi. “Chryssa!”

“Kendi partimde muhabbet bile edemiyorum. Molly, gelecek perşembe saat birde öğle yemeği yiyelim, Four Seasons’da.”

“Perşembe, birde,” diye cevap verdim. Elimi sıkıp kalabalığın içine karıştı.

“Bekâret kemerini taksan iyi edersin.”

“Ne yazık ki kemerim yok, ter kokusu işe yarar mı dersin?”

—

Chryssa ile öğle yemeği kovalamaca oyunu gibiydi. Üstümdeki kıyafetlerin hepsini ödünç aldığım için çatalı ağızıma götürmeye korkuyordum. Ya bir şeyi göğsüme sıçratıp da bluzu mahvedersem? Bir de Chryssa’nın soruları vardı, kurnazca ve cazibeli ama hepsi de aynı sonucu ima eden. Nazik olmaya çalıştım, Güney aksanımı son hecesine kadar bastırdım. Sinema eğitimimin parasını bir şartla ödeyebileceğini ima ettiğinde az kalsın kontrolü kaybediyordum. Bir şekilde her yerime krem şanti bulaştırmadan ve aklımdan geçenleri söylemeden yemeği bitirdim.

Metroda eve dönerken insanların bana bakışlarını izliyordum. Üstümde iyi giysiler vardı, bu yüzden merakla hatta beğeniyle bakıyorlardı. Her zamanki sorgulayan bakışları yoktu. Florence hep ye kürküm ye dünyası demez miydi? Florence, onlar şimdi, tam da şu anda ne yapıyorlardı acaba? Beni görselerdi zengin olduğumu düşünürlerdi. Cehenneme kadar yolları var. Ne diye onları düşünüyorum ki? O kadın niye akortlanmış sesiyle beni satın almaya çalıştı? Niye olduğunu biliyorum, çok iyi biliyorum. Allah kahretsin ne yapacağım şimdi? Birinin kapatması olamam.

çevirisinde Lubunca kaynak alındı. Manti Lubuncada genç erkek demek. (ç.n.)

Bunu yapamamanın saçmalık olduğunu da biliyorum. Parasını alıp okula gitmeliydim. Babası da zaten fakirlerin sırtından geçinerek zengin olmuş. O paranın bir kısmında benim de hakkım var. Karşılığını ödesin. Lanet olası parayı almalıyım. Okulun ücretini kendim nasıl ödeyebilirim ki? Tek bir dönemi bin dolar. Fakirliğin gözü kör olsun. Resmen kafamı kurtarmak için götümü kullanmam gerekiyor. Siktir git Chryssa Hart, senin baştan çıkarıcı teklifini kabul etmiyorum işte. Kendi aklıma da sıçayım o fare deliğinde oturup fakir ama gururlu kalacağım için. Gurur. Bunun bir çıkışı olmalı. Belki de boşuna gurur yapıyorum. Carrie yılda bin beş yüz bile kazanmıyor ama kimseden yardım almıyor, kiliseden bile. Belki de aileden geliyor. Aile, şaka gibi. Ne ailesi? Bana sadece yemek ve yatak verdiler. Galiba biraz da olsa etkilenmişim onlardan. Bu durum fakir gururundan farklı bir şey ama. O kadın beni sevseydi farklı olurdu ya da ben onu sevseydim. Öyle olsaydı bana ne verse alırdım, ama zerre umurunda değilim. Kış için kürk ya da Gucci marka çanta almış gibi almak istiyor beni. Bir et parçasıyım onun için. Sokakta yürürken erkekler için spermlerini boşaltacakları bir kabım. Partiye gittiğimde de bu akbaba için yemim. İnşaattaki işçiden bir farkı yok, havası ve parası var o kadar.

Yeter, bu lanet metroda oturup halime üzölmeye devam etmeyeceğim. Sikerler. Yaşlı lezbiyenin teki beni satın almaya çalıştıysa çalıştı. Olsun. Akşam yemeğı niyetine duvar kâğıdı ve bayat ekmek yiyorum. Ne yapalım! Yarın New York Üniversitesi'ne gidip oradaki akademisyen bozuntularına bana burs vermelerini söyleyeceğim. Eisenstein'dan sonraki en önemli olay benim, eğitimimi onların kurumunda tamamlamam onlar için bir onur olmalı. Carrie de hep her işin bir oluru vardır demez miydi. Üf, Carrie'yi düşünmeyi bıraksam keşke.

Aylar süren bürokratik hamleler ve bir dizi sınav sonucunda bursu kazandım. Gündüzleri derse gidiyor, geceleri The Flick'te çalışıyordum. Holly beni sadece hafta sonları görebiliyordu ve ne yeni programımdan memnundu ne de film okulunu ciddiye alıyordu.

Bir gece nefes almadan çalışıyorduk. Mekân orta yaşlı, beyaz, tiyatroya gelmiş banliyörlü çiftler ve Playboy Kulüp'e giremediklerinden çakma tavşan kızlara kalan liselilerle ağzına kadar doluydu. Her birimiz aynı anda dört masaya bakıyorduk. Mesaimizin sonuna yaklaşmıştık ve hepimiz çok yorgunduk.

Holly'nin masalarından biri boşalınca masaya soluk benizli yaklaşık kırk beş yaşlarında bir adamla yeşil saten elbisesinin dikişleri kalça kısmından patlamak üzere olan eşi oturdu. Masalarımın yemek servisini tamamlamıştım, böylece biraz soluklanmaya vaktim vardı. Holly koşar adımlarla, tepsisi havada çiftin siparişini almak için mutfığa girdi. Portakallı *frozen* ve kocaman bir muzlu dondurma tatlısıyla çıktı. Gerçekten de kocamandı; altı top dondurma, tonlarca krem şanti, üç farklı sos ve üstünde de absürt derecede büyük bir maraşino kirazı.

Adam Holly'yi izliyordu, daha doğrusu bir saniye olsun gözlerini onun kusursuz göğüslerinden ayırmamıştı. Holly önce karısına servis yaptı, yeşil saten elbisesine hapsolmuş metalik saçlı kadın kalpli pipet ambalajına bakmakla meşgulken adam bir anda uzanıp Holly'nin sol göğsünü avuçladı. Herife bak, kafası iyi falan herhalde diye düşündüm. Holly adamın yüzünü görebilmek için bir adım geri çekildi, sonra sakince muzlu tatlıyı sağ eline alıp adamın kafasına geçirdi. Üst kattaki masalar hep bir ağızdan gülmeye başladı. Adam bağırarak metal sandalyesinden zıplarken sandalyeyi devirdi, sonra da kendisi kış üstü yere düştü. Kadın kocasını yerde, kıllı kulağında kocaman bir maraşino takılı halde görünce ciyak ciyak bağırды, "Harold, kulağında kiraz var!"

Holly onu tam eline geçirebilmiş olsaydı Harold'ın kulağında muz olurdu. Adam yerdeyken bir de hayalarına tekme attı, yakasından tutup sürükleyerek merdivenin başına getirdi. Sonra da bir saniye bile tereddüt etmeden kışına tekmeyi basarak onu merdivenlerden aşağı fırlattı. Adam bu sırada yüz kiloluk vücuduyla uflaya puflaya merdiveni çıkan, kalp sağlığı derneğinin kamu spotundan fırlamış gibi görünen müdürle çarpıştı.

Asalak Larry, "Neler oluyor burada?" diye ciyakladı. Çakma maskülen sesini ânın telaşıyla kaybetmişti.

“Ne olacak, bu iğrenç adi herif göğsümü elledi.”

Bu sırada herkes olanları daha iyi görebilmek için merdivenin başına toplanmıştı. Ben Holly’nin tam arkasında duruyordum. Larry’nin yüzü kızarmıştı, eğilip sapığın kalkmasına yardım etti. Halı krem şanti ve sosa bulanmış muz parçalarıyla kaplıydı.

“Kovuldun, çık git buradan. Beyefendi, özür dilerim. Çok talihsiz bir olay oldu bu, kusura bakmayın.” Larry sonra Holly’yle arkadaş olduğumuzu hatırlayarak bana baktı. “Sen kalabilirsin, sana kızmadım,” dedi.

Holly bunun üzerine bir anda arkasını dönüp Larry’nin koca göbeğine tekmeyi bastı. Larry havada uçarak merdivenin son basamağına güm diye indi. Holly bileğimi sıkıca tutup avazı çıktığı kadar bağırdı, “Eğer beni kovuyorsan karımı da alıp gidiyorum!”

Restoranda Dünya Kupası final maçından daha büyük bir kargaşa koptu bunun üstüne. Holly beni merdivenlerden çekiştirerek indirip dışarı çıkardı. Lexington Bulvarı’ndaki metro durağına kadar da bırakmadı. Bense şaşkınlık ve kahkaha atmak arasında gidip geliyordum.

“Neye uğradıklarınızı şaşırdılar Holly, ama yalan söyledin evli değiliz. Şimdi herkes başımın bağlı olduğunu düşünecek, resmen kısmetimi kapadın.”

Hâlâ gülemeyecek kadar gergindi. “Kes sesini de bana gidelim.”

“Olmaz. Yarın sabah erkenden kütüphaneye gidip D.W. Griffith hakkında araştırma yapmam lazım. Bana gidelim.”

“O çöplüğe mi gidelim yani?”

“İçinde ben varım, gerisini de görmezden gel.”

“Peki, ama sabah kütüphaneye giderken beni uyandırma.”

Daireme kadar sessizce yolculuk ettik. Union Meydanı’ndan şehrin diğer tarafına giden tren bekle bekle gelmeyince, biz de 14. Cadde boyunca nehre kadar yürüyerek

apartmana vardık. Yürümek Holly'yi sakinleştirmemişti, aksine daha da sinirlendirmişti. Kilidi açıp ışığı yakmamla birlikte Holly odaya, "Bu fare deliğinde nasıl yaşıyorsun anlamıyorum. Chryssa'nın sana bakmasına izin vermemle aptallık ediyorsun," diyerek girdi.

"Lütfen şimdi bu konuya girmeyelim. Zaten kafam dolu. O küçük bokun ve Larry'nin haddini bildirmene sevinmiş olsam da şimdi yeni bir iş bulmak zorundayım."

"Bana bak inatçı keçi, birazcık olsun gurur yapmayı bıraksan böyle sürünmek zorunda kalmazdın. Sırtında birkaç parça kıyafetin, doğru düzgün bir evin, hayatı çekilebilir hale getiren birkaç lüksün olurdu."

"Holly, diretme."

"Neye diretme? Kapatma olmayı kendine yakıştırmıyor musun? Ben birinin kapatmasıyım, ne oluyorum o zaman orospu mu? Ya da belki de ırkımın sorumsuz olma eğiliminin bir örneğiyimdir. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Farklı insanları sadece, orospuluk yapmakla, ırkla ya da bunun gibi zırvalarla ilgisi yok. Ben yapamam o kadar."

"Bana bunlarla gelme. Yapamıyorsun çünkü tutucusun, ahlaksızlık olduğunu düşünüyorsun. Ben de senin götün teki olduğunu düşünüyorum. Bütün hayatın sefaletle geçmiş, şimdi bir şeylere sahip olma şansın var. Ne duruyorsun?"

"Anlamıyorsun Holly. Bu evde yaşamak istemiyorum, eski püskü giysiler giymek istemiyorum, on yıl daha ucu ucuna yaşamak istemiyorum ama bunu değiştiren ben olmalıyım. Kendi çabamla yapmalıyım, anlıyor musun? Bunun ahlakla hiçbir ilgisi yok, tamamen benimle ilgili."

"Hadi ordan kışımın Horatio Alger'ı."

"Kavga etmek istemiyorum, bu gecelik bu konuyu unutsak olmaz mı?"

"Hayır, unutmayacağım çünkü bu konu üzerinden benimle ilgili bir değer yargısına varıyorsun."

“Varmıyorum, bana kendimi suçlu hissettirme.”

“Güçsüz biri olduğumu, tembel olduğumu düşünüyorsun değil mi? Doktor babası yerine sevgilisinin eline bakan zengin bir muhallebi çocuğu olduğumu düşünüyorsun değil mi? Dürüst olsana. Sevmiyorsun sen beni.”

“Sevdiğimi hiç söylemedim ki.”

Gözlerini kırpıştırıp kısarak, “Neden, orta sınıf, şımarık siyah bir velete âşık olamaz mısın?” dedi.

“Yeter artık. Saçmalık bu.”

“Saçmalık demek. Asıl saçma olan ne biliyor musun? Bu izbe yerde oturup bir deri bir kemik kalana kadar çalışman. Hem de ne için, yönetmen olmak için. Aç kulağını da beni dinle bebeğim, hayal kuruyorsun. Sınıfının birincisi olarak mezun olabilirsin. Hatta büyük ihtimalle de olacaksın ama iş bulamayacaksın. Boynunda Phi Beta Kappa kolyesiyle bir sekreter koltuğunda oturan herhangi bir et parçası olacaksın. Bütün bunları bir hiç için yapıyorsun. Biliyor musun sen bayağı babama benziyorsun. Şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. O da deli gibi çalıştı, zengin de oldu ama daha da yükselmek istedi ve malum sebep yüzünden tıkanıp kaldı. Sizden iyi bir ikili olurdu; dik kafalı, apaçık önünde duran gerçeği göremeyen. Bütün dünyayı karşınıza alıyorsunuz ve sonunda ne oluyor, götünüze tekme yi yiyorsunuz. En azında babam bu işin içinden zengin çıktı. Sen bunu bile beceremeyeceksin. O Chryssa Hart’a yapışsan iyi edersin hayatım çünkü sahip olabileceğinin en iyisi o.”

“Yeter. Başıma ne gelirse gelsin öğrendiklerim kafamın içinde olacak, bunu kimse benden alamaz. Bir gün, sen bu günün geleceğine ihtimal vermiyor olsan da, öğrendiklerimi kullanacağım ve filmlerimi çekeceğim. Benim filmlerim, duydun mu Holly? Bahtsız heteroseksüellerin ağılak romansları, beyaz mutlu aile filmleri, baştan sona kan kaplı kovboy filmleri, yeşil uzaylıların ekranı doldurduğu bi-

lim kurgular değil, benim filmlerim. Gerçek insanlarla ve onların gerçek hayatlarıyla ilgili filmler. Varsın elli yaşıma gelene kadar film çekecek param olmasın. Bir şekilde bu işi becereceğim ve bütün bunların bir sebebi var.”

“Biliyor musun, inanılmazsın. Deli misin yoksa dahi misin bilmiyorum ama durup bunu öğrenmeye niyetim yok. Yaşadığın sefaleti izlemek istemiyorum. Bundan sonra yaşanacakları da, yani bütün kapılar yüzüne kapandığında, sana, siyahlara, Porto Rikolulara ve kadınlara o gün hangi yalanı söylüyorlarsa söyledikleri ânı görmeyi kaldırabileceğimi zannetmiyorum. Sen bunu kaldıracak kadar güçlüsün ama ben izleyebilecek kadar güçlü değilim. Babamın bütün bunları deneyimlediğini gördükten sonra kalbim bir daha bunu kaldırmaz.” Derin bir nefes alıp muşamba zemine bakmaya başladı. “Çok boktan hissediyorum. Belki de benim uğraşacak bir şeyim olmadığı için böyle. Zamanımı güzel olmakla ve eğlenmekle geçiriyorum ama benim olan, gerçekten benim olan bir şey yok. Senin var, bu beni içten içe kahrediyor.”

“E benden ne halt etmemi bekliyorsun? Sen mutlu olaysın diye her şeyi bırakayım mı? Sen kendini iyi hisset diye başarısız mı olayım?”

“Hayır, hayır. Molly, içten içe patlamayı istiyorum, bütün sektörü tepetaklak etmeni istiyorum. Senin için ne ifade ettiğini biliyorum. Bunu başarmanın senin dışında bir sürü insan için de ne kadar önemli olacağının farkındayım. Beni böylesi öfkeli hale getiren yolun zorluğu. Senden nefret etmeye başlıyorum, nefret ediyorum ve seni seviyorum, içinden çıkılmaz bir karmaşa ama seni güçlü kılan her şeye içerlemeye başlıyorum. Her gün yaşadığın zorluğa karşı ayakta kalmanı sağlayan şeye... Senin gibi olmadığım için kendimden nefret etmeye başlıyorum. Bilmiyorum, belki annemle babam istediğim her şeyi verdiği için böyle oldu, beni şımarttılar. Belki bu yüzden hiçbir hırsım yok.”

“Kendisine her şey verilmiş, orta sınıftan gelme ve yine de tutkuları olan bir sürü insan var.”

“Yani? Bana ne onların ne yaptığından? Benim umurumda olan benim ne yapacağım. Ben ne yapacağım bu hayatta? Söyle ne yapayım?”

“Bunu sana ben söyleyemem, hiçbir manası olmaz. Kendin bulmalısın.”

“Ama çok zor.”

“Tanrı aşkına herkes için zor, kim olduğun, nereden geldiğin, derinin ne renk olduğu ya da hangi cinsiyete tıkkıldığın fark etmez. Büyük ihtimalle herhangi bir kişinin hayatta verdiği en zor karar bu.”

“Evet, biliyorum. Zor bir dönemden geçtiğinin farkındayım ve ben de haz ilkesine vurgu yaparak pek yardımcı olmuyorum.”

“Sen de zor bir dönemden geçiyorsun. Özür dilerim.”

“Ben de. Bağırduğım için özür dilerim, işini kaybetmene neden olduğum için de. Salağın tekiyim. Biraz uzaklaşıp kafamı toparlamalıyım. Belki Kim’den birkaç aylığına Paris’e gitmek için para isterim ya da Etiyopya’ya giderim, orada üniversiteden bir arkadaşım var. Bu manyak şehirden uzaklaşırsam bir karar vermem daha kolay olabilir.”

“Her yerde bir karara varabilirsin, hapiste bile. Paris’e gitmek için biraz lüks bir bahane gibi.”

“Siktir git. Senin böyle bir seçeneğin olmadığını hemen yüzüme çarpman lazım değil mi? Senin gibi insanlar var ya, fakirliğini onur nişanesi gibi taşıyanlar, midemi bulandırıyorlarsunuz.”

“Öyle demek istemedim. Tamam belki biraz çokbilmişlik ettim. Evet, ben de isterdim Paris’e ya da herhangi bir yere kaçıp gitmeyi. Demek istediğim kafanı toparlama işini bu kadar büyütüp bir ritüel haline getirmene gerek yok.”

“Tamam, peki. Artık beni aşağılıyor musun yoksa dü-rüstçe kafandan geçenleri mi söylüyorsun anlamıyorum. Bugünlerde sana çok sinir oluyorum. Galiba artık aynı yerde değiliz. Kendimi toparlamanın yollarından biri de bir süre seni görmemek olabilir.”

“Eğer hislerin buysa öyledir.”

“Pek de üzölmüş görünmüyorsun.”

“Ne yapayım be kadın? Ne yapman gerekiyorsa onu yapmana yardımcı olmaya çalışıyorum işte. Evet, yıkılma-dım. Ne istiyorsun Oz Büyücüsü gibi ayaklarının altında eriyeyim mi? Evet, seni özleyeceğim. Seninle sevişmeyi, Thalia'ya gitmeyi özleyeceğim. Hayatımda tavşan kız kostümüyle domuzun tekini merdivenden iten ilk ve tek kadın olacaksın muhtemelen. Oldu mu?”

“Kahretsin. Seni seviyorum, gerçekten.” Pelerinini aldı, kilidi açıp kapıyı arkasından kapattı. Apartman ka-pısından çıkana kadar ayak seslerini dinledim. Sokağın köşesine uzun adımlarla yürüdü, taksi çevirdi. Ayaklarını arabanın içine alıp kapıyı kapatana kadar onu izledim.

IV

Metro duraklarındaki ilanlarda, kırmızı beyaz kola otomatlarına asılı duyurularda, sarı sayfalarda Dr. Scholl ayak pudrası reklamlarının arasında iş aramaya başladım. Gece çalışmak istiyorsam ya santral görevlisi olacaktım ya da eğlence sektöründe bir iş bulacaktım. Hal Prince de sokaktan çevirip bana iş teklif etmeyeceğinden kendimi batı yakasındaki bir barda geceleri dansçılık yaparken buldum. Ancak bu iş iki hafta sürdü, adamın tekinin ön dişlerini eline verip dişçinin birine yeni bir hasta kazandırana kadar. Ders programımı değiştirmekten başka çare yoktu, daha az ders alacaktım ve böylece gündüz çalışabilecektim.

Silver Yayınevi’nde sekreter olarak işe girdim. Her sabah dokuzda, eteğim, külotlu çorabım, topuklu ayakkabılarım ile baştan aşağı kadın kostümüyle ofisteydim. Bacak bacak üstüne atamıyordum çünkü görece daha pervasız sperm üreticileri eteğimin altına bakmaya çalışıyordu. Ayaklarımı masaya koyamıyordum çünkü hanım hanımcık bir davranış değildi. Ayrıca makyaj yapmazsam patron da dahil olmak üzere herkes o gün bir rahatsızlığımın olup olmadığını soruyordu.

İşe ilk girdiğimde Stella’ya bağlıydım. Stella şirketin sahibi David Cohen’le evliydi, yani “eğlencesine” çalışıyordu. Tıpkı Ruby Keeler’a benziyordu. Birileri 1933’te bunu ona söylemiş olmalıydı çünkü o zamandan beri karbon kopyası olmaya uğraşıyordu. Ruby’nin en ufak bahsi geçtiği an *Footlight Parade* sahnesinin koreografisine başlardı. Sonra step seslerini duyan kocası ofisinden çıkıp okunması gereken tonlarca sayfa olduğunu hatırlatır, dansı saat beşten sonraya saklamasını isterdi.

Biz düşük kademeliler ise kutucuklarımızda, bezgince faturadan tutun da baskıya gidecek yeni bir kitaba, tanıtım yazısından resim üstü alıntısına her şeyi daktilo ederdik. Kısa süre içinde Stella hem okuyup hem yazabildiğimi fark etti, bu iki artı puanın üstüne kayda değer bir yeteneğim daha vardı, hızlıca tanıtım yazısı yazabiliyordum. Böylece Stella beni kafesimden kurtarıp şirketin önemli editörlerinden James Adler’ın yanına verdi.

Rhea Rhadin de sıfırdan başlayıp şirket basamaklarını tırmanarak baş resepsiyonist olmayı başarmıştı, ve ne yazık ki James’e sırlıslıkam âşıktı. Ofisimize resmen kendi salyasında yüzerek gelir, James’in içine düşerek “James, sana kahve getirmemi ister misin, ya da istediğin herhangi bir şey?” derdi. James ise Rhea’dan tiksiniyordu, sıklıkla karşılaştığı bu teklifleri ters bir “Hayır” ile geçiştirirdi. Rhea hetero kadınların beynindeki kabloların nasıl da ga-

rip bağlandığının bir örneği gibiydi. James'in benimle bir şeyler yaşadığı için ona kaba davrandığını düşünüyordu. Bu nedenle de hayatı benim için çekilmez hale getirmeye karar vermişti. Benim verdiğim işleri bilerek yanlış yapıyor, sonra da suçu bana atıyordu. Haftada bir Mr. Cohen'in ofisine gidip benim umursamazlığım ve beceriksizliğim yüzünden matbaanın korkunç bir hata yapmasını nasıl da engellediğini anlatıyordu. James, kahramanca bir çabayla onun gördüğü kadarıyla olayların nasıl geliştiğini anlatmaya çalıştı ama Mr. Cohen kimsenin, Rhea'nın bile, bu kadar şerefsiz olabileceğine inanmadı.

Rhea'yla ilgili sorunlar, karşılıksız aşkıyla sınırlı değildi. Son derece tembeldi, ondan daha düşük kademede çalışanları kafalayıp kendi işlerini yaptırırdı. Böylece tırnaklarını törpülemeye ve her gün başka bir renk oje sürmeye zamanı oluyordu. Fakat David Cohen hepimizin ona nazik davranması gerektiğini çünkü annesinin daha o on bir yaşındayken intihar ettiğini söyleyerek hiç bitmeyen manikürünü görmezden geliyordu. Durum gittikçe dayanılmaz hale gelmişti. Holly gittiğinden beri hissettiğim yalnızlık ve iş yerindeki rahatsızlığım üst üste binince sıçan suratlı Rhea'ya haddini bildirecek bir plan aklıma düştü. Pazar akşamı elimde plastik bir poşetle sokakta uygun gördüğüm bütün köpek boklarını topladım. Poşetin yarısını doldurup dikkatlice ağzını kırmızı beyaz bir kurdeleyle bağladım ve ertesi sabaha hazır olsun diye evrak çantamın yanına bıraktım.

Sabahın yedisinde o boklu çantayı, metro istasyonları ve merdivenler boyunca taşıyarak kir, güvercin pisliği ve egzoz kalıntılarından rengi kararmış ofis binasına soktum. Saat sekiz olmadan hediyelerini hızlıca Rhea'nın çekmecelerine tıktırdım. Sonra binanın arka merdivenlerinden olay yerini terk ettim ve dokuzu on geçeye kadar dönmedim.

Geri geldiğimde Rhea masasındaydı. Her zamanki gibi sağ elinde ojesi, sol elinde telefon gevezelik ediyordu. Mr. Cohen peşi sıra Stella'yla dokuzu yirmi geçe geldi. Rhea hâlâ telefondaydı. Açık kapının önünde belirlediğinde James'le Ortaçağ sanatıyla ilgili bir kitap üzerine çalışıyorduk. "James, çalışırken Bayan Bolt'la neden bu kadar yakın oturmanız gerektiğini cidden anlamıyorum. Felemenk kiliselerinin fotoğrafları o kadar da ilginç olamaz."

James "Rhea, yapacak işin falan yok mu senin?" diye cevap verdi.

"Var tabii, biraz ara verdim. Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Sevgilisine sataşmış olmaktan memnun bir halde çıkıp gitti. Açık kalan kapıdan, cam bölmenin ardındaki masasına oturup yeniden telefonla konuşmaya başladığını görebiliyordum. Tek bir çekmece açmamıştı. Koca bir sabah geçip gitmişti ve bir çekmece bile açmamıştı.

James'le öğle yemeğimizi ofiste yedik çünkü yazarla üçteki toplantımızdan önce üstünden geçmemiz gereken sayfalarca metin vardı. Sanki acelemiz olduğunu hissetmiş gibi Stella ofise süzülerek geldi ve James'in bademli çikolata yediğini fark etti.

"Diyettesin zannediyordum. Hayırdır, ton balığı ve yumurta yemekten sıkıldın mı? Biliyor musun yumurta sistemimizde bir çeşit asit oluşmasına ve balgama neden oluyormuş."

"Bilmiyordum ama—"

Stella sözünü kesip devam etti, "Dave hemen söküp atan bir hap kullanıyor. Balgam problemi falan kalmıyor. Dr. Bronstein diye birine gönderdim o verdi, hani Ruby Keeler'in tıpkısının aynısı olduğumu söyleyen. Bronstein Dave'in hiçbir sıkıntısı olmadığını, sadece akıntısı için bu hapi kullanmasının yeterli olacağını söyledi. Sen de diyet için bir doktora gitsene. Bir arkadaşım vardı, özel bir di-

yet kliniğine gitti. Bir tek karpuz ve üzüm yiyebiliyordu. Üç günde zayıfladığını hissetmişti. Düşünsene, karpuz ve üzüm.”

James zorla gülümsedi, sonuçta patronun eşine çenesini kapatmasını söyleyemezsin. “Turşusunu sevsem de karpuzun kendisinden nefret ederim.”

“Ah, evet ben de severim karpuz turşusu. Hiç kavun denedin mi? Ben çok severim. Dave Şikago’ya gitmeden önce almıştım. Ne zaman gitmişti? Eylülde mi? Neyse, eylülde aldım ama henüz olgunlaşmamıştı, ben de buzdolabına koydum. Olgunlaşınca da yedim. Azar azar, her gün bir dilim yedim. Dave var diye yemek yapmak zorunda kalmayıp böyle geçiştirmek çok iyiydi. O kadar seçici ki seyahate çıkınca biraz dinlenme fırsatım oluyor. Dolabımız portakal dolu mesela. Taze sıkılmış olmazsa hayatta portakal suyu içmez. Bugün yaramazlık edip sıkacağı yıkamayıverdim.” James bıkkınlıkla, İkinci Henry’nin pelerininin renkli bir fotoğrafından kafasını kaldırıp artık gitmesi gerektiğini belli etmeye çalıştı ama Stella vitesi artırmış ilerliyordu. “Dave Bey’in portakal suyu taze, her şey istediği gibi olmalı. Sabah masaya öğle yemeğinde kullanılacak peçeteyi koyduysam oturmaz. Evde üç farklı boyutta peçete bulundurmak zorundayım. Yeni kâseler aldık, bu sefer de ona fazla mısır gevreği koyduğumdan şikâyet etti. İkna olması için gözünün önünde eski kâseye boşaltıp sonra da yeni kaseye geri koydum. Ama kahve var ya, en kötüsü. Kahve konusunda basacağı kitaplardan bile daha seçici.”

James “Mümkün değil,” diyerek karşı çıktı.

“Sen öyle san. Zor bir patron olduğunu düşünüyorsan bir de kendisiyle yaşamayı denemelisin.” Stella ağzından çıkanı fark edince kapının dışına kafasını uzatıp söylediklerini kimsenin duymadığından emin oldu. “James, çekirdekleri bile ben çekmek zorundayım. Önce arkasın-

dan portakal suyuyla koşuyorum. Sonra masaya oturup peçeteleri teftiş ediyor, gevreğinin tam olarak kendi isteği kadar olup olmadığını denetliyor. Sonra da kahvesini istiyor ve her sabah mutlaka kahveyle ilgili bir sorun oluyor. Bütün bu seremoni bitip de saat dokuzu on geçe oldu mu bana ‘Acele et, geçe kalıyoruz’ demeye başlıyor, ve ben daha bir fincan kahve ya da bir bardak meyve suyu bile içememiş oluyorum.” Tam nefes almak için ara vermişti ki cam bölmenin ardından gelen kulak tırmalayıcı bir çığlık bizi kurtardı.

“Bok! Bok! Masam bok içinde! Bütün çekmecelerde dışkı, bok, sıçmık var.”

Ofis dediğimiz labirentin en uzak köşesindeki kordondan bile koşar adımların sesi duyuluyordu. Herkes, duvarlarında Chiquita muz resimleri asılı hücrelerinden çıkmıştı. Rhea’nın masasının başında oluşan hengâmede duvarındaki Rhett Butler fotoğrafı yırtılmıştı.

Stella kalabalığı yarıp masanın önüne geldi. “Rhea, ne biçim konuşuyorsun, neler oluyor...” Önünde duran güzelce yerleştirilmiş köpek bokları karşısında hayatında ilk defa diyecek bir şey bulamamıştı. Kargaşa üzerine Mr. Cohen de toplantıdan çıktı, arkasından kapıyı sinirini belli etmek için var gücüyle çarptı. Kalabalık, resulleri için tıpkı Kızıldeniz gibi ikiye yarıldı.

“Neler oluyor burada? Rhea, derdin ne senin?”

Öfkeden kan beynine sıçramış haldeki Rhea, “Masam köpek bokuyla dolu,” diye yanıtladı.

David Cohen kusursuz bir mantıkla sakın, babacan bir sesle “Böyle bir şeyin olması imkânsız, ofiste köpek yok ki,” dedi.

Stella, kocasının omzunu dürttü. “Dave, çekmeceye bak.”

Çekmecelere göz ucuyla baktı, kafasını çevirdi, sonra dönüp bir kere de biraz daha yakından baktı. Kısık sesle eşine, “İyi de bu imkânsız,” dedi.

Stella directti. “İmkânsız ya da değil, kadının masası köpek şeyiyle, dışkısıyla dolu.”

“Biri eşek şakası yapıyor olmalı. Bunu kim yaptıysa hemen Rhea’dan özür dilesin ve bu pisliği temizlesin.” Sessizlik. Çıt çıkmadı. “Belki de Porto Rikolu nakliyecilerden biridir. Bu ofistekilerden birinin böyle bir şey yapacağını hiç zannetmiyorum.” Bu yeni hükmünü kuşanarak kravat takmayan adamların her türlü suçu işleyebileceğinden emin adımlarla nakliye odasına gitti. İçeriden İspanyolca bağrışmalar duyuldu. David Cohen geri geldiğinde kafası karışmış ve sinirli görünüyordu.

“Evet, herkes işinin başına. Yayınevindesiniz sirkte değil. Hademeler temizleyecek.”

Rhea patron dönene kadar çoktan hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Bu hüznü manzara karşısında eriyen Mr. Cohen de günün geri kalanında ona izin verdi. Rhea ofise girdiğinde James ile kitap üzerinde çalışmaya geri dönmüşük.

“Bunu yapan sendin Molly, biliyorum. Ancak bir lezbiyen böyle aşağılık bir şey yapar. Biliyor muydun James? Kız arkadaşın sevicinin teki. Kendisi söyledi. Ama sen var ya lezbiyenden de aşağı bir şeysin Molly Bolt. Sen insanların erkeklerini çalan bir lezbiyensin!” Ellerini havada sallayarak bağırırken zaten yarı açık olan çantası tamamen açıldı ve kolunu yukarı kaldırmasıyla bütün eşyaları yere saçıldı. Tembel bir kıza göre hızlı hareket etti, ama yeteri kadar değil. James doğum kontrol haplarını yerden almıştı bile.

“Ver bana onları.”

“Tabii ki sevgili Rhea. Yalnız benim için alıyorsan lütfen zahmet etme.”

Tanrı insanı âşık olduğu adamdan günlük rahim kanseri dozunu almasına gerek olmadığını duyan kadının azabından korusun. Rhea James’e bütün eşyalarını içine tepip sıkı sıkı kapattığı çantasıyla vurmaya çalıştı ama James

zamanında eğilince ıskaladı. Bunun üzerine bir kere daha kulak tırmalayıcı bir çığlık atıp hışımla kapıdan çıkarken akşamüstü toplantısına tam saatinde gelen *Ortaçağların Yaratıcı Ruhu* kitabının yazarı Polina Bellantoni'ye bodoslama çarptı. James'le birlikte yanına koşup kollarından tutarak kadının kalkmasına yardımcı olduk.

Polina Bellantoni'nin vücudu sımsıkıydı, en azından kolu öyleydi. Kırk bir yaşındaydı, yirmi yıllık bir evliliği, on altı yaşında bir kızı vardı ve bir yandan onu büyütürken Columbia Üniversitesi'nde Babil dönemi iç çamaşırları üzerine doktora yapmıştı. Şimdilerde Eskiçağ modasını bırakmış Columbia'da Ortaçağ araştırmalarında ders veriyordu. Polina'nın laciverte çalan siyah saçlarının arasında nefes kesici parlaklıkta gri birkaç tutam vardı. Yumuşak kahverengi gözlerini zarifçe çevreleyen kırışıklıkları onu sadece güzelleştirmiyor, ona bir bilgelik de katıyordu. Bir anda erkeklerin pürüzsüz, sıkıcı pembe yanaklar için orta yaşlı kadınları bir kenara atmakla ne kadar aptallık ettiğini anladım. İlk görüşte aşk mı bilmem ama o gün, tam o anda kuşak farkını kapatmaya karar verdim. Bir gün bir şekilde, on altı yaşında bir kızı ve kamyonlar dolusu antika don parçası olan bu evli kadını sevecektim.

Polina iki haftada bir ofise geliyordu. Mükemmeliyetçi bir tipti, James'le yaptığımız her şeyin üzerinden bir kere de kendisi geçirdi. Bu durum James'i delirtiyordu, ben de işin bu kısmını üstlenmeye gönüllü oldum. Perşembe günleri, Polina'yla metinde yaptığımız değişikliklerin, fotoğrafların ve resim açıklamalarının üstünden geçmeye başladık. İş konusunda bu kadar özenli olmamdan etkilenmiş, ayrıca tam zamanlı bir işte çalışıp bir yandan okuluma devam edebilmeme hayran kalmıştı. Dördüncü buluşmamızda beni ailesiyle birlikte akşam yemeğine davet etti.

Yemeğe en iyi kıyafetlerimle gittim. Morningside Heights semtine yukarıdan bakan, büyük bir apartman dairesinde oturuyordu. Kapıda beni karşılayıp salona kadar geçirdi,

kocasına teslim etti ve mutfağa döndü. Mr. Bellantoni bana bir öğrenci gibi davrandı, yüzünde babacan bir gülümsemeyle cümleleri arasında esler vererek konuşuyordu. Bu duraklamalar boyunca gülümsemeniz beklenir. Doktora-sını sanat tarihinde yapmıştı. Tezi aslında on dokuzuncu yüzyıl resimlerinde inek tasvirleri üzerineydi, fakat artık odağını genişletmiş Batı sanatında inek tasvirlerini çalışıyordu. Bu yaz tezini bu alanda çalışan akademisyenlere sunmaya İngiltere'ye, Cambridge'e gidecekti. Sonunda, bana doğru eğilip sırrını açıklar edasıyla, artık en önemli çalışmasına başlayabileceğini söyledi: Bitmek bilmez tutkusu, Hint sanatında inek tasvirleri.

Kırk dokuz yaşında, göbekli, kırmızı yanakları sarkmış, şimdiden yaşlılık lekelerinin ihanetine uğramış bir adamdı. Adını unuttum... Oysa Alice, inek adam ve iç çamaşırı kadının kızı unutulmazdı. Cildinden tazelik yayılıyordu, badem gözlerinin berrak yeşili insanın içine işliyordu. Saçları kalçasına kadar uzanıyordu, kahverengiden kumrala gidiyor, en ucunda da küllü sarıya dönüyordu. Büyük göğüsleri sütyene ihtiyaç duymaksızın dimdik duruyordu. Alice, yeniden hayata dönmüş bir Rönesans prensesiydi.

Polina kızıyla sohbet edebilmemize sevinmişti. Daha çok Janis Joplin, Moody Blues ve Aretha Franklin hakkında konuştuk, yani Polina'nın daha önce hiç duymadığı, Alice'e sesini kısmasını söylediği müzikler üzerine. Polina Babil'den onuncu yüzyıla tatile gitmek dışında nadiren çıkardı. Şimdiki zamana göz attığı o nadir anlarda ise benimle olmaktan memnun görünüyordu.

Yemek boyunca kocasını ayakta tutmak için sorular sorup durdu ama o adamı elektroşok bile canlandıramazdı. Yemekten sonra da ağzına yapışık piposu dudaklarında sallana sallana inine çekildi.

Üçümüz pirinçten yapılmış bir sehpanın etrafında oturmaya geçtik. Polina onuncu yüzyılda yaşamış Alman bir rahibeyi, Hrosvitha'yı anlattı. Oldukça akıcı bir Latin-

ceyle tiyatro oyunları yazmış. Alice'in saçıyla oynarken, bir yandan da kadının hikâyesini anlatıyordu. Latincesi en az Romalı oyun yazarı Terentius'un ki kadar iyiymiş. Kimse bir kadının bu kadar mükemmel yazabileceğine inanmıyormuş. Ortaçağ araştırmaları alanında bu ciddi bir tartışma konusuymuş, tıpkı psikolojide siyahların zekâsı konusu gibi. Tüm bu zekânın bilinmeyen bir geçmişe harcanmasında, sıkıcı akademik ilkelerle sınırlanmasında üzücü bir yan vardı. Ama sonuçta zekiydi ve sırf bunun bile takdir edilmesi gereken bir şey olduğunu bilecek kadar yaşamıştım. Benim için gecenin zaferi Hrosvitha'nın *Dulcitius*'undan bir sayfayı açıp kafiyesine uyarak okuyabilmekti.

"Tebrikler. Latincen çok iyi."

"Teşekkür ederim. Lise boyunca Latince dersi aldım, üniversitede de alıyorum. Bu aralar Livy ve Tacitus'u okuyorum, bir de üstüne birazcık klasik Yunanca öğreniyorum."

Polina alkışlayarak bana sımsıkı sarıldı. "Bana bu kadar yardımcı olmana şaşmamalı! Sen de klasik dönem çalışmalarından geliyorsun. Bu günlerde türümüz tükeniyor. Latinceyi zorunlu derslerden çıkardıklarından beri sayımız gittikçe azaldı. Ama gözlemlediğim kadarıyla en zeki öğrenciler Latince almaya devam ediyor. Bu da iyiye işaret diyebiliriz."

"Aslında klasik dönem çalışmalarında değilim, sinema okuyorum. Latince ve Yunancayı dil dersi kotam dolsun diye alıyorum ama seviyorum."

"Seviyorsundur umarım yoksa Yunanca eğlencesine alınacak bir dil değil. Sinema okuyorsan neden Latince ve Yunancayı seçtin ki?"

"Biraz komik gelebilir ama özellikle Latince disipline girmemde şimdiye kadar aldığım tüm derslerden daha çok yardımcı oldu bana. O sırada neyle uğraştığım önemli değil, Latince bana düşünmeyi öğreterek yardımcı oldu

hep. Yunancaysa kesinlikle perspektifimi genişletti, beni bir adım daha ileri götürdü. Salakça geliyor olmalı bütün bunlar size.”

“Hayır, hiç de değil. Bence Latincenin insana mantıksal akıl yürütmeyi, düşünmeyi öğretmesi konusunda tamamen haklısın. Keşke politikacılarımızın bazıları da öğrenmiş olsaydı.”

Alice bu sırada gözünü dört açmış bizi dinliyordu. “Molly, Latinceyle ilgili söylediklerin doğru mu yoksa bizimkine yalakalık mı ediyorsun?” diye dalga geçince annesi uzanıp elini avucuna aldı.

“Hayır. Saçma geldiğinin farkındayım ama şimdiye kadar öğrendiğim en iyi şey oldu ya da en iyi demeyelim de en faydalı şey oldu.”

Oturduğu yerden öne doğru eğilip “Annem Latince almam için başımın etini yiyip duruyordu, ben de bu sene aldım. Nefret ediyorum ama belki de öğretmenim fosil olduğu içindir,” dedi.

“Doğrusu Latince öğretmenleri genelde biraz fosilleşmiş oluyor.”

“Benimki artık kömür olmuş! Hiç film çektin mi?”

“Geçen yaz iki dakikalık kısa bir şey çektim. Ekipmanları almakta zorlanıyorum çünkü sınıfımdaki tek kadın benim ve erkeklerin bu durumdan pek hoşnut oldukları söylenemez. Ekipman dağıtım işi de yine erkeklerin elinde olduğundan ben hep nanayı alıyorum.”

Polina kaşlarını çattı, yanlış kelime seçimiymiş galiba. “Hiç hoş değil. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok mu?”

“Bölüm başkanına her seferinde yazılı olarak şikayette bulunuyorum. Kendisi de kadınlardan nefret ediyor. Ofisine çağırıyor, şikayeti okuyor. İlgileneceğini söylüyor, sonra da hiçbir şey değişmiyor. Doğal olarak bu beni daha da kötü hissettiriyor. Her dersinde kadınlar hakkında rezil espriler yapıyor zaten. Şu klasik erkek klişesi var ya, kadın

yönetmen yokmuş çünkü kadınların beyni bezelye tanesi kadarmış. Bir de bunu söylerken benim gözümün içine bakıyor. Bir makara İradenin Zaferi’ni boğazına tıkmayı o kadar isterdim ki.”

Polina iç çekip parmağını kahve fincanın kenarında dolaştırdı. “Mezun olduktan sonra da işler kolaylaşmıyor. Bu sene doçent olmam gerekiyordu ama asistanlıkta bıraktılar.”

“Anne yapma ama, olacaksın. Senden iyisini mi bulacaklar? Yirminci yüzyılda takılı kalmış Viktoryen kafalılar günün birinde pes edecek.”

Polina kızının saçını okşayıp gülümseyerek “Bakalım,” dedi.

Yemekten sonra haftada bir görüşmeye başladık. Birlikte galerilere, müzelere, konferanslara gidiyorduk. Arada bir de tiyatroya. Polina müzikallerden nefret ettiğinden sadece düz oyunlara gidiyorduk. APA’nın²⁵ oyunları dışında çoğu oldukça sıkıcıydı. Bir akşam Sheridan’ın *Skandal Okulu* oyununa gittik. O kadar iyi sahnelenmiş, eğlenceli ve canlıydı ki tiyatrodan çıktığımızda oyunun verdiği hazla sarhoş olmuştuk.

Polina “Harikaydı, tek kelimeyle muhteşem. Dans etmek istiyorum,” diyerek kıkırdadı.

“Dans edebileceğimiz bir yer biliyorum gerçekten istiyorsan.”

“Gidip bir mankafanın bizi dansa kaldırmasını mı bekleyeceğiz yani. Asla.”

“Benimle dans edebilirsin, tabii benim de bir mankafa olduğumu düşünmüyorsan.”

“Ne?” Saçını savurarak yüzüme bakmak için döndü.

25 Association of Producing Artist, 1959’da kurulmuş olan bir tiyatro topluluğudur. 1964’de Phoenix Tiyatrosu ile birleşerek adını APA-Phoenix olarak değiştirmiştir. (ç.n.)

“Gerçekten ahmak olduğumu düşünüyorsun. A-ha, işte şimdi gerçek ortaya çıktı.”

“Hayır tabii ki. Nerede birlikte dans edeceğiz ki?”

“Lezbiyen barda, nerede olacak.”

“Sen nereden biliyorsun lezbiyen barı?”

“Lezbiyenim.”

“Sen... Ama sen normal görünüyorsun. Molly, saçmalama lezbiyen olamazsın. Şaka yapıyorsun. Öyle bir şey olsan anlardım.”

“Hanımefendi, ben özbeöz, hakiki bir lezbiyenim. Görüşümle ilgili dediğine gelirse de tanıdığım birçok lezbiyen herhangi bir kadın gibi görünüyor. Ha eğer aradığın bir kamyoncuysa bulabileceğimiz bir yer biliyorum.” Laf sokmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

İki blok boyunca sessizce yürüdük. Polina’nın neşesi uçup gitmişti. “Molly, kusuruma bakmazsan ben eve gideceğim. Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemişim.”

“Tabii ki bakacağım kusura. Niye dürüst olmuyorsun? Lezbiyen olduğumu söyledim diye bozuldun.”

Gözlerini kaçırarak “Evet,” dedi.

“Ne fark eder? Lütfen söyle. Ben aynı insanım. Tanrı aşkına, heteroları asla anlamayacağım!”

“Lütfen bırak eve gideyim, biraz üstüne düşünmem lazım.” 42. Sokak’taki metro istasyonuna hızlı adımlarla daldı, ben de eve kadar yürüdüm. Genelde yürümek beni sakinleştirir ama anahtarı deliğe soktuğumda en az başladığımdaki kadar sinirliydim. Niye beni etkilemesine izin veriyorum ki? Neden insanların beni ânında sildikleri gibi ben de onları silemiyorum? Niye her seferinde canımı acıtıyor?

Polina tam üç hafta boyunca ortadan kayboldu. Ne perşembeleri ofise geldi ne telefon etti. Hiç sesi çıkmadı. Ben de onu aramamaya kararlıyım. Bir adamla sevgili olduğundan bahsetmişti. New York Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı bölümünden Paul Digita. Meraktan nasıl bir tip olduğunu gidip bir görmek istedim. Sakat olduğunu biliyordum. Sol bacağını kullanamadığı için baston yardımıyla sürükleyerek yürüyordu. 1949'da Exeter'de sırıkla atlama sırasında bir anlık tereddüt sonrası geçirdiği kazada bacağı işlevini tamamen yitirmişti.

Yine de bu bilgiler beni onu gördüğüm âna hazırlamaya yetmezdi. Bacağı en önemsiz problemiydi. Şişe camı gözlükleri, ciddi bir kepek problemi vardı ve dişleri bir

yosun kolonisine ev sahipliği yapıyor gibiydi. Paul bir insan enkazının canlı bir numunesiydi. Nasıl bu adamdan hoşlanıyor olabilir? Ortak neleri olabilir ki? Yeats'in noktalı virgül kullanımıyla ilgili dersi bitince kendimi yanına gitmeye ve dersini ne kadar ilgi çekici bulduğumu söylemeye zorladım. Övgülerim neredeyse ayağını yerden kesti; kürsünün kenarına tutundu, ya da belki de artık bacağının üzerinde duramadığıındandı. Her neyse, beni bir çay içmeye davet etti, ben de kabul ettim. Fakat yosunlarını ve diğer şeyleri görmezden gelerek yüzüne bakmak için insanın midesinin sağlam olması gerekiyordu.

Paul bir fincan fazlasıyla pahalı çay eşliğinde, bana değeri bilinmeyen bir dahi olduğunu anlattı. Hatta hayatının her detayını paylaştı. Benimle ilgiliyse tek bir soru bile sormadı. Tam iki saat sonra, artık monoloğundan yorulunca seni tekrar görebilir miyim diye sordu.

Ben de gerçekten bu şekilsiz protoplazmaya evet dedim. Tanrım! Böylece gelecek hafta için sözleştik. Polina onun için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordu, gerçi ben de bilmiyordum.

Paul ile buluşmamdan önce Polina aradı. Özür diledi. Doğal olarak lezbiyenliğimin hiçbir şeyi değiştirmemesi gerekiyormuş. 1963'te duygusal hayatını kurtarmayı beceren psikiyatristiyle yaptığı birkaç görüşmeden sonra olgun, sağlıklı bir insan olduğum sürece istediğim gibi biri olmamın bir sorun olmadığı gibi sansasyonel bir sonuca varmıştı. Olgun ve sağlıklı bir insan olduğum için beni tebrik etti ve cuma günü birlikte sinemaya gitmeyi teklif etti.

Karanlığa Kadar Bekle'yi seyrettik ve film ikimizin de ödünü kopardı. Evim hemen Elgin Sineması'nın yanındaydı, ben de onu bir içkiye davet ettim. Polina bir an için tereddüt etti ama sonunda cesareti galip geldi ve iyi fikir dedi. Apartmanın ışıksız, köhne merdivenlerini somurta-

rak çıkarken dehşete düşmüştü ama bir şey demeyecek kadar kibardı. Sonra eve girip yalnızca süt kasalarının üstüne oturtulmuş bir yatak ve etrafta renk renk boyanmış daha fazla kasa görünce hayretler içinde kalmıştı.

“Ne kadar yaratıcısın. Baksana, süt kasalarından bu tatlı kitaplığı, sandalyeleri yapmışsın.”

“Teşekkür ederim. Özel bir gün için sakladığım bir şişe Lancer şarabım var, onu açalım ne dersin?”

“Olur tabii.”

Şarap Polina’nın diline vurmuştu. Aslında ne kadar gerildiğini, lezbiyenliğin her kadına hem çekici hem korkutucu geldiğini çünkü içten içe her kadının lezbiyen olabileceğini ama saklı ve bilinmez bir şey olduğunu söyledi. Bana yasak olması mı çekici gelmiş? Sonra da kocasıyla ne kadar harika bir ilişkisi olduğunu anlatmaya başladı. Paul konusunda aralarında bir anlaşma varmış, heteroseksüellik harika bir şey değil miymiş?

“Beni sıkıyor Polina.”

“Sıkıyor mu, ne demek istiyorsun?”

“Yani erkekler bana sıkıcı geliyor. İçlerinden biri yetişkin gibi davranırsa kutlamaya değer oluyor, ayrıca insan gibi davranmayı becerseler bile yatakta kadınlar kadar iyi değiller.”

“Belki de doğru erkekle tanışmamışsındır?”

“Belki de sen doğru kadınla tanışmamışsındır. Hem iddiasına varım senden daha fazla erkekle yatmışımdır, hepsinin taktiği aynı. Bazıları daha iyi ama bir kere kadınlarla olduktan sonra sıkıcı hale geliyorlar.”

“Oturduğun yerden erkekler hakkında böyle şeyler söyleyemezsin.”

“Tamam o zaman hiçbir şey demem. Yalan söylemek-tense çenemi kapatmayı yeğlerim.”

Garip bir sessizlik oldu. “Kadınlarla sevişmenin nesi bu kadar farklı? Yani tam olarak neyi farklı?”

“Öncelikle çok daha yoğun.”

“Sence kadınlarla erkekler arasında yoğun bir şey yaşanamaz mı?”

“Yaşanabilir ama aynı şey değil işte.”

“Nasıl değil?”

“Nasıl anlatayım ki? Kelimelerle anlatılmaz bir şey. Bilmiyorum, yani bu patenle Ferrari’yi karşılaştırmak gibi olur, kelimelere dökülemez işte.”

“Biraz abartmıyor musun? Bence kendinden ve cinselliğinden emin olsaydın bu kadar bağırarak lezbiyenlik propagandası yapmazdın.”

“Propaganda mı? Senin soruna cevap vermeye çalıştım o kadar. Bağırarak yapılan bir propaganda görmek istiyorsan metrodaki reklamlara, dergilere, televizyona yani her yere bak. Bu ülke heteroseksüelliği ve kadın bedenini, her şeyi, şiddeti bile satmak için kullanıyor. Siz var ya o kadar kötü durumdasınız ki artık bilgisayarların sizi eşleştirmesine dahi muhtaç kaldınız.”

Polina önce sinirlenmeye başladı ama sonra biraz söylediklerim üzerine düşündü. “Daha önce hiç bu yönden bakmamıştım, yani reklamlara falan.”

“Ben baktım. Salem marka sigara satmak için öpüşen kadın görmüyorsun ortalıkta değil mi?”

Güldü. “Komik. Gerçekten komik. Bütün dünya sana farklı görünüyor olmalı değil mi?”

“Evet. Yıkıcı, hastalıklı, yozlaşmış görünüyor. Artık insanların benliği yok, belki de hiç olmadı, bu yüzden kendilerini konumlandıkları nokta cinsiyetleri—genitalleri, kiminle sikiştikleri. Kargalar bile güler buna.”

“Sen... Bütün homoseksüeller senin kadar bilinçli mi?”

“Bilmiyorum, bütün homoseksüellerle konuşmadım.” Polina sorusundan utanması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Kadehini bitirene kadar susup yeniden doldurdu. İyice sarhoş oluyordu. “Belki de sodaya geçmelisin, sarhoş olmanı istemem.”

“Ben mi, gerek yok iyiyim. Bu kadehi bitiririm yeter,”

dedi ve kadehin yarısını içti. Gözlerini dikip beni izlemeye başladı. Polina'dan hoşlanıyordum hatta belki az da olsa seviyordum onu ama söylediklerini kaldırmak biraz zordu. Bu kadar zeki bir kadının böylesine klasik bir heteroseksüel yobaz olmasını beklemezdim. Resmen merceğin altında duran bir böcek gibi hissediyordum kendimi. Ne yapalım, belki de şehirdeki tek güzel şey asfaltta sızmış mazottan yansıyan renklerken içinde yaşayanlardan da pek bir güzellik beklememeli.

Polina bu karamsar düşüncelerimi böldü. "Molly, şimdiye kadar çok kadınla yattın mı?"

"Yüzlerce hem de. Karşı konulamaz biriyim."

"Ciddiyim."

"Ben de, dedim ya karşı konulamaz bir cazibem var." Uzanıp omzundan tuttum ve ikimizi de şaşırtarak onu öptüm. Önce geri çekilmeye başladı ama sonra durmaya karar verdi. Asil ve cüretkâr bir hareket. Tahminimce öpüşükten sonra itiraz etmesi gerekecekti.

"Bunu yapmamalıydın, öpmemeliydin beni. Böyle sormadan, bir erkekten farkın yok resmen."

"Sorsaydım beni öpmezdin. Gel bir kere daha öpeyim böylece aradaki farkı kesin olarak anlamış olursun. Beni karşı cinsle karıştırmayı hiç istemem."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Karşı çıkar gibi oldu ama pek de anlayışlı bir günümde değildim. Onu sıkıca tuttum ve uzun bir Fransız öpücüğü verdim. Bayıldı. Bayıldı ve bunun için benden nefret etti. Öfkeyle geri çekildi.

"Bu ne cüret? Ne haddine! Annen olacak yaştayım!"

"Ben de bunun hiçbir şey değiştirmeyeceğini bilecek yaştayım. Kutsal penisin üstünden inmeyi bir becersen sen de itiraf ederdin. Hoşlandın işte. Vajinası olup da hoşlanmayacak biri yok bu dünyada. Kadın kadına öpüşmek güzel bir şey, kadın kadına sevişmek olağanüstü. Bir rahat bırak kendini de zevk almaya bak."

"Duyduklarıma inanamıyorum, delirmişsin sen."

“Olabilir ama en azından deneyimlerim üzerinden konuşuyorum. Sense hikâyenin tek bir yönünü biliyorsun.”

İşte bu canını acıttı. Hassas noktasından vurmuştum. Polina’dan yaklaşık on iki santimetre kısaydım ama bu onu kaldırıp yatağa götürmeme engel olmadı. Beni daha sert bir şekilde itmeye imkânı olmadan onu bir kere daha öptüm. Sonra göğüslerine dokundum, kasıklarına bastırdım ve Polina gerçekten de hikâyenin tek bir yönünü bildiğini anladı. Kırk dokuz yıl karanlıkta kalmak için uzun bir süreydi. İşte şimdi buradaydı, hem de kendisi için ne kadar kolay olmuştu, sonuçta biraz da ben zorlamıştım. Böylece bir kadınla sevişmenin sorumluluğunu almasına gerek olmayacaktı, bu konuda şarabın da yardımı yadsınamazdı. Sebebi ne olursa olsun o da beni öptü. Yatağa boylu boyunca uzanıp beni de yanına çekti. Artık konuşacak pek bir şey yoktu. Kıyafetlerimizi çıkarıp örtünün altına girdiğimiz anda muzip bakışlarla bana döndü.

“Neredeyiz?”

“Ne?”

“Neredeyiz?”

“Evimde, yataktayız. Nerede olacağız?”

“Hayır, hayır. Erkekler tuvaletindeyiz.”

“Öyle mi?”

“Evet, Times Meydanı’ndaki metro istasyonunun erkekler tuvaletindeyiz.”

“Polina, erkekler tuvaletini kullanmamıza izin vermezler ki.”

“Oyunbozanlık yapma. Bu fanteziyi benimle birlikte oynamalısın yoksa gelemiyorum. Lütfen, şimdi pisuvardayız, sen bakıyorsun ve penisimi görüyorsun sonra da ‘Ne kadar büyük, seksi, sert’ diyorsun. Hadi söyle.”

“Ne kadar büyük, öhö, seksi, sert.”

Heyecanlanarak kıvranmaya başlamıştı. “Devam et, evet.”

“Ne demeliyim?”

“De bir şey, uydur işte.”

“İıı, hayatımda gördüğüm en büyük penis. Gerçekten kalın.”

Sertçe, “Dokunabilir miyim de.”

“Penisine dokunabilir miyim lütfen?”

Polina inliyordu. “Evet, dokun, öp, yala.”

Dokunmak, öpmek, yalamak istediğimi söylediğim anda geldi.

On dakika kadar sessizce düşündükten sonra arkasını döndü. “Seninle ilgilenmemi ister misin? Daha önce hiç yapmadım ama eminim becerebilirim.”

“Evet, isterim.”

“Senin fantezin ne?”

“Yok galiba.”

“Ama fantezin olmadan nasıl sevişebiliyorsun ki? Herkesin cinsel fantezileri vardır. Eminim dile getirilemeyecek kadar kötü bir şey olduğunu düşünüyorsundur. Bana söyleyebilirsin. Hem beni de yeniden heyecanlandırır.”

“Üzgünüm ama ben sadece sevişmeyi seviyorum. Beni tahrik eden karşımdakine dokunmak, öpüşmek. Tek kelime bile etmene gerek yok.”

“Günümüzde herhangi bir insanın fantezisinin olmadığını inanmam.”

“Yani bir şey var ama fantezi olduğunu zannetmiyorum.”

“Anlat hadi,” diyerek kolunu belime doladı.

“Kadınlarla seviştiğimde cinsel organlarını kafamda bir yakut ormanı gibi resmediyorum.”

“Yakut ormanı mı?”

“Evet, kadınlar bereketli, yoğun, gizli hazinelerle dolu varlıklar, tıpkı narın içinden dökülen binbir yakut tanesi gibi. Hem de tatları güzel.”

“Bu pek de fantezi sayılmaz. Son derece toy bir cinsel hayatın var Molly. Lezbiyen olmana şaşmamalı.”

“Senin için bir farkı yoksa burada bitirsek de olur.”

“Ya, fantezin olmadığı için utandın. Utanma. Senin için

bir tane uydururum ben. Devam etmek istiyorum, çok seksisin, vücudun pürüzsüz, sımsıkı, incecik. Platon'un mükemmel androjen imgesisin. Hayır öyle değil, kusursuz bir kadınsın. Ama çok da güçlüsün. Bir gram yağın yok. İçine girmek istiyorum. Bir kadının ıslak, açık dudaklarının içine girmek heyecan verici olmalı.”

“Tamam peki, sen bir şeyler uydur ben dinlerim.”

Polina yatılı okulda kalan oğlanlar olduğumuz bir hikâyeye uydurdu. Bu sefer soyunma odasında sevişiyorduk. Bu hikâyeye de onu o kadar yükseltti ki resmen çıldırmış gibi sevişti benimle. Bense Polina ile bir geleceğim olmadığını anlamıştım. Bütün bu hikâyelerle başa çıkmam mümkün değildi, ayrıca neden erkekler hakkında olduğunu da anlamıyordum.

Gece kalmasını istesem de gitti. Yanında sıcak bir bedenle uyumak, sabah uyandığında günaydın diyerek sarılmak güzel. Ama eski mavi süveteri ve dizlerinin altına sıkıştırdığı yastığı olmadan uyuyamadığını söyleyerek eve döndü. Yanında biriyle uyuması mümkün değilmiş. Bense bütün gece uyuyamadım, yaşadıklarımın gerçek mi hayal mi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Gerçektir. Sabah bir parça gün ışığı puslu gökyüzünü aşip yatağıma vurduğunda birkaç uzun siyah ve gri saç teli buldum.

—

Paul ile buluşma günüm gelip çatığında merakıma karşı koyamayıp gittim. Bu ikisi birbirinde ne buluyordu? Bu saçma sapan hikâyeleri Paul mu anlatıyordu? Öğrenmenin tek yolu vardı.

Beni bir İtalyan restoranına götürdü, yemekten sonraki hamlesine ise bir türlü karar veremedi. Anlaşılan Paul kadınların ilgisine pek alışık değildi ve şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Ben de Riverside Park'ta gezinmeyi teklif ettim. Parkın yakınında oturduğu için evine kadar onunla

yürüyecektim. Dört blok yürümemiz yarım saatimizi aldı. Kapısına geldiğimize apartmandan içeri adımını attı sonra bir anda elektrik çarpmış gibi arkasına dönüp “Yukarı gelip tezimi görmek ister misin? Harvard’da oldukça beğenilmişti,” dedi.

“Tabii, tezini görmeyi çok isterim.”

Paul sonraki bir buçuk saati erken yirminci yüzyıl şiirinde noktalamanın hayati önemini anlatmakla geçirdi. Şiirde noktalamanın bırakılmasının ne kadar da korkunç bir fikir olduğunu anlatırken resmen terlemeye başlamıştı. Nefes almadan sıraladığı eleştirilerinin ardından Squirt marka gazozla karıştırdığı votkasından bir yudum alıp Edmund Wilson’a karşı tiradına başladı. Sonra birdenbire sustu, koltukta oturduğu yerden uzanıp beni öpüverdi, hem de o dişlerle. Tanrı aşkına! Kendimi toparlamama imkân vermeden bacak arama yapıştı, resmen hedefe uçan savaş pilotu gibiydi, her tarafıma salyalarını akıtıyordu.

“Paul, odaya geçelim mi?”

“Ha, tabii.”

Odaya geçtiğimizde karşımdaki manzara daha da fena bir hal aldı. Vücudunun her santimi kıl kaplıydı. Resmen ormandan kaçıp kucağıma düşmüştü, bu orangutana dayanabildiğime göre Polina’ya âşık falan olmalıydım. Tanrım. Paul ağzında bir şeyler geveliyor, gözlerini açıp kapıyordu. Ya nöbet geçiriyor ya da yine üzerime atlayacak diye düşünürken bir anda döndü, orta boy çükü bir elinde diğer eliyle boynumu tutarak beni kendisine yaklaştırdı.

“Neredeyiz?”

Bu sefer ne diyeceğimi biliyordum. “Times Meydanı’ndaki metro istasyonunun erkekler tuvaletinde.”

“Hayır, hayır” diye cırladı. “Four Seasons Otel’deki kadınlar tuvaletindeyiz ve sen de benim koca memelerime hayran kalmışsın.”

“Hoşçakal Paul.”

Polina'yla görüşmeyi hemen bırakmadım. Galiba ona, sohbetlerimize, gittiğimiz tiyatrolara, Avrupa'da büyümesiyle ilgili hikâyelere fazlasıyla ihtiyaç duyuyordum. İşin seks kısmını görmezden gelmeye çalıştım ama Polina gitgide daha fazla kendini kaptırmıştı. Benim için seks hayatımızın dibe vurduğu nokta Polina'nın kendisine "altın duş kraliçesi" dememi istemesiydi. Yine hayali bir erkekler tuvaletinde olduğumuz sırada ona inanılmaz işeme yeteneğinden bahsederken hayranlıkla bakmam için çişini kavanozda biriktirmişti. İşte bunu asla yapmayacaktım. Ben de arkadaş kalmayı önerdim. Bunun üzerine Polina neredeyse küçük çaplı bir kalp krizi geçirdi.

“Arkadaş mı kalalım? Arkadaş da ne demek? Ben tam da cinselliğimle ilgili çok önemli keşifler yapıyorken arkadaş mı olmak istiyorsun?”

Başka kadınlarla olmasını söylemeye çalıştım ama beni istiyordu. Beni istiyordu ama benden utanıyordu. Arkadaşlarıyla tanıştırmıyordu, iş çıkışı onu almama izin vermiyordu. Sanırım memelerimin ortasında mor neondan koca bir L harfinin yanıp söneceğini düşünüyordu. Sevdiğimden değil yalnız olduğum için onunla birlikteydim. Okuldaki tüm derslerimde öğrencilerin hepsi de erkekti ve ilk günden beri onlardan daha başarılı olduğum için bana gazezleri vardı. Bütün kariyer seçeneklerim arasında sinemanın biraz daha açık görüşlü olacağını düşünmüştüm ama o zavallı egoları kameranın arkasında öylesine şişmişti ki “kendi” mıntıklarında bir kadının onlarla rekabet etmesine, üstüne üstlük bir de kazanmasına tahammül edemiyorlardı. Barlarsa entelektüel yuvası sayılmazdı ama birkaç tane iyi yer bulmuştum. Buralarda herhangi bir rolün iması bile tamamen dışlanmanıza sebep olurdu. Bu kadınlara göre roller kamyoncular içindi. Ama benim de karşıdakinin beyni hayranlıkla alev alsın diye birtakım önemli isimlerin bomba gibi ortama atıldığı muhabbetlere dayanacak halim kalmamıştı. Kimin kimi tanıdığı umurunda değil, ne yaptığın önemli. Bu burjuva kokoşlarınsa pek bir şey yaptığı yoktu. Bir yandan da briyantine bulanmış asker tıraşlı butchlardan geçilmeyen Colony ya da Sugar’s’a dönmem mümkün değildi. Bütün bunları düşününce fantezilerine rağmen Polina vardı, seçenekler arasında görece en iyisiydi.

Sorunu çözen Alice’ti. Üçümüz ara ara birlikte takıldık. Polina’nın arkadaşları için fazla tehlikeliydim ama kızı için yeterince iyiydim. Polina’nın bana dair yargılarının zıtlığı akla ziyandı. Alice ile olan ilişkiyi destekliyordu. Aramızdaki yaş farkı daha azdı, tabii Polina ısrarla kendi

yaşından bahsetmesiydi bu hiç önemli olmayacaktı, Alice benden sadece altı yaş küçüktü. 1944'te doğmuş olmaktan suçluluk duymaya başlamıştım artık. "Yaşlı Hanım", Polina kendisinden böyle bahsediyordu, dinlediğimiz müzikleri, izlediğimiz filmleri ve okuduğumuz dergileri aşağılıyordu. Ne yaşımızı ne de zevklerimizi küçük görmekten kaçınıyordu. Jenerasyon düşmanlığının hedefinde olmak her zaman insanları yakınlaştırır, bize de bu oldu. Alice annesinin sevgilisi olduğumu biliyordu ve bunun harika bir şey olduğu görüşündeydi. Paul'u da biliyordu ve onun sümüklü böceğin insan formu olduğunu düşünüyordu. Asit yağmurlu sarı bir günde "Annemin benimle sevişmek istediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Öyle mi?"

"Asla bunu itiraf etmeyecek ama istediğini biliyorum. Ben de aslına bakarsan onunla sevişmek isterim. Çok güzel bir kadın, biliyorsun. Ama mümkün değil, düşüncesi bile onu çıldırtmaya yeter. Ensest o kadar da büyük bir travma gibi görünmüyor bana açıkçası."

"Bence de ama tabii benim fikrim ne kadar geçerli bilmiyorum, sonuçta gerçek anne babamla büyümedim. Yine de ebeveynlerin ve çocukların neden birbirlerini cinsellikten yoksunmuş gibi gördüklerini hiç anlamadım. Bu bana pek insani gelmiyor."

"Evet, aman zaten ebeveynler her şeyden rahatsız olur. Annem beni çekici bulduğunu asla itiraf edemeyeceği için duygularını epey bastırmak zorunda kalıyor."

"Annenin bastırdığı daha çok şey var."

"Hadi ya, anlat bakalım neler çeviriyormuş bizim ihtiyar kız?"

"Hiç. Demek istediğim şey, annenle yatma. İki taraf da on beşten büyükse ve rıza varsa enseste karşı değilim ama annen şu an kendi tuhaf keşif yolculuğunda."

"Bana da anlatsana bu yolculuğu biraz."

"Hayır, ağzım sıkıdır."

“Molly hadisene ya. Neden bu kadar ahlaklı olmak zorundasın?”

“Çünkü param yok.”

“Benimle sevişmek konusunda ahlakın ne diyor? Sonuçta benim yaşımda biriyle sevişmenin sonu hapis de olabilir.”

“Alice ne kadar da romantiksin, gözlerim yaşardı.”

“Ya lütfen sevişelim işte, sana güvenebileceğimi hissediyorum. İş gereğinden fazla büyütüp çok özel, önemli ya da abartılacak bir şeymiş gibi davranmayacağını biliyorum.”

“Anladım ama annen ne olacak?”

“Bilmezse üzülmez de.” Kıkırdayıp muzip bir bakış attı. “Güneş gibi ışık saçan ruhun için sana bir kusursuz sarı gül versem sevişir misin peki benimle?”

“Kusursuz bir sarı güle evet.”

Alice Broadway bulvarında çiçekçi arayarak koşturma-ya başladı, sonunda küçük bir dükkân buldu ve içeriden elinde sarı bir gülle çıktı. 17. Cadde’ye, hamam böceklerine ve hiçbir zaman ısınmayan ısıtıcıya gittik. Ama Alice sımsıcaktı, kollarımın arasında kendinden geçti, inledi. Aklında bir tane bile fantezi yoktu. Dokunulmaya bayılıyordu. Dokunmaya bayılıyordu. Öpüşmek onun için bir sanat formuydu. Anlatacak hikâyesi yoktu. Hiçbir şeye takılmadan, olduğu gibi o andaydı. Ben de sadece bendim.

Alice’in hayatta kalma içgüdüleri güçlüydü. Birbirimizi daha sık görebilmek için gizli gizli buluşmamız gerektiğini biliyordu. Polina’nın Viktoryen zihniyeti aramızda yaşananları kaldıramazdı. Üçümüzün bir arada olduğu zamanlar ise başlı başına bir işkenceydi. Bir akşam locada *Rozencrantz ve Guildenstern Öldüler*’i izlerken bir yandan Polina sol elimi tutuyor diğer yandan Alice sağ bacağımı okşuyordu. Oyundan hiçbir şey anlamamıştım ama bittiğinde vücudumda biriken bütün adrenalini olanca gücümle alkışlayarak atabilmişim.

İşin aslı Polina bizi birbirimize itmişti, aramızda bir şeyler yaşanmasını istiyordu ama aynı zamanda bunun gerçekleşmesinden çok korkuyordu. Bir şekilde Alice ve Polina'nın arasındaki cinselliğin aracısı olmuştum. Mesajlarını karşı tarafa iletmek için kullandıkları bir çeşit uyduydum. Bazen onlarla birlikteyken onlarla olmadığım zamanlardan daha yalnız hissediyordum.

Bir cumartesi akşamı Harlem manzaralı evde, parktan gelen ritmik davul sesleri eşliğinde anne kız artık gelenek-selleşmiş kavgalarından birine daha başladı. Polina Alice'i önemsiz bir şey yüzünden çocukça davranmakla suçladı ve cevap olarak Alice, Polina'nın damar sertleşmesinden, özellikle de kafasındaki damarların sertleşmesinden muzdarip olduğunu söyledi. Bu tatlı dalaşma Alice'in henüz hiç yara almamış egosundan aldığı güçle, ebedi rakibine son darbesini vurmasıyla bitti.

“Artık çocuk değilim ben anne. Tanrı aşkına, sevgilinle yatacak yaşa geldim sana zahmet artık anla bunu ve beni rahat bırak.”

“Ne dedin sen?”

“Molly ve ben sevgiliyiz.”

Polina bir anda irkildi, sonra burnundan dumanlar çıkararak İtalyanca saymaya başladı. O kadar hızlı konuşuyordu ki tek yakalayabildiğim “Basta! Basta!” ve yüze geçirilen bir tokat oldu. İki dilli bağırıp çağırması bittiğinde, oldukça anlaşılır bir İngilizceyle Alice'in ve onun hayatından sonsuza kadar çıkmamı söyledi. Alice karşı çıktı ancak Polina bu ilişkide ısrarcı olursa onu üniversiteye yollamamakla tehdit ederek direnişe son verdi. Alice uyanık bir tipti ve üniversite hayatı boyunca çalışmaya hiç niyeti yoktu, hele de benim yaşantımı gördükten sonra. Annesinin maddi üstünlüğüne boyun eğdi. Ben de başım dik çıktım ve tahta kurularının bileklerimi dişlediği, hamam böceklerinin mutfağın ortasında safari yaptığı 17. Cadde'ye döndüm.

Gözümde gökdelenlerin altından geçen atık su kanallarını canlandırdım, altımda şişme salımla delilerle dolu bu manyak şehirden kaçıp gidebilirim diye düşündüm. Tek ihtiyacım sivri uçlu bir kazıktı, insanların Miami Beach tatillerinde yavruyken alıp sonra lağıma attıkları kör timsahları savuşturabilmem için. Miami Beach, kroton çiçekleri, sardunyalı ve kibriyle Carrie'ye ne kadar da yakın. Miami Beach, bunakların ayakkabılarıyla uyumlu olsun diye payetli kolostomi torbaları aldığı yer. Atık su borularından otobana çıkmayı becersem bile oraya gitmemin imkânı yoktu. Gidecek hiçbir yer yok. Burada, neon asma bahçelerinin ortasında bir diploma için götümü yırtıp koca bir çöplüğün içinde yaşıyorum. Shiloh'dan bile daha beter burası, ayrıca sıçtığımanın Manhattan'ında radyoaktif afetin insan formu olmayan bir kişi bile yok mu? Belki de problem benim. Belki de radyoaktif olan benim ya da belki de fazla muhafazakâрім, sıradan hayallerle doluyum. Belki de Pensilvanya bayırlarına aitim, Mennocularla ya da Amişlerle yaşamalıyım. E hadi gittim diyelim orada nasıl film çekeceğim acaba? Ampulleri bile olmuyor onların. Mantık 101'de buna ikilemde kalmak deniyor ya da aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık. Param olsaydı belki bu açmazdan kurtulabilirdim. Param olsaydı şansın, üfürükten entelektüellerin ve kesilip bir kenara atılan duyguların insafına kalmazdım. İnsan parası olunca kendini koruyabiliyor ama o parayı kazanmak farklı bir hikâye işte. Bir yılım daha kaldı ve sonra mezun oluyorum. Ânında bir servetim olacak. Tabii ya. Eriyip kaldırım taşlarının arasına sızsam da olur, nasıl olsa kimse beni işe almayacak. Siktir. Yine de pes etmiyorum. Ama arada bir dinlenmeye de ihtiyacım var. Yeniden Shiloh tepelerini görmek istiyorum, Ep'in arka bahçesinde, Jenna'yı gömdükleri çayırda bedenimi toprağa bırakmak istiyorum. Belki de yoncaların kokusu cehennemin bu şubesinde bir kış daha geçirmeme

yardımcı olur. Bir günlüğüne kasabaya kaçarsam belki de ayakta kalabilirim. Nasılsa güneş hâlâ bedava.

Yola çıktım, Philadelphia'ya kadar otostop çektim. Philadelphia'da kamyoncu adamın teki beni aldı, uyuyakaldığımda beni ellemeye çalıştı ama hırlayınca patisini çekti. Lancaster'daki otogarda bıraktı. Greyhound terminalinin bunalıcı uyuşukluğunda bir saat bekledikten sonra otobüse bindim. Otobüs gümbürtüyle kükreyip ardında bıraktığı egzoz bulutuyla Pensilvanya'nın yeşil tepelerini kirleterek yola koyuldu. Tepeleri kirleten bir diğer şey de Tanya ve Ford reklamlarının olduğu koca tabelalardı. Bazılarında "Süt için, doğanın mucizevi besini!" yazıyordu. Reklam ormanının arasından arada bir kırları yakalayabiliyordum.

York'ta inip iki otobüse daha binmem gerekti ama sonunda Shiloh'ya vardım. Yeşil otobüs Mrs. Hershener'ın dükkânının önünde durduğunda indim. Aynı sineklik, aynı derme çatma yapı. Veranda yarı yarıya çürümüştü, Nehi gazozunun yerine "7-Up the Uncola" levhası gelmişti fakat bunlar aradan on beş yıl geçtiğine dair tek göstergeydi. Ep'in evine doğru giden yol hâlâ topraktı, üstüne birkaç tane mavi parke taşı konmuştu, sanki yağmurda işe yarayacakmış gibi. Güneş tam tepemdeydi, saman sarısı kelekler kar beyazı olanları kovalayarak haziran çimlerinin, yeni sürülmüş toprağın üstünde uçuyordu. Derin bir nefes aldım, kafam o kadar iyi oldu ki *orange sunshine*²⁶ bunun yanında hiçbir şeydi. Ayaklarım yerden kesildi ve uçarak yola devam ettim. Koşuyordum, zıplıyordum, lanet olası New York kaldırımları yüzünden kaskatı kesilmiş bacaklarımı geniş geniş açıyordum. Çok geçmeden kollarımı salla-

26 Bir tür LSD. (ç.n.)

maya, bağırmaya başladım, etrafta bana bakıp “Bu deli ne yapıyor?” diyecek tek bir yüz bile yoktu. Görünürde kimse yoktu, sadece kelebekler vardı.

Köşeden dönünce, tepenin aşağısında, ahşap ev hâlâ oradaydı. Çamaşırlar asılmıştı, ev yeni boyanmıştı, bembeyazdı. Nefes nefese kalmış bir halde eve gittim, kapıyı çaldım ama evde kimse yoktu. İyi ki de yoktu çünkü hiç de birilerine göletinizin kenarında biraz dinlenebilir miyim diye soracak havada değildim. Verandanın oradaki minik beton parçasında Leroy ile birinci sınıfa başladığımızda çimentoya sıkıştırdığımız iki sent duruyordu. Carrie “Bu iki sentimiz olduğu sürece parasız sayılmayız,” derdi. Tavşan kümesleri kaldırılmıştı, domuzların çamurunun olduğu yere menekşeler ve petunyalar ekilmişti.

Gölet eski göletti. Kenarları yeşil balçıkla çevriliydi ve durgun suyun içinden uzanan otların arası kurbağa yumurtalarıyla doluydu. Sazların etrafı köpük köpüktü. Göletin kenarına uzanıp kollarım başımın altında bulutları izlemeye başladım. Bir süre sonra kuşlar ve böcekler bir kaya parçası olduğumu düşündüler. Bir tırtıl sol dirseğime çarpıp geçti, bir alaycı kuş da özenle ayağımın üstüne sıçtı. Gözlerimi açtım, yavaşça kafamı çevirdim ve hayatımda gördüğüm en büyük kurbağayla göz göze geldim. Kurbağa benden korkmuyordu, bana meydan okuyordu. Gözlerimin içine baktı, gözünü yumdu, pembe göğsünü şişirdi ve öyle bir vırakladı ki sesi Eriha’nın surlarını bile yıkardı. Göletin diğer tarafından başka bir kurbağa cevap verdi. İki küçük yeşil kafa kıyıdaki memeliyi gözetlemek için sudan çıktı. Amfibiler bizim az gelişmiş canlılar olduğumuzu düşünüyor olmalı, sonuçta onlar gibi hem suda hem karada yaşayamıyoruz. Biyolojik üstünlüğü bir yana, bu koca kurbağanın hayatı benimkinden çok daha düzgün. Bu kurbağa film çekmek istemiyor. Bu kurbağa hayatında daha önce hiç film görmedi bile ve açıkçası umurunda da

değil. Tek yaptığı yüzmek, yemek, sevişmek ve istediği zaman şarkı söylemek. Hiç bir kurbağanın sinir hastası olduğu duyulmuş mu? İnsanlar evrimin zirvesinde olduklarını düşünmekten ne zaman vazgeçecek?

Golyat aklımdan geçenlere dair düşüncelerini anlatmak ister gibi kükreyip havaya sıçradı ve alçaktan uçan bir yusufçuğu ürküttü. Yere dört ayak üstüne inip fırlayarak gölete öyle bir dalış yaptı ki sıçrayan su tişörtümün yarısını ıslattı. Ayağa kalkıp küçük dalgaların arka arkaya kıyıya vurmasını, köpüklerin içine karışmasını izledim. O koca kafa otların arasından yine çıktı. Lanet hayvan göz kırptı bana.

Ayağa kalktım, üstümü silkeledim ve dere yatağından inip su borusunun içinden geçerek Leota'nın eski evinin yoluna çıktım. Hâlâ su borusunun içinden geçebilecek kadar küçük ve zayıf olduğum için kendimi takdir ettim.

Annesi hâlâ aynı evde yaşıyordu. Çalılar büyümüştü, evin artık alüminyum bir kaplaması vardı ama onun dışında her şey aynıydı. Mrs. Bisland da aynı görünüyordu, tek fark artık saçlarının tamamen kırışmış olmasıydı. Beni gördüğüne şaşırmıştı, sonra nefes almadan konuşmaya başladı. Carrie nasıldı, ne kadar da üzülmüştü 61'de Carl'ın haberini aldığı anda. Leota'nın Jackie Phantom'la evlenmiş olduğundan haberim var mıydı, Jackie'nin hemen West York'un dışında bir kaportacısı vardı ve işleri de bayağı iyi gidiyordu. Diamond Caddesi'ndeki evlerinin adresini verdi. Oradan yavaş yavaş geri Mrs. Hershener'in dükkânına yürüdüm, içeriden kendime külahta bir top ahududulu dondurma aldım. Kasadaki kadın üç sene önce Mrs. Hershener'in kendini astığını, kimsenin de nedenini bilmediğini söyledi.

Annesi Leota'yı aramış olmalı çünkü eve vardığımda kapının ardında bekliyordu, zili bile çalma fırsatım olmadı. Leota karşımda duruyordu, aynı kedi gözler, aynı uzun

ince vücut ama tanrım, kırk beş yaşındaymış gibi görünüyordu ve kucağında koala gibi vücuduna yapışmış iki velet vardı. Bense yirmi dört yaşında görünüyordum. O da bende kendi yansımasını gördü, bir an için kendine acıdı.

“Molly, gelsene içeri. Bak bu Jackie Jr. bu da Margie, annemin adını koyduk. Hanımefendiye merhaba deyin.”

Beş yaşındaki Jackie Jr. anlaşılabilir bir telaffuzla merhaba diyebiliyordu ama Margie çekingendi. Hayatında daha önce pantolon giyen bir kadın görmemişti sanırım.

“Merhaba Margie, merhaba Jackie.”

“Jackie hadi kız kardeşini al, dışarıda oynayın.”

“Dışarıda oynamak istemiyorum, burada seninle kalmak istiyorum.”

“Ne dediysem onu yap.”

“Hayır.” Dudağını biraz daha sarkıtsa takılıp düşecekti.

Leota sırtına bir şaplak attı ve çekiştirerek dışarı çıkardı. Çocuğun bağırması yirmi dakika kadar durmadı.

“Bazen delirtiyorlar beni ama seviyorum işte.”

“Tabii,” dedim. Başka ne diyebilirdim ki. Bütün anneler aynı şeyi söyler.

“Ee, York ziyaretinin nedeni nedir?”

“Büyük şehirden günübirlik bir kaçış.”

“Büyük şehir mi? Florida’da yaşamıyor musun sen? Tabii doğru ya, annem New York’a taşındığını söylemişti galiba. Sokakta bıçaklanmaktan falan korkmuyor musun, hani Porto Rikolu ve zencilerle dolu ya orası.”

“Hayır.” Garip bir sessizlik oldu.

“Beyazlar da saldırgan olabilir tabii ki. Ama sonuçta her türden insanın bir arada yaşadığı bir yer. Önyargılı değilim anlıyorsun değil mi?”

“Anlıyorum, evet.”

“Evlendin mi?”

“Hatırlamıyor musun? Çocukken sana hiçbir zaman evlenmeyeceğimi söylemiştim. Sözümü tuttum.”

“Ah, demek ki daha doğru adamla tanışmadın.” Gergin gülüş.

“Evet, herkes bunu söylüyor ama bir bok demek değil.”

Yüzü ne kadar kaba bir laf ettiğimi belli etmek isteyen bir hal alsa da dudaklarının kenarı bir tutam hayranlıkla kıvrılmıştı.

“Liseden mezun olur olmaz Jack’le evlendim. Evden ayrılmak istiyordum ve evlenmek tek yoluydu ama onu seviyordum da. Jack iyi bir eş. Çalışkan, çocukları seviyor. Daha ne isteyebilirim ki? Carol Morgan’ı görmelisin asıl. Eddie Harper’la evlendi, hatırlıyor musun Eddie’yi? Bizim iki sınıf üstümüzdü, kendinden geçene kadar içiyor bugünlerde. Ben yine şanslıyım.”

Küçük, derli toplu eve göz gezdirdim. Mobilyaların üstünde plastik kaplamalar, seramik lambalar vardı. Mutfak masasının barbunya desenli formika kaplamasının ortasında bir vazoda plastik kasımpatıları duruyordu. Oturma odası duvardan duvara avokado rengi halı kaplıydı. Leota süt kasalarımı görse baygınlık geçirirdi.

Jackie Jr. ya sesini kesti ya da erken yaşta gırtlak kanseri oldu çünkü sonunda normal bir ses tonuyla konuşabiliyorduk.

“Kahve, gazoz ya da içecek başka bir şey ister misin?”

“Kola.”

Mutfağa gidip kahverengi kapaklı buzdolabından koca bir kola şişesi çıkardı. Kolayı vermek için bana gelirken vücudunun diriliğini kaybettiğini, biraz pörsüdüğünü fark ettim; göğüsleri sarkmıştı ve saçları matlaşmıştı.

“Neler yapıyorsun şehirde?”

“New York Üniversitesi’nden seneye mezun oluyorum. Sinema okuyorum.”

Leota çok etkilenmişti. “Film yıldızı mı olacaksın? Biliyor musun, Natalie Wood’a biraz benziyorsun aslında.”

“İltifat için teşekkür ederim ama pek film yıldızı özelliklerine sahip olduğumu düşünmüyorum. Filmleri yapan olmak istiyorum, piyonlardan biri olmak değil.”

“Hıı.” Söyleyecek başka bir şey bulamadı çünkü onun için film yapımı gizemli bir süreçti ve sonunda gördüğü tek şey film yıldızlarıydı.

“Leota birlikte geçirdiğimiz o geceyi hiç düşündün mü?”

Bir anda oturuşu dikleşti ve gözlerini kaçırdı. “Hayır, hiç.”

“Ben bazen düşünüyorum. O kadar gençtik ki, şimdi bakınca sevimli geliyor.”

“Böyle şeyler hakkında düşünmüyorum. Ben bir anneyim.”

“Anne olunca ne oluyor? Beyninin geçmişi hatırlayan kısmı yok mu oluyor?”

“Böyle şeyler için fazlasıyla meşgulüm. Kimin düşünmeye zamanı var ki hem? Neyse zaten sapkın ve hastalıklı bir şeydi yaptığımız. Bununla uğraşacak vaktim yok.”

“Böyle düşünmene üzüldüm.”

“Niye bunu sordun ki? Neden buraya kadar geldin, bunu sormak için mi? Sen öyle kaldın demek. Bu yüzden mi kot pantolon ve süveterle dolaşıyorsun ortalıkta? Sen de o hastalıklı insanlardan biri misin? Anlamıyorum. Hiç anlamıyorum, hem de senin gibi güzel bir kız. Bir sürü erkeği elde edebilirsin. Benim bu kasabada sahip olduğumdan çok daha fazla seçeneğin var.”

“Eşinden hoşlandığını söylemiştin.”

“Eşimi seviyorum. Çocuklarımı seviyorum. Bir kadının varoluş nedeni budur. Büyük bir şehirde yaşayıp eğitim aldığı için böyle olmuşsun. Bir doktorla veya avukatla hatta televizyondan biriyle evlenebilirdin.”

“Leota ben asla evlenmeyeceğim.”

“Delisin sen. Bir kadın evlenmeli. Elli yaşına geldiğinde ne olacak peki? Biriyle birlikte yaşlanmalısın. Pişman olacaksın.”

“Doksan dokuz yaşımda çılgın grup seks partileri düzenlediğim için tutuklanacağım ve hiç kimseyle birlikte yaşlanmayacağım. Ne kadar korkunç bir düşünce bu. Tanrı aşkına yirmi dört yaşındasın ve elli yaşını düşünüyorsun. Ne alakası var?”

“Çok alakası var. Güvencemizi düşünmeliyim. Birikim yapmalıyım, çocukların eğitimini, bizim emekliliğimizi planlamalıyım. Ben doğru düzgün eğitim almadım ve çocukların aldığından emin olmak istiyorum.”

“İstersen okula gidebilirsin, iki yıllık üniversiteler var.”

“Okula gitmek için fazla yaşlıyım. Yapacak bir sürü işim var. Bu saatten sonra sınıfta oturup bir şeyler öğrenemem ben. Senin bunu yapabiliyor olman güzel, bu yüzden seni takdir ediyorum. Bu şekilde pek çok insanla tanışabilirsin ve bir gün doğru insanla tanışıp yuvanı kuracaksın. Bekle gör.”

“Saçmalamayı bırakabilir miyiz? Ben kadınları seviyorum. Bir erkekle evlenmeyeceğim ve bir kadınla da evlenmeyeceğim. Bana uymuyor. Ben umursamaz lezbiyenin tekiyim.”

Leota'nın soluğu kesildi. “Kızım, sen kafanı bir muayene ettirsen iyi olur. Senin gibi insanları hastaneye kapatıyorlar bak. Yardıma ihtiyacın var senin.”

“Evet biliyorum benim gibi olan insanları hastaneye kapatanlar olduğunu, senin gibi. Sen Heteroseksüel Engizasyonu rahiplerini çağırmadan önce kaçayım ben.”

“Ukala ukala konuşma benimle Molly Bolt. Hep çok bilmıştin zaten!”

“Aynen ve ayrıca senin ilk sevgiliydim.” Kapıyı çarptım, ikinci el araba mağazasının olduğu yola çıktım. İsterse oracıkta düşüp ölmüş olsun, umurumda değil.

—

Şimdi Hudson'ın Babylonu'na dönmenin vakti. Havanın insanın ciğerlerini mahvettiği, arkadaki ayak seslerinin boğazını kesen ele sahip olabileceği yere geri dönmeye. Cafcaflı Broadway'in her gece banliyöleri salona toplayıp tiyatro yaptığını iddia ettiği yere; kuşe kâğıdına dergilerin her ay insan eti basıp ulusumuzun yamyamlarına sunduğu yere; milyonlarcamızın dip dibe, çürümeye yüz tutmuş peteklerde yaşayıp birbirine bir kere bile selam vermediği yere. Kirli, hıncahınç, kokuşmuş o yer kendime ait bir odamın olduğu tek yer, umudumun olduğu tek yer. Dön-meliyim ve dayanmalıyım. En azından New York'ta ku-luçka makinesinden fazlası olabilirim.

New York kollarını açmış beni beklemiyordu ama hiç önemi yoktu. Bundan sonra olası her sonuçla başa çıkmaya kararlıydım, kayıtsızlıkla bile. Yazın kalan günleri uzayarak bitti. Güzün gelmesiyle rahatlardım, artık üniversitedeki son senemdi. Mezuniyet için kısa bir film çekmemiz gerekiyordu, New York Üniversitesi'nde yıllardır aldığımız eğitimin bir çıktısı olacaktı.

Bölüm başkanı ve tescilli mizojen Profesör Walgren, rutin proje değerlendirmesi için beni ofisine çağırdı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun mezuniyet projen için Molly?”

“Bir kadının hayatı üzerine yirmi dakikalık bir belgesel çekmeyi düşünüyorum.”

Pek etkilenmiş görünmüyordu. Bu yıl şiddet pornosu modaydı, bütün erkekler garip sikişme sahneleri çekiyor, Şikago Konferansı'nda²⁷ polislerin insanları dövdüğü görüntülerle erotizmi birbirine bağlıyordu. Benim projem bu doğrultuda değildi.

“Hafta sonları kamerayı almak konusunda sıkıntı yaşayabilirsin. Bu arada ekibinde kimler olacak?”

“Hiç kimse. Ekibimde olmayı kimse kabul etmiyor.”

Prof. Walgren son moda yuvarlak tel gözlüklerinin altından öksürdü ve alaycı bir tonla, “Anladım, bir kadından emir almaya niyetleri yok ha?”

“Bilmem. Görebildiğim kadarıyla birbirlerinden emir almayı da pek beceremiyorlar.”

“Peki o zaman, sana iyi şanslar. Sonunda ne çıkaracağı-nı merakla bekliyorum.”

Eminim bekliyorsundur orta yaşlı, işe yaramaz hippy bozuntusu.

—

27 1968'de 26-29 Ağustos tarihleri arasında Şikago'da düzenlenen Demokratik Ulusal Kongre sırasında yaşanan protestolar ve ayaklanmalardan bahsediliyor. Kongrenin amacı bir sonraki Amerikan başkanlık seçimlerinin adayını belirlemektir, fakat 1968 yılı ABD için çalkantılı bir yıl olmuştu, ülke genelinde Vietnam Savaşı karşıtı protestolar sürmekteydi, Nisan ayında Martin Luther King Jr. suikasta kurban gitmişti. Birçok grup kongre sırasında da Şikago genelinde eylemliliklerde bulunacaklarını açıkladı ve bunun üzerine şehirde üç günlük sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Yaklaşık on bin eylemci şehre akın ettiğinde karşılarında neredeyse kendilerinin iki katı büyüklüğünde bir polis ordusu buldu. 28 Ağustos'ta yaklaşık on bin eylemci Grant Park'ta toplandı ve kongreye yürümek istedi, çıkan çatışmalar bütün şehre yayıldı. Polis güçleri o sırada orada bulunan herkese karşı aşırı güç kullanırken kongre ve medya savaş karşıtı eylemcileri düzeni bozmak isteyen bir grup kendini bilmez hippy olarak yansıttı. Şikago Yedilisi de bu isyanı kızdırtmak suçundan tutuklanmıştır. (ç.n.)

Kameralar önümüzdeki on yıl için rezerve edilmişti, ama zaten ne zaman birini kullanmak istesem bu cevabı alıyordum. Bu yüzden ben de o akşam bir kamerayı üzerine çok renkli iplerle Jamaica yazısı işlenmiş genişçe bir hasır çantaya atıp çıktım. Çantaya sığdırabildiğim kadar filmi de içine attım, ayrıca paltomun içine diktiğim küçük cepleri de doldurdum. Eve döndüm, komşumdan bir hafta boyunca bitkilerime su vermesini rica ettim, yedek anahtarı bıraktım. Sonra da ulusumuzun tuvalet seksi peşindeki homolarının yuvasına, Port Authority otogarına gittim. Oradan Ft. Lauderdale'e giden otobüse bindim. Otuz dört saat ve beş sonu gelmez otobüs sohbetinden sonra 1 numaralı karayolu üzerindeki Howard Johnson Otel'in arkasında indim. New York'tan sonra güneş öylesine parlaktı ki etrafımdaki her şey fazla canlı görünüyor, gözlerimi yakıyordu. Yanımdaki ekipman eve taşıyamayacağım kadar ağır olduğu için bir taksi çevirdim.

On dakika sonra Florida East Coast Demiryolu'nun yanından Flagler Sokağı'na girdik ve eve vardık. Çirkinliğiyle göze batan pembenin tonu artık hafif groteske dönmüştü. Evin önündeki Kraliçe palmyesi en az dört metre olmuştu, etraftaki çalılar çiçeklerle ve bukalemunlarla doluydu. Altı yıldır eve gelmemiştim. Bir iki kere Carrie'ye hâlâ hayatta olduğumu söylemek için yazmıştım o kadar. Geldiğimi de haber vermemişim.

Kapıyı çaldım, yarı açık panjurun arkasından yavaş ayak sesleri duyuldu. Panjur tamamen açıldı ve içeriden hırıltılı bir ses, "Kim o?" dedi.

"Benim anne, Molly."

"Molly!" Kapıyı hızlıca açtı, karşımda Carrie duruyordu. Sarı kuru eriğe benziyordu, saçıysa bembeyazdı. Beni kendine çekip sarılmak için uzanan elleri titriyordu. Ağlamaya başladı, rahatça konuşamıyordu sanki, dili ağır geliyor gibiydi. Salona yürürken sağa sola yalpalıyordu.

Koluna girip onu kolakları kuğu kafası şeklindeki eski sallanan sandalyesine götürdüm. Oturup bana baktı.

“Bu kadar zaman sonra ihtiya ananı görmek seni şaşırtmış olmalı. Hastalığım ilerledi, susuz kalmış çim gibi kuruyorum.”

“zgnm anne, bilmiyordum.”

“Hayır bilmeni de istemiyordum zaten. Sen gittikten sonra hiçbir şey söylememeye karar verdim. Hem umurunda da değil. Florence’a asla sana yazıp haber vermemesini tembihledim. Artık yazamıyorum, parmaklarım da gitti. Sen ne yapıyorsun burada? Bu çatının altında yaşıyıp yatağına çıplak karılar atamayacağını biliyorsundur umarım.”

“Biliyorum. Senden bitirme projemle ilgili yardım istemeye geldim.”

“Para falan isteyeceksen boşuna.”

“Paraya ihtiyacım yok.”

“Hâlâ okulda ne yapıyorsun ki? 1967’de mezun olman gerekiyordu, iki yıl gecikmişsin. Ne oldu, o Yankee ocuklar sana fazla mı akıllı kaçtı?”

“Hayır, son üç yılımı tam zamanlı bir yerde çalışarak geçirmek zorunda kalınca okulum uzadı.”

“Ha, iyi o zaman. O burnu büyük Yahudi veletlerinin senden zeki olmamasına sevindim.”

“Yardım edecek misin peki?”

“Hayır daha ne olduğunu anlamadım ki. Ne yapacağım?”

“Tek yapman gereken sandalyende oturup ben seni çekerken konuşmak.”

“Beni ekerken?”

“Evet.”

“Bir filmde oynayacağım yani?”

“Aynen.”

“Ama kıyafetim yok, makyajım yok. Oyle bir şey için süslenmek lazım. Filmde oynamak için çok yaşıyım ben.”

“Sandalyene otur, üstünde siyah kaniş desenleri olan ev elbiseni giy bu kadar. Başka hiçbir şey yapmana gerek yok.”

“Ne diyeceğim? Sen şimdi beni makaraya alan bir oyun falan yazmışsındır, küçükken de yazardın böyle şeyler. Oyun moyun oynamam ben, onu bil de.”

“Oyun falan yok anne. Tek istediğim sen benimle konuşurken çekim yapmak, tıpkı şimdi yaptığımız gibi.”

“Eh tamam öyleyse, bunu yapabilirim sanırım.”

“Harika, yapıyorsun yani.”

“Hayır, çekip de ne yapacağını söylemedin daha.”

“Final projem olacak, mezun olmak için bunu çekmem lazım. Profesörlerime izleteceğim.”

“Yok ya, profesörlere falan konuşmam ben. Sonra İngilizcemle dalga geçsinler di mi, hadi ordan.”

“Komik bir şey demeysen kimse gülmez. Hadi lütfen. O kadar abartılacak bir şey değil, sadece oturup konuşacaksın.”

“Beni salak gibi göstermeyeceğine söz verirsen yaparım. Ayrıca burada kaldığın süre boyunca da yediğinin parasını ödersin, seni doyuracak param yok benim.”

“Tamam problem değil, yanımda bir hafta yetecek kadar para var.”

“Peki. Git eşyalarını arka odaya bırak. Ama bak unutma sen burada olduğun müddetçe kadın falan girmeyecek bu eve, Avon satıcısı bile, duyuyor musun?”

“Tamam, duydum. Florence nerede?”

“Geçen sene öldü. Yüksek tansiyondan gitti. Doktor havalı bir şey söyledi ama sonuçta yüksek tansiyon işte. Hep sinirden, elâlemin derdine düşmekten. Başkalarının işine burnunu sokmadan duramazdı. Eh işte öyle olmak sonunda öldürür insanı. Yine de iyi bir kardeşti, özlüyorum onu.”

Boşboğaz ölmüş. İnanması güç. Ölüyken bile mezarında çene çalmaya devam ediyordur. “Carl’ı gömdüğümüz yere gömdük onu da. Hatırlıyor musun, açık hava sinema-

sının orası. Çok güzel bir törendi. Tek problem sinemanın oradaki bir filmin reklamıydı—bir tür seks filmi, *Hot Flesh Pots* muydu neydi adı. Neyse ki Florence çoktan ölüydü yoksa görse bir de kahrından ölürdü. Tabutunun içinde ters dönmüştür kesin. Tabutu görmeliydin ama. Parlak siyah, en pahalı olanın bir alt modeli. Öyle müstehcen şeylerden ne kadar nefret ederdi bilirsin. Tabutun yoldan geldiğini gördüklerinde o ahlaksız şeyi indirebilirlerdi en azından. Bu sefer siyah bir Cadillac’a bindim. Carl’ın cenazesine giderken bindiğimiz araba kadar güzel değildi. Neydi o?”

“Continental.”

“Sana bir şey diyeyim mi, Cadillac Continental’ın yanında hiçbir şey. Gün gelir de zengin bir kadın olursam Continental alacağım. Kim yapıyor onları?”

“Ford.”

“Ford. Baban hep Ford marka araba alma derdi. Resmen kartondan yapıldıklarını, bir bildiği olduğunu söylerdi. Ama ben yine de Continental’ın sürüşünün iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Babam büyük ihtimalle hayatı boyunca hiç Continental’a binmedi, o yüzden sen milyonlarını kazandığında kendi kararını ver derim.”

Carrie kıkırdayıp aman sen de der gibi elini salladı. “Hadi git, şu ıvır zıvırı odaya koy da takılıp boynumu falan kırmayayım.”

Ekipmanlarımı alıp terrazzo zeminli koridordan eski odama taşıdım. Carrie duvarlardan bütün madalyalarımı, ödülleriimi indirmişti. Yerine yatağın karşısındaki duvara bir resim asmıştı, İsa Getsemani’de²⁸ yere çökmüştü, gece

28 İsa son akşam yemeğinden sonra Getsemani Bahçesi’nde dua etmek için yürüyüşe çıkar. İsa’nın bu sırada oldukça üzgün ve ızdıraplı olduğu anlatılır, üç kere dua ettikten sonra cennetten bir melek yanına iner ve İsa artık ihanete uğrama vaktinin geldiğini anlar. Bu kısım İncil’de Bahçede İzdirap olarak geçer ve hemen sonrasında İsa yakalanır. (ç.n.)

karanlığını delen kutsal ışık sakallı yüzünü aydınlatıyordu. Kahverengi boyalı demir karyolanın üstünde kocaman fosforlu bir haç vardı. Çökmek üzere olan şifonyerin üstündeyse Florida Üniversitesi amblemlili bere takmış bir sincap duruyordu. Eşyalarımı dolaba tıkip salona geçtim.

Carrie tek ayağıyla kendini sallayarak eğleniyordu. “Sana bir bardak çay vereyim mi canım? Ya da kola mı istersin? Dolapta hep kola tutuyorum. Leroy’un oğlanlar çok seviyor. Görmelisin, Ep, küçük olan beş buçuk yaşına geldi. Leroy kızı hamile bıraktı, o yüzden küçük olan bile bu yaşta, anlarsın ya. Leroy son anda evlendi kızla. Mutlular ama, sonuçta böyle kazalar olur. Kendine bak sen değil mi, hah! Belki bu hafta gelirler sen de görmüş olursun. Onlar götürmediği sürece pek dışarı çıkmıyorum artık. Araba gitti. Belediye ana kanalizasyon borusunu döşediği zaman satmak zorunda kaldım. Param yoktu ben de gelip bahçemi kazsınlar da şebekeye bağlanabileyim diye arabadan oldum. İğrenç dolandırıcılar. Belediye, eyalet, başkan, hepsi aşağılık sahtekârlar. Arabasız kalmak fena oldu ama bir yandan da kullanmak için fazla yaşıyım galiba. Hastalığım işte, biliyorsun. Ellerimle ayaklarımı uyumlu kullanamıyorum. Leroy bizim eski Plymouth’u satmanın hayırlı bir karar olduğunu söyledi. Otoyolda kaza yapıp kendimi öldürmemden korkuyormuş. Ben de şimdilerde arka bahçeye çıkıyorum ama sahile gitmeyi özlüyorum. Ara sıra Leroy çocuklarla beraber götürüyor beni de. Çocuklar fazla gürültü yapıyor. Senin hiç o kadar gürültücü olduğunu hatırlamıyorum, sessiz bir çocuktun. Ne kadar kalacağını söyledin mi sen?”

“Senin için de uygunsa bir hafta kadar.”

“Olur, kendi yiyeceğinin parasını ödediğin sürece. Bu sıralar et fiyatları uçup gitti. Artık haftada bir ya da iki kere et yiyorum. Shiloh’da yaşadığımız zamanki gibi değil, ne zaman istesek taze etimiz olurdu, kesip yedik. Şimdilerde geniş aileler nasıl geçiniyor bilmiyorum.”

“Sen nasıl geçiniyorsun? Çalışabilecek halin yok gibi.”

“Tabii ki çalışabiliyorum. Gayet de çalışıyorum. Ütü işi alıyorum, oturarak yapabildiğim için de pek yorulmuyorum. Kimsenin eline bakmıyorum. Sigortadan kırk beş dolar alıyorum bir de altmış beş yaşını geçtiğim için sağlık güvencem var ama hiçbirisi sadaka değil ha. Yıllar boyunca vergi ödedim de kazandım. Çalışamayacak kadar yaşlandığım ya da hastalandığım gün geldiğinde okyanusa girip balıklara yem olacağım. Bana bakmana gerek yok kızım, merak etme.”

“Merak etmiyorum.”

“Bak işte, umurunda değil. Uzaklardayken yazmıyorsun bile. Burada ölsem ruhun duymaz. Umurunda değil.”

“Anne, buraya son gelişimde beni bir daha görmek istemediğini düşünerek ayrıldım. Ayrıca yine de bir iki kere yazdım.”

“Hep öfkeyle edilmiş laflardı, öfkeyle. Bir annenin çocuğuna öfkeyle söylediklerini gerçekten de kastetmediğini bilmelisin.”

“İyi de senin çocuğun olmadığını söyledin.”

“Hayır. Söylemedim. Asla böyle bir şey demedim.”

“Anne, dedin.”

“Ne deyip demediğimi anlatma bana. Yanlış anlamışsın beni. Sen deli fişeğin tekisin zaten, sana bir çift laf edmeden kaçıp gittin. Hiç de öyle bir şey demedim, demişim gibi göstermeye çalışma. Sen benim bebeğimsin. Bak 1944’te seni evlat edinmek konusunda çekincelerim olduğu zaman Rahip Needle, bizim kuzeydeki eski vaiz, benim bebeğim olmak için doğduğunu söylemişti. Bütün çocukların bu dünyaya aynı yoldan geldiğini, gayrimeşru olman konusunda hiç endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti. Bütün çocuklar ama hepsi Tanrı’nın gözünde aynıdır. Ben hiç öyle şey der miyim? Ben seni seviyorum, sen benim bu dünyadaki her şeyimsin.”

“Peki, tamam anne.”

Mutfağa gidip kendime gazoz aldım, ekmek kutusundan sert, büyük pretzeller çıkardım. Carrie de istedi, ama kahvesine batırıp yumuşatarak yedi çünkü artık dişleri kesmiyordu. Salonda oturup sesi sonuna kadar açılmış televizyonda Lawrence Welk Show’u izledik, reklam aralarında muhabbet ettik. Lawrence Welk’in ne kadar da harika bir adam olduğunu, programının ne kadar aile dostu olduğunu anlattı. Çalan muhteşem şarkılar eşliğinde dans etmek istediğini söyledi ama iç kulağındaki dengesizlik yüzünden denese düşermiş.

Hafta boyunca Carrie’yi çektim. Başlangıçtaki çekingenliğini üstünden atınca sallanan sandalyesine yerleşip hiç durmadan konuştu. Ne zaman anlattığı şey onu heyecanlandırırsa sandalyeyi gittikçe daha fazla sallamaya başladı, sonunda öne arkaya hızla sallanan sandalyeyle aynı hızda konuşuyor olurdu. Hikâyesi bitince sallamayı bırakır sorulara evet ya da hayır diye cevap verirken sandalyenin yavaşça durmasına izin verirdi. Gördüğü ilgiden son derece memnundu, ayrıca kamerayı kullanabiliyor olmamdan da oldukça etkilenmişti. Kısa sürede kendisi de nasıl çalıştığını çözmüştü, bir keresinde sandalyeye hız verdiğini çektiğim anda “Ne diye ayağımı çekiyorsun? İnsanlar yüzümü görmek istiyor ayaklarımı değil,” diye kızmıştı.

Çekim yapmadığım sırada evin işleriyle uğraştım, çimleri biçtim, hiçbir yere yürüyemediği için birkaç getir götür işini yaptım. Leroy da eşi ve çocuklarıyla geldi. Çocuklar evin içinde koştururken annemle önemsiz şeyler üzerine konuştular. Bu sırada eşi Joyce rahatsız edici bakışlarla beni süzmekle meşguldü. Saçında kabarık bir topuz vardı ve makyajı odaya kendisinden beş santim önde giriyordu. Leroy’un beni çekici bulmasından korkuyordu. Gergin bir sesle, “*Mademoiselle* dergisinden çıkmış modellere benziyorsun sen var ya, saçların, pantolonun, boncuklu kolyen falan. Ciddi ciddi hippi olmalısın,” dedi.

“Yok, ben moda olmadan önce de böyleydım. Yoksulluk bugünlerde modaya yön veriyor.”

Carrie “Evet, benim erkek Fatma Molly’m şimdi çok güzel, hep sonunda iyi bir şey olacağını biliyordum,” diyerek böbürlendi. Ne kadar başarılı olursam olayım onun için görünüşüm her zaman en önemlisiydi. “Şu kot pantolonu çıkarmayı becersen gerçek bir hanımefendi olacaksın ya.”

Joyce bozuldu. “Ama şimdi moda böyle.”

Leroy da çıkarabildiği en maskülen sesle araya girdi. “Doğru, şimdilerde kadınlar pantolon giymek istiyor, ben de hanıma diyorum sen çık para kazan evi geçindir o zaman, ben de çocuklara bakayım.”

Carrie güldü, Leroy’un eşi dirseğine vurdu. “Leroy, sus be.”

Carrie kafası saç spreyi dolu Joyce’u odasına pedallı dikiş makinesinde dikiği ev elbisesini göstermeye götürdü. Leroy bana dönüp “Büyüdük be değil mi?” dedi.

“Evet, herkes gibi.”

“Sen de şimdi film çekiyorsun. Hiç film çekeceğini tahmin etmezdim. O çeneyle avukat olursun diye düşünmüştüm. Her zaman çok akıllıydın. Ben salağım galiba. Ordudan sonra buraya döndüm, çim bakımıyla ilgilenen bir yerde işe girdim. Açık havada olmayı seviyorum, hep severdim.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Aynen, altımda çalışanlar bile var, dört kişi. Renkliler. Tıpkı bizim gibiler. Yani normalde gidip onlarla sosyalleşmem ama istekiler tıpkı benim gibi. Karıları, çocukları, araba kredileri var. Anlaşıyoruz. Bunu orduda görev yaparken öğrendim, öğrenmek zorundaydım. Orduda olmak bana iyi geldi. Ep kafamı bir sürü bokla doldurmuştu ama ordu döve döve silip attı her şeyi. Vietnam’daydım, biliyor muydun?”

“Hayır, orduda olduğunu bile bilmiyordum.”

“Sadece ordu değil, deniz piyadesiydim. Evet, gittim. Çekik gözlülerle burun burunaydım. Motor tamircisi olarak başladım, hep anlamışımıdır makinelerin dilinden hatırlarsın.”

“Bonneville’i parçalayıp debriyaj kablosunu kaybettiğini hatırlıyorum.”

“Ne güzel bir motordur o. Yine almak isterim ama Joyce ölümüne korkuyor. Hâlâ da seviyorum makinelerle oynamayı. Tamire gittim çünkü vurulmak istemedim ama yine de vuruldum. Döndüğümde, oradan kurtulduğuma o kadar mutluydum ki.”

“Kimseyi öldürdün mü?”

“Bilmiyorum. Hareket eden ne varsa ateş ettim, hiç karşı taraftan bağırın olmadı yani belki de öldürmemişimdir. Sadece birkaç kere bana ateş ettiler zaten, öyle en ön saflarda, pirinç tarlalarında çatıştığım falan yoktu. Hem hiçbir şey göremiyorsun sadece kokusunu alıyorsun, hele birkaç gündür ölüyse.”

“Tek parça halinde dönmene sevindim Leroy.”

“Ben de. Bektan bir savaştı. Baksana erkek arkadaşın var mı?”

“Ne, bana mı soruyorsun bunu? Hayır, erkek arkadaşım yok.”

“Ama erkeklerle birlikte oldun. Yani benim dışımda erkeklerle birlikte.” Sesini alçaltmıştı.

“Tabii ki, niye?”

“Bilmem. Merak ettim. Hâlâ tek konuşabildiğim kız sensin.”

“Fakat artık ben bir kadınıym Leroy, büyük harfle Kadın.”

Kafası karışmıştı. “Evet görebiliyorum. İyi görünüyorsun Molly, gerçekten çok iyi görünüyorsun.”

“Teşekkürler.”

“Kızlarla çıkıyor musun?”

“Hayırdır, yirmi soru mu oynuyoruz?”

“Bilmem, seni ne zamandır görmüyorum, merak ettim işte.”

“İyi, elime geçen her fırsatta kadınlarla birlikte oluyorum, oldu mu canım?”

Bir süre beni izledi, bitkin bir halde iç geçirdi. “İyi yapıyorsun. Zaten sende evlenip çoluk çocuğa karışacak tip yok. Sen kendin de hep söyledin ama dinlemezdim seni.” Duraksayıp öne eğildi, fısıldayarak devam etti. “Biliyor musun bir süre sonra sıkıcı oluyor. Bazı günler işi gücü bırakıp Bahia Mar’daki lüks yatlardan birine atlayıp dünyayı dolaşmak geliyor içimden. Belki de bir gün cidden yaparım.”

“Eğer yapacak olursan ailene başlarının çaresine bakan kadar para bırakmayı da ihmal etme bari.”

Bu sırada neşeli gelin kaynana salona girdi. “Carrie Teyzen yeni ev elbiseleri dikmiş Leroy. Bir tanesi tam istediğim gibi turuncu, yeni ayakkabılarımla uyumlu oldu.”

Leroy çaresiz görünüyordu. “Ne güzel hayatım.”

“Bizim serserileri artık yatırma vakti geldi. Hadi canım kuzenine hoşça kal de. Carrie Teyze haftaya görüşürüz. Galt Ocean sahil şeridinin oraya yaptıkları yeni binaları görmeye gideriz birlikte.”

Leroy, halinden bıkmış, elimi sıktı. Sonra çekinerek sol eliyle sağ omzuma dokunup yanağımdan hafifçe öptü. Gözlerime bakmadan kafasını Carrie’ye döndürdü. “Eh artık bir beş yıl daha görmeyiz değil mi ‘Anne’?”

Carrie bağırarak “Nalları dikersem daha erken görürsünüz,” dedi.

Joyce nazikçe karşı çıktı. “Carrie Teyze deme öyle şeyler.”

“Kendine iyi bak Molly, arada sırada da ses et.”

“Tabii, sen de kendine iyi bak Leroy.”

Ön kapıdan çıkıp eski büyük beyaz bir arabaya bindiler. Motoru çalıştırdı, farları yaktı, yola çıkarken komaya bastı.

“Ne kadar sevimli bir aileler değil mi? Karısı Joyce da çok tatlı, seviyorum o kızı.”

“Evet, sevimliler, bayağı sevimliler.”

Döneceğim gün Carrie tıpkı eskisi gibiydi. Eriyip giden vücudunu bir şekilde ayağa kaldırmış, mutfakta oradan oraya koşturuyordu. Yumurta ve taze kahve yapacağım diye tutturdu. Carrie için çözünebilir kahve bir tür ahlaksızlıktı, son nefesini veriyor olsa bile taze filtre kahve yapacaktı bana.

Telaşesi bitince mutfak masasına oturdu, biraz kekeleyerek konuşmaya başladı. “Hep gerçek babanın kim olduğunu sordun bana. Ben de sana hiç cevap vermedim. Fakat senin nasıl da meraklı bir piç olduğunu biliyorum, ben öldükten sonra bir şekilde öğreneceksin. Benden duy da, en azından gerçekleri bildiğinden emin olayım. Ruby yabancı biriyle görüşmeye başlamıştı, daha da fenası adam evliydi. O yüzden onların üstünü kapattık.”

“Ne tür bir yabancıydı?”

“Fransız, safkan Fransız, en rezil olanından yani. Makarnacı İtalyanlardan bile daha deli olur onlar. O adamla düşüp kalktığını öğrendiğimizde kalbimize indi resmen, bir de adam doğru düzgün İngilizce bile bilmiyordu. Nasıl anlaşıyorlardı hiç anlamadım. Gerçi yaptıkları şey için konuşmalarına gerek yok ya. Ruby abayı yakmıştı. Neyse hamile kaldığını öğrenince adam terk etti bunu. Carl adamı buldu, asla geri dönüp seni almaya çalışmayacağına, Ruby’yle ikinizin hayatından uzak duracağına söz verdirtti. Adam seve seve kabul etti.”

“Sen hiç gördün mü onu?”

“Hayır ama dediklerine göre yakışıklı iblisin tekiymiş. Senin keskin hatların, koyu gözlerin de ondan geliyor. Ruby’ye bir gram benzemiyorsun, bir tek onun sesini almışsın, hem de aynısını. Konuştuğun zaman gözlerimi kapasam sanki Ruby karşımda duruyor. Sesi dışında hiçbir yerin benzemiyor ama. Baştan aşağı babana çekmişsin herhalde. Bir de elini kolunu oynatarak konuşuyorsun,

Fransızlar da öyle konuşur. Başarılı bir atletmiş. Yaa öyle, bayağı ünlüymüş, olimpiyatlarda mı ne yer almış. Ruby'yle nereden tanıştı kim bilir. Hayatında bir sahanın yanından geçmişliği bile yoktu. Kesin koordinasyonun da babana çekmiş. Ruby sakarın tekiydi.”

“Adı neydi?”

“Fransızca bir isim işte, hani iki ismi birbirine bağlıyorlar ya. Telaffuz edemiyorum ben, John-Peter Bulette gibi bir şey.”

“Jean-Pierre mi?”

“Hah, evet. Ne diye kendilerine iki tane isim vermeleri gerekiyorsa? Kendilerini pek bir beğeniyorlar da ondan, ismin ne kadar uzun olursa insanlar da sana o kadar uzun süre seslenmek zorunda kalır. Senin ailen o Fransızlar gibi hayalperest değil. Senin bu hayalciliğin, sanatçılığın falan da onlardan geliyor. Biz pratik insanlarız. Hep de öyle olduk, ayrıca makul şeyler yeriz. O zır deliler salyangoz yiyor. Yemekle de kalmıyor üstüne bir tomar para istiyorlar. Ben hayatımda bu kadar aptalca bir şey duymadım.”

“Anlattığın için teşekkür ederim anne. Hep çok merak etmiştim.”

“Daha bitmedi anlatacaklarım. Sözümü kesmeye çalışma. Sen daha doğmamıştın ben bütün bunları saklamaya başladığımda, yıllardır kalbimde taşıyorum, göğsümü sıkıştırıyor. Artık bir ayağım çukurda olduğuna göre anlatıp rahatlayacağım.” Kırış kırış olmuş göğsüne bakıp kahkaha attı. “Gerçi sıkıştıracak göğüs de kalmamış ya. Biliyor musun gençken memelerim çok güzeldi, tıpkı sütyen reklamlarındaki modellerinki gibiydi. Bu lanet hastalık insanı kurutuyor. Yaşlanmak fena bir şey. Sen de anlayacaksın zamanla. Artık baktığımda tek gördüğüm üstünde kuru üzüm olan bir kurabiye, eskiden iki büyük portakal vardı.” Elini göğsünün altına koyup yukarı itti. “Hay lanet bu bile işe yaramıyor.”

“Biraz daha kahve ister misin anne?”

“Olur alırım. Buzdolabında biraz daha süt var, koyabilir misin? Süt de artık viski kadar tutuyor. Gidip viski alsam, kahveme koysam daha akıllıca. Hem kendimi daha iyi hissederim. Çocuğumuz olmadı. Bu da başlı başına bir hikâye ve anlatacağım ki yanlış insanlardan duyma ben gittikten sonra. Carl 1919 yılında milli olduğunda bel soğukluğu kapmış. Öğrendiğimde bir şekilde alıştım ama sonra 1937’de beni aldattığını öğrendim, evet aldattığını. Ağzımı açmadım. Benim dışımda herkes biliyormuş. Cookie, Florence, Joe, hepsi o kadınla sinemada görmüşler ama bana bir şey dememişler. Florence’ın hayatında çenesini kapalı tuttuğu tek olay, boynunu kıracaktım onun. Eşler hep en son öğrenen oluyor. Hiç tahmin etmezdim. Her zamanki Carl gibiydi, davranışları aynıydı, bana küçük hediyeler alırdı. Sen de bilirsin bu tür konularda nasıl olduğunu. Beni seviyormuş gibi davranıyordu. Sonra bir gece Detweilerların evinde bir partiye gittik, herkes fısıldaşıyordu. Benim hakkımda konuştuklarını düşündüm, ‘Neler oluyor burada? Benimle ilgili bir şeyler mi konuşuyorsunuz?’ dedim. Florence ‘Birisi ona söylemeli’ dedi. Bunu duyunca iyice endişelenmeye başladım, ‘Ne haltlar dönüyor?’ dedim. Herkes sus pus oldu, Cookie Florence’ı mutfağa çekti. Carl’la birlikte eve döndük. Bir şeyler döndüğünün farkındaydım. Bir sonraki gün deden Hanover’dan kalkıp olanları anlatmaya geldi. Herkes onun anlatması gerektiğine karar vermiş, sonuçta üvey babamdı ve Florence dışında ailemden tek kalan kişiydi. Carl’ın Gladys adında bir kadınla görüşüğünü, uzun, oldukça endamlı bir kadın olduğunu söyledi. İnanamamıştım, hele bir de ilk kocamla olanlardan sonra.”

“İlk kocan mı? Carl’dan başka biriyle evlendiğini bilmiyordum.”

“Evet, Carl’dan önce bir evlilik yapmıştım tam liseye başlamadan önce 1918 senesinde. Adı Rup’tı, yüzümü gö-

zümü dağıtana kadar döverdi beni, ben de boşadım. Ayrıca o da aldatıyordu. Boşanmam tam bir skandaldı. İnsanlar boşanmaya karar vermemin onun beni aldatmasından daha kötü bir şey olduğunu düşünüyordu. O zamanlar ayrılmak diye bir şey yoktu. Sigara içmeye de o sıra başladım. Madem boşandım diye süprüntünün teki olduğumu düşünüyorlar ben de herkesin gözüne soka soka sigara içtim, buyursunlar bunu da konuşsunlar arkamdan. Koca koca purolar içerdim ki herkes görsün.” Biraz durup nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. “O gece Carl eve geldiğinde konuyu açmak zorunda olduğumu biliyordum. Gladys ile aralarında ne olduğunu sordum, gerçeği söyledi. Bir yıldır görüşüyorlarmış. Kahverengi çizgileri olan eski koltuğumuza çöküp kafasını ellerinin arasına gömdü, ağlamaya başladı. Yanaklarından yaşlar süzülerek bana bakıp ‘Cat, iki insanı aynı anda sevemez misin? Ben ikinizi de seviyorum. Ne yapabilirim?’ dedi. İşte o anda aklımı yitirdim, nasıl benden başkasını sevebilir? Ben yetmiyorsa eşyalarımı toplar çeker giderim. Ben o adamı seviyordum, ona tapıyordum. Bana öylesine iyi davranıyordu ki nasıl dönüp bunu yapabilir? Harrison’daki tımarhaneye düşme ramak kalmıştı, hem de tam kobalt tedavimden sonra olmuştu. Daha kendime gelememiştim, bir keresinde York şehir merkezine gideceğim diye otobüse binip Spring Grove’da bulmuştum kendimi. Neyse, kendime gelemedim, o kadar fazla ağlıyordum ki kör olacağım diye Dr. Harmeling’e götürdüler beni. Sonra doktor Carl ile beni karşısına alıp konuştu. Carl’a başka bir kadınla olmak istemesinin ne kadar delice olduğunu anlattı. Bir tanesi yeterdi. Kadınların kafasına poşet geçirince hepsi aynıydı zaten. Carl neden elindekiyle mutlu olamıyordu? Bu arada doktor bütün bunları söylerken ben de odadaydım. En azından doktor benim tarafımdaydı, iyi bir eştim. Böylece Carl o kadından ayrıldı, ben de onu affettim. Kalbimi kır-

mişti bir kere ama, hiç unutamadım. Bugün bile hâlâ bana bunu nasıl yaptı inanamıyorum.” Sesi incelererek titremeye başladı. Gözyaşlarını peçeteyle silip kahve fincanının içine baktı, ona acımamı bekliyordu.

Otuz bir yıl olmuştu ama hayatı o yılda donup kalmıştı. Acının keskin ucunu köreltip hırsının incileriyle kaplamıştı. Bütün hayatı aldatıldığını öğrendiği andaki duygu yoğunluğunun etrafında şekillenmişti, şimdi de benden bu duyguyu paylaşmamı istiyordu.

“Kusura bakma anne ama bana da tek bir insanla hayatını geçirmek pek mantıklı gelmiyor.”

Bir anda kafasını kaldırıp kızgınlıkla suratıma baktı. “Laflara bak, seks düşkünüsün resmen ondan böylesin.”

Tepkisiz durdum, yarı küredeki en mağdur kadın olma zaferini eline verecek değildim.

Derin bir nefes aldı, kendisini desteklemediğimi görünce kendinden daha az emin ve duygusuz bir halde konuşmaya devam etti. “Sonra 1944’te sen doğdun. Ben de elime geçen şansы yakaladım. Bana bir bebek veremeyecekti, ben de seni aldım. Hep bir bebeğim olsun, ona bakayım, giydireyim istemişimdir. Beni mutlu edersin diye düşündüm. Sana kıyafetler diktim, bebek arabasına koyup gezmelere çıkardım. Birazcık kilo almanı sağlayınca çok da güzel bir bebek oldun. O Katolik yetimhanesinde seni beslemiyorlardı. Rahibeleri hiç sevmemişimdir zaten. Penguene benziyorlar. Carl düzgün bir baba olamayacağını düşünüyordu ama deneyeceğini söyledi. Zamanla sevdi seni, kendi çocuğu olsan seveceği kadar sevdi. Tabii benim istediğim gibi biri olmadın ama yine de benimsin. Bu dünyadaki her şeyimsin.”

Carrie, bu kararmış gümüş alyans çöplüğünün ortasında, karşımda oturmuş kahveni yudumluyorsun. Kendi kendine anneliğinin şekerlerini yutturuyorsun, halbuki tıpkı o çalıştığın pastanenin vitrinindeki pastalar gibi hepsinin içi

aslında boş karton. Ben kupamla oynarken konuşmaya devam ediyordu. “Sen benim bebeğim olmak için doğdun. Rahip Needle öyle dedi, ben de seni bir hanımefendi gibi yetiştirdim. Elimden geleni yaptım.”

“Biliyorum anne, daha küçücükken bana baktığın için, yedirdiğin, giydirdiğin için teşekkür ederim. Bir de bana bakacak paranız yoktu biliyorum. Gerçekten minnettarım.”

“Teşekkür etmene gerek yok, anneler bunun için var. Yapmak istediğim için yaptım.”

Saate baktım, on dakika sonra taksim gelecekti. Saati kontrol etmemi izledi, gözleri kısıldı. “Ne zaman gelirsin bir daha?”

“Bilmiyorum, yolculuk için para ayırmam zor oluyor.”

“Bak işte, kadınlardan hoşlanman mantıksız. Hiçbir kadın sana bakamaz. Sen git bir adam bul, evlen de baksın sana. O zaman paran olur. Sonra pişman olacaksın, kadınlar sana güvence sağlayamaz.”

“E sen bir adamla evlendin yine de paran yoktu. Güvence kısmına gelince de bir tek ölünce güvende oluyorsun.”

“Laflara bak, aklım ermiyor sana. Ne zaman geliyor taksin?”

“On dakikaya.”

“İyi, ben diyeceğimi dedim. Sana sandviç hazırladım, yanına da biraz peynir sardım. Kendine biraz süt al, doğru düzgün öğle yemeği ye. Üç tane de haşlanmış yumurta koydum, yemek almana gerek kalmaz. Yaşlı annenin sana verebileceği bu kadar.” Yine gözleri doldu. “Ben elimden gelenin en iyisini yaptım. Yavrum özür dilerim zengin değilim. Eğer olsaydım sana kendi sinemanı alırdım. Bu hafta hiçbir şey demedim ama seni böyle bir deri bir kemik görmek içimi acıtıyor. İnceciksin, oralarda bitap düşene kadar çalışıyorsun. Hep çalışkandın. Kendini fazla zorluyorsun diye endişeleniyorum. Lanet olsun. Ben hiç-

bir şeyim olmadan büyüdüm, çocuğumun rahat etmesini isterdim. Sen de sıfırdan başlıyorsun çünkü sana verecek hiçbir şeyim yok. Ben elimden geleni yaptım. Benden nefret etme hayatım, nefret etme.”

Sarıldım, beyaz kafası göğsümün altına gömüldü. “Anne senden nefret etmiyorum. Farklı insanlarız, ikimiz de dik kafalıyız. Her zaman anlaşılamıyoruz, bu yüzden o kadar kavgaya ederdik. Senden nefret etmiyorum.”

“Söylediğimi söylediğin o şeyi de hiç demedim. Hiç benim olmadığımı söylemedim. Sen benimsin.”

“Yanlış hatırladım, önemli değil. Düşünme bunu.”

“Seni seviyorum. Yaşamaya devam etmemin tek sebebi sensin. Başka neyim var ki, televizyon mu?”

“Ben de seni seviyorum.”

Dışarıdan taksinin kornasını duyduk, Carrie sanki ölüm meleğini görmüş gibiydi. Bavulumu taşımaya çalıştı ama durdurdum. Çekim ekipmanını arabaya götürüp koşarak bavulumu almaya döndüm. Elini uzattı. “Gel, bu kuru kayısıya bir öpücük ver.” Sarılıp öptüm, taksiye dönerken arkamdan öksürüp “Bana yaz bundan sonra. Yaz tamam mı?” dedi.

Arkamı dönüp başımı salladım. Ağzımı açamadım. Taksi yola çıktığında Carrie soluk pembe duvara yaslanmış el sallıyordu, ben de el salladım.

Carrie, politik görüşü Cengiz Han’ın bile sağında kalan Carrie. Tanrı birlikte yaşamamızı isteseydi hepimizi aynı renk yaratırdı diye düşünen, bir kadının ancak birlikte olduğu erkek kadar iyi olabileceğine inanan Carrie. Ve ben onu seviyorum. Ondandır nefret ettiğim bile onu seviyordum. Belki de tüm çocuklar annelerini sever, o da benim bildiğim tek anne. Belki korku ve önyargının karışımından oluşan kabuğunun altında gerçekten sevgi dolu bir insan vardır. Bilmiyorum ama her şekilde onu seviyorum.

Kamerayla birlikte döndüğümde Profesör Walgren'in testisleri içine kaçtı. İnsanların ihtiyacı varken bütün malzemeleri toplayıp gitme sorumsuzluğum karşısında küplere binmişti. Bursumu iptal etmekle tehdit etti ama sonra bu fıkirden vazgeçmek zorunda kaldı çünkü son dönemimin son haftalarıydı. Etrafa tükürüklerini saçarak bağırıp çağırdı, sümkürdü ve sonunda sustu.

Bitirme projelerinin gösterim gecesi önemli bir etkinlikti. Bütün öğrenciler sınıf düşmeyi en iyi temsil eden giysi kategorisinde birbiriyle yarışan “hatun”larıyla gelmişti. Partnerlerini “hatun” ya da “hanım” diye tanıtıyorlardı. Ben tek başıma gelmiştim. Yanımda batık tişört giymiş sakallı bir tiple içeri girmediğime şok olmuşlardı. Sonra

gösterim başladı. En çok alkış alan, hayali bir Mars ortamında geçen toplu tecavüz filmiydi, kastın yarısı Marslı kostümüyleydi diğer yarısı da insandı. Bütün erkekler ırka dair ne kadar derin bir analiz olduğunu fısıldaşıyordu. “Hatun”larınsa ağzı açık kalmıştı.

Benim filmim listenin sonundaydı, sıra geldiğinde se-yircilerin bir kısmı gitmişti bile. Ekranda Carrie sallanan sandalyesinde son sürat gidiyordu, olduğu gibiydi, direkt kameraya bakıyordu. Kenneth Anger’dan çalınmış hızlı geçişler yoktu, nükleer sağanağı temsilen gökten düşen alüminyum folyo toplar yoktu, sadece Carrie vardı. Hayatını, günümüzü ve etin fiyatını anlatıyordu. Elimden geldiğince kurgusunu yapmaya çalışmışım. Arada bir titrediği oluyordu ama sonuçta hayatının yirmi dakikalık bir kesitiydi, kendi gördüğü kadarıyla ve kamera karşısında yaşadığı kadarıyla bir kesit. Filmin sonunda “Bu evi koca bir kurabiye eve dönüştüreceğim, kenarlarını de kremayla kaplayacağım. Sonra da o lanet fatura tahsildarları peşime düştüğünde evden bir parça koparıp beni yalnız bırakmalarını söyleyeceğim. Zamanla bütün evi yerler herhalde,” demişti. Kıkırdayarak devam ediyordu. “Sonra ben de yüce Tanrı’nın yarattığı güneş ışığının altında otururum. Kral Süleyman’ın altınlarından bile daha değerli zambak tarlalarının ortasında kalırım. Eh insan benim yaşıma gelince böylesi bir ölüm pek fena değil.” Güçlü, yüksek bir kahkaha attı. Kahkahasının bitmesiyle film de bitti.

Kimse alkışlamadı, çıt çıkmadı. Ben filmi sararken projeksiyonun olduğu masanın yanından tek sıra halinde çıkmaya başladılar. Yıllardır sınıf arkadaşım olan bu insanlara baktım, bir tanesi bile yüzüme bakamıyordu. Hepsi sessizce odadan çıkıp gitti, son giden Profesör Walgren oldu. Kapıda durdu, bir şey söylemek için döndü sonra fikrini değiştirdi, gözlerini yerden ayırmadan sessizce kapıyı kapattı.

Üniversiteden en yüksek onurla ve Phi Beta Kappa olarak mezun oldum. Törene gitmedim, diplomamı postayla gönderdiler. Bölüme lisanstakilere diplomamla hava atmak için de dönmedim. Gösterimden sonra kamerayı ve filmleri tazminat olarak aldım, sonra da iş bulmaya çalıştım. MGM sekreterlik teklif etti. Warner Bros.-Seven Arts daha çok yayıncılık deneyimimle ilgilendi, yeni çıkan filmlerinin tanıtım işiyle uğraşmam için haftada yüz elli dolar teklif ettiler. Teknik becerilerimden de etkilenmişlerdi, bir sonraki Warren Beatty filmlerinin basın bültenini hazırlarken işime yarayacağından emindiler.

Yeraltı yönetmenleri çok daha açık sözlüydü. Ünlü adamlardan biri bir sonraki filmi için hermafroditi oynar mıyım diye sordu. Yüzüme hayran kalmıştı, çekeceği nü Shakespeare uyarlaması için tam anlamıyla muhteşem bir erkek-kız, kız-erkek olacağımı düşünüyordu. Beni bir yıldız yapacağını söyledi. Young & Rubicam sekreter olarak başlamam gerekeceğini ama birkaç yıla reklam çekmeye başlayabileceğimi söyledi. Wells, Rich, Green de aynı şeyleri tekrarlardı, sadece daha fazla para ve daha iyi bir ofis teklif ettiler. Marslı tecavüzünü çeken çocuk mezun olur olmaz CBS’de bir çocuk programında yardımcı yönetmen olarak işe başladı. CBS bana eleman aramadığını söylemişti.

Hayır, şaşırmamıştım ama üzülmüştüm. Her şeye rağmen umudumu yitirmiyordum, sınıf ve cinsiyet engellerini aşan o parlak yetenek olacağımı umuyordum. Yaşasın, başardı! Sonuçta sınıfımın en iyisi bendim, bunun bir anlamı olmalıydı. Bu karamsar günleri (öğle yemeği saatlerimi iş görüşmeleriyle doldurarak) ofiste oturup Stella’nın Mr. Cohen’in prostatıyla ilgili bitmeyen hikâyelerini dinleyerek geçirdim. *El Sanatları Külliyyatı*’nı düzenlerken on beş kolay adımda cam işlemenin her bir adımıyla cam gibi çatırdıyormuşum gibi hissettiğim depresif günlerdi.

Umutsuzluğum haberlerde de hayat buluyordu, benim yaşımdaki insanlar sokaklarda öfkeyle eylemler yapıyordu. Bir şekilde aynı öfkeyi paylaşmadığımı biliyordum, hem zaten lezbiyen olduğum için beni harekette tutmazlardı. Bir yerlerde kadın gruplarının da toplanmaya başladığını okumuştum ama onlar da aynı şekilde beni aralarına almazdı. Ne boktan. Keşke Ep'in eski göletinin oradaki kurbağa olabilseydim. Keşke sabah kalktığımda çocukluğumdaki gibi bakabilseydim önümde uzanan güne. Keşke sokakta yürüdüğümde karşı cinsin ağzından sonu gelmeyen, rahatsız edici laflar duymasaydım. Lanet olsun, dünya beni bir rahat bıraksaydı da kendim olabilseydim. Bütün bunların değişmeyeceğini bilecek kadar gerçeklerin farkındaydım. Keşke filmlerimi çekebilseydim. İşte bunun gerçekleşmesi için çabalayabilirdim. Öyle ya da böyle o filmleri yapacaktım ve bunu yapmak için elli yaşına kadar mücadele etmem gerekmiyecekmiş gibi hissediyordum. Olur da o kadar sürerse, o zaman arkanı kolla dünya çünkü Mississippi Nehri'nin bu yakasının gördüğü en ateşli ellilik ben olacağım.

Yalnızca yazarı Rita Mae Brown'ın kariyerinin değil Amerikan Edebiyatının da dönüm noktalarından biri olan *Yakut Orman* (*Rubyfruit Jungle*, 1973) tam kırk sekiz yıl sonra Türkçede.

Rita Mae Brown'ın cesur ve akıcı üslubuyla hayat bulan *Yakut Orman*, Molly Bolt'un çocukluğuyla başlayıp genç bir kadın olarak kendini ve dünyadaki yerini bulmasına uzanan bir büyüme hikâyesi. Amerika'nın güneyinde fakir bir kasabada büyüyen Molly'nin önce San Francisco, ardından New York'a uzanan serüveni -aradan geçen zaman birçok şeyi değiştirmiş olsa da- bugün hâlâ güncelliğini ve dönüştürücü etkisini koruyor. Gittiği her yerde kadınları kendine çeken Molly karşısına çıkan tüm engellere rağmen ne onları ne de kendini sevmekten vazgeçiyor. Kitabın klasikleşmiş karakterinin tüm dünyaya kafa tutmak pahasına hayallerinin ve arzularının peşinden gitmeye dair mesajı bugün de yankılanmaya devam ediyor.

Dünyanın dört bir yanında milyonlarca okura ulaşan *Yakut Orman*'ı en iyi 1980 yılındaki kapağında yer alan bir not tanımlıyor: Farklı olmaya ve bunu sevmeye dair bir roman.

Lambda Edebi Öncü Ödülü | Lee Lynch Klasik Kitap Ödülü

"Gerçek hayatı değiştirmiş ender kurgu eserlerden biri... Eğer Molly Bolt'la -ve onu yaratan Rita Mae Brown'la- henüz tanışmadıysanız kitabı okuyup ikisine de müteşekkirdi olmanızı ısrarla tavsiye ederim. —Gloria Steinem (*İçimizdeki Devrim* kitabının yazarı)

Bu harika kitabı okumadan dünyanın ne kadar değiştiğini tanı olarak bilmeniz -ve bunun keyfine varmanız- mümkün değil. —Andrew Tobias, (*The Best Little Boy in the World* kitabının yazarı)

Yayıncılık dünyasına yapılmış çığır açıcı bir edebi müdahale... [*Yakut Orman*] doğru zamanda doğru kitaptı... —Lee Lynch (*Beggar of Love* kitabının yazarı)

